

U. V. SWAMINATHAN LIBRARY
HYANMIYUN
14.6.23

வலைவிடங்கன்வித்துவான் மாரிமுத்துப்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய.

புலியூர்வெண்பா.

சென்னைக் கவனர்மெண்டு நார்மல்பாடசாலைத்

தமிழ்ப்புலவராயிருந்த.

தி. க. சுப்பராயசெட்டியாரால்.

தாம் இயற்றிய உரையோடு.

சென்னை - சூளை.

நிராவிடரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்.

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சர்வதாரிஸ் வைகாசிமீ

இரண்டாம்பதிப்பு.

14623

நன்கறிவுறுத்தல்.

உயிர்க்குறுதி பயக்கும் கல்விபயிலு மாணுக்கர்கள் எளிதி னுணர இப்பிரபந்த மியற்றினவர் பெளத்திர்தி-சு-வேலுசாமி பிள்ளையவா வேண்டுகோளாய்மா இயற்றிய புலியூர்வெண்பா வுரையையும் பிழை திருத்தத்தையும் பார்த்தபுறத்தேசத்து லீத்துவான்களி லொருவர் “உழுதநிலத்திற் பின்னுழுபவர் போல” பின்பு உளாயெழுதி யச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய பிரதி யொன்றைப் பார்வையிட்டுச் சிற்சில இடங்களிற் குறியிட டனுப்பினர், அப்பிரதியைப்பெற்று நோக்கும்போது உரை வரலாறென்று ஒன்றுமுன்னப்புலப்பட்டது “ஆடையிரவல, கப்பெற்ற வொருவன் முழும்போடத் தொடங்கியதுபோல” அதிலுளந்தபயனில்சொற்கள்பலவுண்டு அவைஅடியிற்காண்க

ஐ வேலுசாமிபிள்ளையவா சென்னைக்குவந்த காலையிற் றென்னைக்கண்டபோது மஹாகவிகள் ஐயா அவர்கள் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் மாணுக்கரென்று கூறினர், முன்பின் இவரையும் இவா குணதிசயங்களையும் அறியாதிருப்பினு றை ஐயா அவர்கள் மாணுக்கர் என்றமையாலவரோடளவளா லயுரையாட அன்றுமுதல் வந்துகொண்டிருந்தனர். 1889ஆம் A B டெகஸ்டிக்கு வழக்கப்படியாம் பொருளெழுதி வருங் கால் வந்தவா, யாழ்ப்பாணம். தமிழ்ப்பண்டிதரொருவர் தாம் பலியூர்வெண்பாவுக்கு உளாயெழுதுகின்றோம் எனக்கூறிய தற்கும், வெஸ்லிம்ஷன்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டித ரொருவா றை வெண்பாவிற்கு உளாயெழுதுகின்றோம் அதற்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்றதற்கும் சுப்பராயசெட்டியார் உளாயெழுதப் போகின்றனா என்றுயான் மறுத்தேன், நீங்களதற்கு உளாயெழுதவேண்டுமெனக்கூறித் தாம் மூலமாகப் பதிப்பித்த ஐந்தாம்பதிப்புப் புலியூர்வெண்பா ஒன்றுதந்ததுமன்றி இரண்டாம்பதிப்பில் பாதிக்குக்கூடிய செலவுபெற்றுக்கொண்டு புத்த கவகொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டபோது கேட்டிருந்தவர் ஞஞ் சிலரிருக்கின்றனர், இந்த உண்மையைப், பிறவிக்குருப

நன்கறிவுறுத்தல்.

ஐக்குக் கண்கொடுத்து நடராசப் பெருமானாரானால் இப்பிரபந்தத்தைச்செய்து பெருமைவாய்ந்தோர்மரபில்வந்தவர் இது பொய்யெனத் துணிந்து கூறுவரா;—கூறா? கூறா? அவர் தாமெழுதியச்சிவதாகச் சொன்னால்யாம்மறுப்போமா, உளையெழுதத் தெரிந்தவரானால்யாம் எழுதுவதற்குமுன்னரேயெழுதியச்சிட்டிருக்கவேண்டும் “காற்றுள்ளபோதெதுற்றிக்கொள்” என்றபடியன் வாய்த்தபோதாவது எழுதிமுடித் திருப்பாரல் லவா; சி, கஉ, கூஉ, கூசு, கூஅ, கூடு, கூஅ, கூக, அஃ, கூ அம் செய்யுளிலுள்ள தப்புகளையாம் ஆசங்கித்து இவ்வாறிருக்க வேண்டுமென, தாம் உடம்பட்டதற்குப் பிறர் சாக்ஷியிருப்பதை மறுப்பினும் தம்மனஞ்சான்றாகு மல்லவா;—தாம் பிழையான உடம்பட்டவைகளும் அச்சிற்றவறியவற்றையாம் எடுத்துக்காட்டிய பிழைகளுத்தத்தையுந் தவறுகளாகக் கொண்டு, என்னவிபரீதமோ, பித்தமோ, பிறவிக்குணமோ எனஇன்னம் பலபடப் பித்தர்போலப் பித்தறுங்கவிகள் முன்னிருந்தனொன்றாவது, இன்றிருக்கின்றனொன்றாவது விரன்முடக்க இவரையன்றிக்கூடமா;—எந்தவகையிலும் அபராதியல்லாத எம்மைப் பழித்த இந்தப்பெரும்பாவத்தைப்போக்க எந்தமூர்த்தி, தலம், கீர்த்தங்களிற் சென்றுபோக்கு வரோயாம் அறியோம்? அறியோம்? இதுநிற்க. இவர் உளையெழுதிய நியாயத்தைச் சமறுப்பார்ப்போமாக.

முற்காலத்தில்கச்சிஞர்க்கினியர்,பரிமேலழகர் உள்ளிட்ட உளையாசிரியர்கள் ஆலாசிரியர் கருத்தின்படி உள்ளவாறே உளையெழுதி மேம்பட்டவை என்றெழுதியிருக்கின்றனர், அதனைச்சுருக்கிக் கூறுகின்றோம்.

இளம்பூரணர் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தில் “எவ் லாவெழுத்தும்” “அஃதிவணுவலாது” எனவும்இரண்டு சூத்திரங்களாகப் புறனடைக்கமைத்தனர், கச்சிஞர்க்கினியர் ஒரு சூத்திரமாகக்கொண்டும், திருச்சிற்றம்பல க்கோவையாராள் “வரையன்றொருகால்” என்னும்பாசுரத்துள் “நிரைவன்றழலெழு, என்னும்பாடத்தை “நிரையன்றழலெழு” எனவும் “ஐயனைக்கண்ணிற்காண” என்னும் பாடத்தை “ஐயநிற்கண்ணிற்

நன்கறிவுறுத்தல்.

காண” எனவும் பாடங்கொண்டு பொருளெழுதியிருக்கின்றனர். திருக்குறளில் “மதினுட்ப தாலோடுடையார்க் கதினுட்பம்” என்னும் பாடத்தைப்பரிமேழகா “அதினுட்பம்” எனப்பாடங் கொண்டு பொருளெழுதிமுன்னுள்ள பாடத்திற்குக் குற்றமுங்கூறினா, இஃதொன்றே;—பல. சிலப்பதிகாரம், திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, புலவராற்றுப்படை, கலித்தொகை, குறுந்தொகை, நெடுந்தொகை முதலிய மூலவிலக்கியங்கட்கும் அவ்வாறே. இவர்களுக்காலத்தில் “இறைவன் தண்டசக்கரங்கள்” இருந்தனவல்லவா “குடந்திற் கோபிள்ளைப்பாண்டியன்” உண்டல்லவா இவர்களுக்குவந்தன அழியாப்புக்கும், அரசர் சன்மானமும் நிறுவியவை. செல்லைவெண்பா, சிவகிரிவெண்பா, திருவையாற்று வெண்பா, வேங்கடவெண்பா, கலசைவெண்பா, சிராமலைவெண்பா முதலிய வெண்பாக்களோடு புலியூர்வெண்பாவும் ஒன்றா, வேறு? இவ்வாறிருக்க இந்தச்சிறு பிரபந்தத்தை மூல இலக்கணத்தோடும் திருக்கோவையார் முதலிய இலக்கியங்களோடும் ஒன்றாகக்கருதியது அந்தோபெரும்பாவம்? பெரும்பாவம்? தமக்குபகரிக்கும் ஆசிரியன் முதலிய பலரையுங்காணுவிடத்தில் நிந்தித்தொழுகுவோர்க்கு இஃதொருபெரும்பாவமாகத் தோன்றுமா இல்லை? இல்லை?.

இக்காலத்தில் மகாவித்துவான்கள் சரவணப் பெருமானையாவர்கள் ஆறுமுகநாவலரவர்கள் தொன்றுதொட்டு வழங்கிய பாடங்களை மாற்றி வேறுபாடங்கொண்டனரா என்றனர், அருள் றை நாவலரவர்கள் நல்வழியில் “நண்டுசிப்பிவெய்கதல் நாசமுறுங்காலத்தில்-கொண்டகருவழிக்குங்கொள்கைபோல்” என்னும் பாடத்தை “கருவளிக்கும்” எனப்பாடங்கொண்டு பொருளெழுதினா, எழுத்தும்ட்டுமா;—சொல்லும், அடியும், பாட்டிற்கூடவல்லவா;—மேற்படி ஐயரவர்களும் அப்படியே. இதனால் இவர்களுக்குவந்தனபுகழோ, வேறே? வெள்ளிடைமலைபோல விளங்கிக்கிடக்கும் அவ்வவர்பாடபேதங்களி னுண்மை இவர்களுக்கண்ணிற்குப் புலப்படாமை பெருமடமையே, அதைப்போக்குவது நம்மாலரிது, இறைவன் தண்டமேபோக்கும்.

நன்கறிவுறுத்தல்.

நாம்தப்பென்று அவாமுன்பாக மறுத்தபாடங்களுக்குப் பொருளமைதியை யாங்காவகுணர்க. அவற்றன் புதைபொருளாகவும் புதையில்லக்கணமாகவும் உள்ளனவற்றைச் சிறிதுபார்ப்போம். சகசு செய்யுளில் முதற்றேவா என உள்ளபாடத்திற்கும், முதறேவா எனவுள்ளபாடத்திற்கும் விதி, போபபையரி லக்கணத்தைக்காற பெரும்புலவர்க்குவிளங்குமா, நல்லாசிரியனைவழிபட்டு நன்னூலைப்பாடங்கேட்டு கசு-வருடம சிந்தித்துப்பயின்றவர்க் கல்லவாபுலபயிம் சக-ம் செய்யுளில் தீனையைக் காமநகேசஞ் சரிப்பாரா என்னும் பழம் பாடத்தைக்கொண்டு தீனையைக்கு ஆம்மரு'ப ம் எனச் சொல்வகை செய்தால்மருக்கேசம் என ஒற்றுமிகவேண்டும என்று ஆலோசிக்காது சொல்வகை செய்துபொருள் எழுதியிருக்கின்றனா, அதலால் யாம் அதுபோல வழங்குதோது தீனையைகாமநகேசம் என இயல்பாகக்கொண்டு சொல்வகை செய்து பொருள்கொண்டாம்.

கசு - ம் செய்யு ல் ஆண மாம் என்னும் பழம்பாடங் கொண்டேமெய்யைநான் என்கிறபரிபம், மறைக்கின்ற ஆணவத்தாலாகுமென்றல் உண்மையே, அப்பொருள் ஆணவம்ஆமமெய் என்றசொல்வகையி லடங்குமா; உபசாரவழக்கென்றல் அபசாரவழக் காயன்றேமுடியும் “சொறசெறவேதாந்தம்” என்னுஞ் செய்யுள் முதல் “எழுலகேத்தொன்பான்” என்றது - செய்யுள்காறும் அத்தலப் புராணங்களிறகூறிய மான்மியங்களைச் சுருகசியல்லவா கூறியிருக்கின்றன “உண்டிடுதது நிற்கின்றவன்முகொண்டுவா” என்றால் சமையவாற்ற லுணரா தவன் குதிரைகொண்டுவாராது உண்ணமாவைக்கொண்டு வந்ததுபோல கூஉ-ம் செய்யுளில் சோதிவனா என்றதுபுருஷமததியம் எனவும், மும்மடி என்றது இடைகலை, பிங்கலை, கழுமுனையெனவும், தோன்றாது என்றது இவற்றால்வரும் அவஸ்தைகளில்லையெனவும் பொருளகூட வார்த்தாபுறநு வல்லார்கள். ஐடி மகாகவிகளிடத்திற எ ட் டு பாராற நன்றோபாற கற்றோர் பாற் கற்றோரும் இது ஒரு ருளுென்று ந.வகுமதியார்களே தோன்றாது என்றதற்குஇவ்வெ ட் மகைசயப்பெனெச்சத்திரிபு என இலக்கணம் எழுதியிருக்கின்றது, அதனைச் சற்றுப்பார்ப்

நன்கறிவுறுத்தல்.

போம், தொல்காப்பியம்சொல் - வினையியல் கூட-ம் சூத்திரம் உடன்பாட்டு வினைகளும் எதிர்மறை வினைக்கும் பொதுவாக ஈறுபற்றிமுடிபுகுநியதல்லது விதிப்பொருளனவாகிய வாய்பாடுபற்றிக் கூறியதல்லவே இதனை யுணராத விதிவினைக்குக்கூறும் இலக்கணத்தையமைத்துத் தாம்கூறியதுபோல எந்தஉறையாசிரியாகளாவது;--நூல்களி விவ்வாறு வருமிடங்கள் பலவுளவாதலால், அவற்றொன்றுக்கேனும் இவ்வாறெழுதியது எங்கேனும் உண்டா, “கம்பாகும்பக்களிற்றினான்” கம்பத்திற்கட்டிய பெரிய மத்தக்கச்செயுடைய யாழையை யுடையவன் எனக்கவிகள் உபநியாசஞ்செய்ய, மற்றொருகவுக்கும் பத்திற்பெய்துகின்றியகம் பழையாசிரியசுள்ளாததின்னான் என்புதை பொருளமைப்பிதற்கு உடையென, உபநியாசஞ்செய்துதகரம் நகரமாகவந்தது இவ்வுதலில் “உடியாறெறினான்” எனவந்தாற்போல வந்தது உட்கெட்டி? கெட்டி? கன்றாயிருக்கின்றது என்று பொருள்பட உலகிலுண்டா;—பிறர்பாலிரந்தபுதைபொருளையும்விட இலக்கணத்தையும் நம்பிப்பெரிய ஆரவாரம்செய்தது என்பவ்விதம், என்னபித்தம், என்னபிறவிக்குணம் அந்தோ நெய்முரு இரங்குகின்றோம்.

ஆளுவாக் கொள்பிறாபசால்லசேனாது இவர்பதிப்பிற் கூறியதைக்கண்டு பாய்நாள் அதைச்சுற்றுநோக்குவோமாக; இயா சித்திரபாணுபாணு பதிப்பித்த ஐந்தாம்பதிப்பில் “வல்லா - வணக்குஞ்செய்தவன் மாகணக்குஞ்சமத்தினார்” என்பது பொருளமைதி பெரு துருத்தலால் பொருளமைதிபெற ஒரு ரவொற்றைச்சேர்ப்பதற்கு “நூலுக்கு இருமரபிலுஞ்சுந்தரமுடையவனாயிருக்கவ்வளவோயோசிக்கலாயினேன்” என்றவ்வுரையோடு பதிப்பித்த ஆறும்பதிப்பில் ச - ம் செய்யுளில் ஐந்தாம்பதிப்பிலுள்ள பொற்கொடையால் என்னும் பாடத்தைப் பொற்குடையால் எனவும், கஅ - ம் செய்யுளில் புன்னையர்கீயும் என்னும் பாடத்தைப் புன்னையற்கீயும் எனவும், கஉ - ம் செய்யுளில் கொணர்வா என்னும் பாடத்தைக் கொணர்வாய் எனவும் அக - ம் செய்யுளில் காற்காட்டி யாறுதலைகாட்டி என்னும் பாடத்தைக்காற்காட்டியாறுதலைக்காட்டி எனவந்திருத்ததற்கு எத்தனைநாள்சென்றனவோ அந்தோபெரும்பிரயாசை?

நன்கறிவுறுத்தல்.

பெரும்பிரயாசை! அருள்வாக்காயினும். சுதந்தரமுடையவ். ரோதலால் பதிக்குந்தோறெல்லா மாற்றலாம். மாசுணக்குஞ்சு, ஸ்டீட்டி, முயல், மாட்டினார், குபேரனுக்குமுடம் எனவருதலால் பூவிறற்றிற்கு நியாயங்கள் “அடியோரேற்றினான்” என்பதற்கு அநாமதேய தூலிலிருந்து மேற்கோள் காட்டியதுபோல, அவ் வவ்வலிடங்களிலருள்வாக்குளன் ரோராட்சியைக்காட்டி யிருப் யபாரோ, அன்றிப்புதைபொருளும்புதைசயிலக்கணமும் எழுதியி ற்பாபாரோ என்று பலதாரந்திருப்பித் திருப்பிப்பார்ப்பினும் ஒன் றுககாணேம். கண்டது, நாமெழுதியவரையில் ஒவ்வோரிடங் தீக்களில் ஒருசொல்லைமாற்றியும் கூட்டியும் அன்றிப் புதிதாகவே றுரையில்லாமையையே. இதனை நியாயத்தலத்தி லறிவோம்.

வ. மகாகவிகள் ஐயா அவர்கள் திருநாகைக் காரோணப் புரா னணம் அச்சிற்பதிப்பிக்க எவியபணியைச்சிறமேற்கொண்டுபதிப் பாடுத்துவரும்போது (உ) பாரம் அவர்களனுஞ்ஞாலனுப்பக்கட வுள்வாழ்த்தில் “கருந்தடங்கணம்மை “கழகவிடங்கரை” என் றெனும் (உ) செய்யுள்களுக்குயாம் உரையெழுதியிருத்தலைநோக்கி, வத் நீயெழுதியிருக்கும் உரையைக் கண்ணுற்றுப் பெருமகிழ்ச்சி டெய்ந்தோம், இப்புராணத்தில் நத்திநாதப்படலத்தில்வருஞ் சித் அசிரக்கவிகட்கும் காஞ்சிப்புராணத்தில் சுரகரிசப்படலத்தில்வ வருஞ் சித்திரக்கவிகட்கு உரை எழுதியதுபோல எழுதிமுடிக்க டு வண்ணிமென” சுக்கிலவருடம் கட்டளையிட்டனர்கள் திருவா யங்ஃபுதுறை யாதீனம் மகாசந்திதானம் ஸ்ரீயுழை, சுப்பிரமணிய நிற்ப்தசிகசுவாமிகள் “வித்தவசிகாமணியாகிய தாங்கள் காஞ்சிப் தவபுராணம் அச்சிடத்தொட்டது முடிவுபெறாமலிருப்பதை இப் ததுபோது நிறைவேறும்படிபார்வையிட்டி உடனே முடித்தனுப்ப தியவேண்டிமென” தாதுவருடம் கட்டளையிட்டருளினர்கள் இந்த னைமகான்கள் மதித்த ஆசுவசனம் எமக்கோர் பெரும்புகழ் வினைப் களிபதேயன்றிக், கற்றோர்போலநடிக்குமற்றையோர் எமது உரை றையை நிந்தித்ததை யொருபொருளாகக்கொண்டு கவல்வோமா பாற் “தம்மையிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்பதன்றிமற் - நெம்மை யிக ழ்ந்தவினைப்பயத்தால் - உம்மை - எரிவாய் நிரையத்தவீழ்வர் தோ கோலென்று - பரிவது உஞ்சான்றோர்கடல்” எனபதையன் என ரொ சிந்தித்தொழுகுவது எமதுகடமை.

பாரமபதிநுணை

புலியூர் வெண்பா.

—00000—

காப்பு.

பொன்னாருந் தில்லைப் புலியூர் வெண்பாவுக்குப்
பன்னாருமேத்திப் பணிசுவாம் நன்னா
கருகுஞ்சரப்பூங் கடுக்கையா னீன்றகற்ப
கருகுஞ் சரப்பூங் கழல்.

இ - ள். பொன் ஆரும் தில்லை - அழகமைந்த தில்லை வ
னத்திலுள்ள, பலியூர்வெண்பாவுக்கு - புலியூர்மேற்பாடும் வெ
ண்பாமுட்டின்று முடிசுற்று, நல்நா - நல்லநாரினின்று, இக்க
தம் - நீங்கிய, பூங்கடுக்கை சரத்தான் - பொலிவமைந்த கொ
ன்னையலா மாலையையணிந்த சிவபெருமான், ஈன்ற - பெற்ற
வரிய, கற்பகருஞ்சரம் - கற்பகவிநாயகரது, பூகழல் - தாம
லாமலாபோன்ற திருவாடகை, பல்நாளும் - பலநாளும், எத்தி
ததித்து, பணிசுவாம் - வணங்குவாம்.

செய்வுத்தன்மையது என்பார்நன்னார் இகக்கும என்றார்.

நூல்.

சொற்செறியேதநதச்சுடர்த்தகரவித்தையதாம்
பொற்சபையினின்றும்கும்புலியூரே - முற்சமனை
விசுபத்ததானடித்தார்விற்கொண்டமர்வினோத்த
பாசுபத்ததானடித்தார்பற்று.

இ - ள். சொல்செறி - உறுதிச்சொல்நிறைந்த, வேதம்
அந்தம் - வேதத்தினியுதியிலுள்ள, சுடர் - ஒளிமிகுந்த, தகர
வித்தைஆம் - தகரவித்தையாகிய, பொன்சபையின்று - பொ
ன்னம்பலம்நிலைபெறுதலால், ஒங்கும் - (எல்லாத்தலங்களிலும்)

சிறந்தோங்கும், புலியூர் - புலியூரானது, முன் - முற்பொழுது, சமன்ஐ - இயமனை, வீசு - உரைத்தது, பதத்துஆன் - திருவடியால், நடித்தார் - நடனஞ்செய்தாரென்றும், வில்சொண்டு - வில்லையேந்தி, அமர்விளைத்த - பொருத்த, பாசுபதத்தான் - தம்மால் பாசுபதம்பெற்ற அரக்கனால், அடித்தான் - அடிக்கப்பட்டவருமாகிய இறைவா, பற்று - அன்பு கூர்ந்திருக்குமிடமாம்

புலியூர். எழுவாய், பற்றுபயனிலை. பற்று என்பதை எவ்வாயாக்கிப் புலியூரைப் பயனிலையாகக் கொள்ளுதலும் அடங்கும். சாந்தோக்கிய உபநிஷதத்தில் கூறப்படுகலால் வேதாந்தம் எனவும், பிரமபுரமாய புத்திரத்திலிருக்கும் சுகரமாய புண்ணீகமென்றும் பீட்டிநுள்ளி நகரும் அசாயமாதலால் தகரவித்தையதாம் பொசுபையெனவுவகற்றாது. இதனைச் சூசங்கதையில் சார்த்திய உபநிடதத்தாற் பரியத்தைப் பின்னும்கூறிய அத்தியாயத்திற்கானது. புறமைச் சரணடைந்த மார்க்கணயோய் பொருட்டாக, அவையி வாங்கவந்த இயமனைத் திருக்கடவுள் என்னும் நிரந்தரத்தில் உலகத்தொருநல்காந்தப்புராணததுலப, சம்பந்தபத பாசுபதம் பெறுமபொருட்டுத் தவஞ்செய்யும் அருக்கன் அவை மீங்கிங்வி, அவை எச கொல்ல எழுந்த முராகரமென்னும் பன்றியையெய்து அருச்சுநெடு பன்றியைக்குறித்து ஒரு நிருயியாயடலாகப் பொருத்தியவகால் அருச்சுநன் விநகமுரவடிபட்டது பாரதத்திலுங்காண்க அது பகுதிப்பொருள்விருதி. (க)

தன்கருமரீத்ததுன்மதன் டுனடங்நாணரிடம்
புங்கதியைதந்தபுலியூரே - கங்கையதி
மோகரத்தர்மாசடையார்மோதலையுப்பற்றவருட்
சாகரத்தர்மாசடையார்சார்பு.

இ - ள். தன்கருமம் (அந்தணாகுலத்தில்பிறந்து) தான் செய்யுங்கருமத்தை, ரீத்த - ஒழித்துப் பாவத்தைமேற்சொன்னதுன்மதன் - துன்மதனாவன், முன் - முற்காலையில் (ஒர் காலம்) நடம்காண் - திருநடனத்தைக்காண், நிரம்பும் கதியை - புழம் நிறைந்தமுத்தியை, தந்த - தந்தருளிய, புலியூர் - புலி

புராணது, கங்கை - கங்காதேவியின்மேல், அதிமோகர் - மிக்
கவிரூப்பமுடையவரும், மோதுஅலை - களையொடுமோதும் அ
லையினையும், உப்பு - உப்பையும், அற்ற - ஒழிந்த, அருன்சாகர
ததர் - கிடுபாசமுத்திரமாயுள்ளவரும், மாசடையார் - பெரியச
டையார், ந்தையுடைய வருமாகிய இறைவர், சார்பு-சார்ந்திருக்கு
மீட்டமாம்.

அவதணர்குலத்திற்பிறந்த துன்மதலெ டவன், தன்தந்
தைசொல்லையுங் கேளாது தன்குலத்துக்கியைநட கருமங்களை
யுஞ்செய்யாது கொலைகளவாங்களைச்செய்து பலஇடங்களினுந்
கூறித்தலைந்து தன்கூட்டத்தோடு சிதம்பரத்துக்கு அண்மையி
ல்வருங்கால் அன்றுதனூரவியில் நிகழுந் திருவாகினானனனாளா
யலால் தரிசனத்துக்குவந்த அடியவர் கூட்டங்களோடுகலந்து
வாழ்ந்நம்பலுடைய நடைந்து நடேசர்திருநடனத்தைக்கண்டு
மீண்டுந் தன்கூட்டங்களோடுங்கூடிக் கொடுந்தொழிலைச் செய்
து அலையும்போது பாம்புதீண்டியுயிர்த்தான், அப்பால் இய
மன் தூதுவாகளால் கட்டியிழுக்கப்பட்டுச்சென்றனன், சிறிது
நேர்த்து விவபுண்ணியத்தால் சிவகணங்களால் அவரினின்றும்
பிரயாணம் என் பது புராணவரலாறு. (உ)

பாதகஞ்செய்துற்சகனும்பண்டிதப்பக்கண்குகதி
போதவுவந்திடபுலியூரே - வேதன்
பிரமதலையகலித்தார்சேர்த்துநரசிங்கத்
துபிரமதலையக்கலித்தாரூர்.

இ - ள். பாதகம்செய் (கொலைமுதலிய) அதிபாதகத்தை
பொய்த், துற்சகன் உம் - துற்சகனென்னும் வேடனும், பண்டி
தமுற்காலையில், இறப்ப - (தன் எல்லையில்) உயிர்த்து, கண்டு-
பார்த்தருளி, சதி - சிவபுரத்தில், போத - செல்ல, உவந்துஇட்
ட - மகிழ்ந்துதந்த, புலியூர்—புலியூரானது, வேதன்—பிரமனா
டைய, பிரம்—தலையையும், மதலை—கொன்றைமலர் மாலை
னையும், அக்கு - சங்குமணியையும், அணி—அழகிய, தார்—ம
லையாக, சேர்த்து—அணிந்து, நரசிங்கத்து-கிருமால் கொண்ட

நரசிம்மமூர்த்தத்தின், உரம்—வலிமை, அலைய—செட, எணித் தார்—கடைக்கட்பார்வைசெய்தவர், ஊர்—ஊராம்.

சையமலையிலுள்ளவேடர் குலத்திற்பிறந்து சொலைகளவு முதலிய கொடும்பாதகங்கள்செய்து திரியுந் துற்சகனென்னும் ஓர்வேடன், வஞ்சிகாடாளுஞ் சேரர்குலதிபம்போன் நவதரித்த சேரர்குலாதிபதி யொருவர் சிதம்பரத்திற்சென்று நடராசர் திருநடனத்தைக்கண்டு தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பினராய்த் தமது நாட்டினின்று சிதம்பரத்திற்குச் செல்லுங்கால் அவரது பரிசுநத்தினேவலால் பொற்கமையெடுத்து அவர் சேனை யோடுசென்று சிதம்பரத்தையடைந்தபின், சுரநேயாற் கட்டி மண்டு சிறிதுநாட்சென்று இறந்தபின் சிவபுரத்தை யடைந்தனன் என்பதும், பிரமன் செருக்கடைந்து தலையிழந்தன னென்பதும், திருமால்இரணியனை வதைசெய்துஹுயாப்படைந்தகாலத்தில் தேவர்கள் வேண்டுமொளால் அந்நரசிங்கத்தை யொறுத்தனர் என்பதும் புராணவரலாறுகள். (18)

நற்கதியைத்துற்றெரிசனன்யாறையோனுட்களிப்பாடப் பொற்குடையானல்கும்புலியூரே - சொற்கிளாநால் ஆரணமாறங்கத்தரம்பவளமேனியிளேறார் நாரணமாறங்கத்தர்நாடு.

இ - ள். நல்கதி ஐ—நல்லசிவசுதியை, துற்றெரிசனன்—துற்றெரிசனனென்னும்வேடன், மறையோன் - ஒரு அந்தணனுடைய, உள்ளளிப்ப—மனங்களிகூர (தந்த) பொன்குடையால் - அழகியகுடையால், நல்கும் (அவ்வேடனுக்கு தந்தருளிய) புலியூர்—புலியூரானது, சொல்கிளர்—புகழால் விளங்கும், நா ஆரணம்—நான்குவேதங்களும், ஆறுஅங்கத்தர்—ஆறங்கங்களுடைய இவைகளை (உயிர்கள்பொருட்டு) அருளினவரும, அம்—புகிய, பவளம்—பவளத்தையொத்த, மேனியின் - திருமலரியில், நாரணன்மால்—நாரணனாகிய திருமால், தங்கு—தங்கி, ஓர் அத்தர்—ஓர்பாகத்தையுடையவருமாகிய இறைவர், நாடு—நாடாம்.

பொற்கொடையாலென்னும் பாடம் புராணத்திற்குப்பொத்தானை காண்க.

புலியூர் வெண்பா

ஆரணம் முதலான ஆறங்கம் சார்புநூல், ஆறங்கங்
ள் ஆவன சிட்சை, வியாகரணம், நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம்
சந்தோவிகிதி. விந்தாரணியவேடர்களில் தலைமைபூண்டதுந்
தெரிசனனென்னும் வேடன்வழிப்பட்டவர்களைக் கொள்ளையா
டிக் கொலைசெய்தொழுகுநாளில், ஒருநாள் விருத்திவதியனொ
ருவன அவ்வழியில்வரக்கண்டி னன்னுயிரைக்கவாட்வன் உன்
னிடத்துள்ள பொருள்முறுறுக் கொடுவெனக் கவந்தனன், அ
வ்வந்தனனஞ்சி நான் விருத்தகுதலால் வெயில வெப்பத்திற்கு
ஆற்றேன நீ கவந்தருடையை மட்டிந் கொடுக்கவென்றிரக்க,
கலவியைப் பயன்வந்துதுதலால் அவ்வெடன் கொடுத்த அக்கு
டையைய பெற்றுத் தலைக்கருடில் முறுகியவெயில் வெப்பத்
தால் அவசாரிய விருத்தவேதியன் வருகையோரத்தனைக் கண்
பெறுவன்சென்று அங்குடையைவாங்கி நிழல்விரிக்க, அந்நிழலில்
கொண்டபய நிசபயன்று சுவகங்கைத் தோத்தகனாயைய யடை
கனன். அத்தீர்த்ததன்ரணையயடையக் குடையதவிய சிவபு
ரணியதனால் அவ்வேடன் சிறிதுநாட்சென்று சிவபதத்தைய
கவந்தனன் என்பதுபுராணவாலானு. (சு)

தாண்டி புலிக்கால்செய்கிற தானோ மழமுநிவன்
பூண்டிருந்த அச்சிக்கும்புலியூரே - பாண்டியற்காடி
மாணிக்கங்காட்டினார்மாமறைப்பாலன்பாலால்
வேணிக்கங்காட்டினார்வீடு,

(இ) - ன. ஓர் மழமுநிவன் - ஒப்பில்லாத பாலமுநிவர்,
தாண்டி - தாண்டிக்கெல்லும், புலிக்கால்செய்க - புலியினது கால்க
ளிலும் கையிலுமுள்ள, உகிர்தான் பூண்டிருந்து - நகங்களைத்த
மதுகால்களிலும் கைகளிலும் பெற்றிருந்து, அச்சிக்கும் - அ
ருச்சினைசெய்யும், புலியூர் - புலியூரானது, பாண்டியற்குஆம்
பாண்டியனுக்காக, மாணிக்கம் காட்டினார் - (வணிகவுருக்கொ
ண்டிவந்து) மாணிக்கங்களைக் காட்டினவரும், மா - பெருமைய
மைந்த, மறைபாலன் - ஆதிசைவ மறையவர்குலத்திற் பிறந்த
ஒர்சிறுவன், பால் ஆல் - ஆட்டியபாலால், அங்கு - அவ்விடத்
தில், வேணிக்கு - தமதுசடாபாரத்தில், ஆட்டினார் - ஆடியருளி
னவருமாகிய இறைவர், வீடு - திருக்கோயிலாம்.

உ ரை பா ட ம்.

தமது பிதாவாகிய மத்தியந்தினமுனிவருடைய அநுஞையால் சிதம்பரத்திற்குச் சென்று திருமூலட்டானேசுரரை வழிபட்டிருக்குநாளில் ஓர்நாள் அருச்சித்தற்கு விடிந்தபின் சென்று மலரெடுக்கலாமென்றால் வணிகமும், விமயமுன் எடுக்கலாமென்றால் வழி தெரியாது, மரங்களிலேறல் கைகால்கள் பணியினால்வழுக்கும் அதனால் பழுதிலலாத மலரைக்கொண்டு எவ்வாறருச்சிப்பேனென்று சுவர்நகிருக்கும்போது பெருமானார் காட்சி தந்து அம்மமுமுன்வா மவண்டு கோளின் படி கைகால்களில் புலியின் நகங்களைப் போலக் கடரிய நகங்கள் பெற்றனர் என்பதும், மதுரையில் வீரராமையன் புத்திரனுக்கு மகுடஞ்சூட்ட மந்திரிகள் கருதிக்கருவுதலிற்பாக்கக, அவ்வீரபாண்டியன் காமக்கிழத்தியா மக்களாகவாந்து போனதால்காணாது யாதுசெய்வோமென்று திகைத்துச் சோமசுந்தரர்கடவுள் சந்தித்துச் செல்ல, அப்பொருமா லா வணிகருக்கொண்டு எதிர்ப்பட்டி ஏன் வருந்துகின்றீர் என்னிடத்தில் நவமணிகளுமுள்ளன வெனக் கட்டிவிடா என்பதும், திராய்விஞ்சிபுரத்தில் அதிபவ வேதியருள் தாதுதையிழந்த ஓர் சிறுவன் முறையவர, அநாள் மறையோர் உதவாமையால் அச்சிடுவனென சென்று பூசுகும்போது சிவபெருமானார்ங்கி யச்சிறுவனுக்கு எட்டிப்படி திருமுடி தாழ்ந்தனரென்பதும் புராணவரலாறுகள்

(௩)

தத்துதினாப்பாலுததிதன்னையமும்வெம்புலியின்

புத்திரனுக்கியும்புலியூரே - பததித

தவந்தழைத்தருசித்தனார்தாஞ்சமைத்தசேயை

உவந்தழைத்தருசித்தனாரார்.

இ - ள். தத்துதினா - தாவீவரும் அலைகளையுடைய, பால் உததிதன் ஐ - பாற்கடலை, அமும் - அழாநின்ற, வெம்புலியின் வியாக்கிரபாதருடைய, புத்திரனுக்கு - புத்திரராகிய உபமன் னீயுமுனிவருக்கு, ஈயும் புலியூர் - கொடுத்தருளிய புலியூரானது, பத்தி - சிவநேசமாகிய, தவந்தழைத்த - தவம்நிரம்பிய, சித்தனார்தாம் - இதை யத்தையுடைய சிறுத்தொண்டர் நாயனார், சமைத்த - (தமக்காக) பாகஞ்செய்த, சேய்ஐ - (அவரது) புத்திரனாக உவந்து, விரும்பி, அழைத்த - முன்போலுருக்கொ

புலியூர் வெண்பா

ண்டிவர) அழைத்தருளிய, சித்தனார் - சித்தருருக்கொண்டிவந்த வா, ஊர் - ஊராம்.

வியாக்கிரபாதமுனிவர் தமது தந்தையின்னுடையால் வசித்த முனிவர் தங்கையைமணம்புரிந்து உபமன்னிய முனிவரைப் பெற்றனர், வசித்த முனிவர் மனைவியாராகிய அருந்ததியார் அம்மகவைக்கொண்டு தம்பர்ணசாலைக்குவந்து காமதேனுவின் மூலம் உவளாததனர், ஓநாள் வியாக்கிரபாதமுனிவர் தம்பர்ணசாலைக்குக் கொண்டிட்டு மாவைநீறிக்கரைத்தாட்ட உமிழ்ந்துவிட்டுக் காமதேனுவின் பாலேவிரும்பியழுதனர், தந்தையாரைநாந்து கிரமலட்டாளர் சந்தியில்வளாததப் பசியாற்றாதது இவ்வரருளால் பாறகடல் பெற்று உண்டு வளர்ந்தனர் என்பதும், நெடுச்செங்காட்டருடியில் வசிக்கும் அந்தணர்குலத்தில அவதரிக்க சிறுத்தொண்டர் நாயனார் அன்பினையுலகினுக்கு உணர்த்தச் சிவவாமரான் பைரவவேடத்திருவுருக்கொண்டு அவர்மனைக்குவந்து தமது பள்ளியையெடுத்துக் கற்றேன் அமுதுபடைப்பாரில்லநந்துவோமென்றுகூறத், தமது ஏகபுத்திரனாகிய சீரானையவ்வாறே செய்து பரிகலந்திருத்தியமுதுபடைசுருமபோதுபிள்ளையில்லாதனனேனும், உமதுபிள்ளையிருந்தாலழையுமென்ன, அதற்கு உடன்படுவார் போன்று புறத்துவந்து பள்ளியிலிருந்தபிள்ளையையழைப்பார்போல அழைக்க அப்பிள்ளைவந்த தென்பதும் புராணவரலாறுகள். பு என்னும் நரகத்தைநீக்கி முத்தியைத்தருவோன் என்னும் பொருள்மேல். நிறறலால் புத்திரன் காரணப்பெயர். (சு)

மெய்திகமுஞ்சே - னுருவிட்டுப்பதஞ்சலியாய்ப்
பொய்கையுழிவந்தபுலியூரே - வையை
வரம்புகட்டுவாரானுர்மாமுரிக்குப்பாற்சா
கரம்புகட்டுவாரானுர்காப்பு.

இ - ள். மெய்திகமும் - வடிவால் விளங்கும், சேடன் - ஆதிசேடன், உருவிட்டு - தனதுருவையொழித்து, பதஞ்சலியாய் - (முன்கொண்ட) பதஞ்சலிவடிவமாய், பொய்கையுழி - பிலத்துவாரத்தினிடமாக; வந்த - வந்தடைந்து, புலியூர்

பூரானது, வையை - வையைப்பெருக்கிற்கு, வரம்புகட்டுவார் - கரையணைக்கவந்தவரும், ஆனார்-புட்பவாசன முடையவரும், மாமுநிகு - பெருமைவாய்ந்த உபமன்னியுமுநிவாக்கு, பால்சாகரம் - பார்ட்கடலை, புகட்டுவார் ஆனார் - ஊட்டியருளுவோர் மாகிய இறைவர், காப்பு - காப்பாயுள்ள விடமாய்.

லாகாலத்தில் திருமால் ஆதிசேஷசயானத்தில் அறிதுயிர் லொழிந்து கிரசின்மேல் கைகள்கடப்பிச் சிவானந்தபாவசாயிநாக்கக்கண்டு, அந்த ஆதிசேஷர்வணங்கி இவ்வாற்றந்தமையென்னென்று வினவ, நேற்றுச்சிவிரானார் பிக்ஷாடனதிருக்காலங்கண்டு தேவதாராவனத்தில் திருநடனம்புரிந்தருளி யதைத் தெரிசித்த ஆநந்தத்தினால் வழிதானென்று கூற, அதுசெய்துத் தாமும் தெரிசிக்கவிரும்பங்கொண்டு விடைபெற்றுத் திருக்கயிலையையடைந்து தவஞ்செய்ய, இறைவர்காட்சித்து இவ்வடிவத்தோடுசென்றால் உலகஞ்சும் ஆசலின், அத்தீர்முன் வனும் அனஞயையும் செய்ததவந்தால் அவ்வனஞயை இருதயத்தையாய் நீராடி அவருடைய அஞ்சலியில் நீடித்துதலையை யுடைய சிறுபாம்பாய் அவள்பாதத்தில் விழுதலால்பாஞ்சலி யென்ப பெற்ற பெயரோடு நாகலோகத்திற்கென்று அங்கே யொருபுருவதமும் அதற்குத்தெற்கே ஒருபிலத்தவாரமுமுண்டு, அப்பிலத்துவாரத்தின்முடிவே தில்லைவனமாதலால் அவ்வாயிலாகத்திலவனத்திற்குச் செல்வாயென்றருள, அவ்வாறே வந்தவொய்கையினின்றெழுந்தனா என்பதும், வாதவூரடிகளைப் பாண்டியன் வருத்தியகாலத்திலிறைவருளினால் வையைப்பெருக்கெடுத்து ஊழிவெள்ளம் போல்வர, அதை நகரிலுள்ளோரடைக்க அனுஞ்செய்தபோது, வந்திக்குக் கூலியாளாயிறைவார்வந்து அளந்துவிட்ட கரையினெல்லைய யடைத்தனர் என்பதும் புராணவரலாறுகள், அப்பொய்கைக்குநாகசேரித்தீர்த்தம் என்பதுதிருநாமம். சாகரம் சகரரால்தோண்டப்பட்டது எனநிறலால் தத்திதாந்தபதம். (எ)

மாசிலாவம்புலிக்குமாதுமைக்குமாநடத்தைப்
பூசமதிற்காட்டும்புலியூரே - பேசரிய

புலியூர் வெண்பா

வித்தகத்தாராகண்டிறந்தார்விடுதல்செய்தங்கசற்கா
மத்தகத்தாராகண்டிறந்தார்வாழ்வு.

இ - ள் மாசு இல்லாத - குற்றமில்லாத, அம்புலிக்கு உ
ம் - அழகிய வியாக்கிரபாதருக்கும், மாது உமைக்கு உம் - உ
மாதேவியாருக்கும், மாநடத்து ஐ - ஞானப்பெருமை வாய்ந்த
திருநடத்திலை, பூசம் அது இல் - பூசத்திரு நகரத்திரத்தில், கா
ட்டும்-திருநடத்தினைக்காட்டியருளிய, புலியூர் - புலியூரானது,
பேசுஅரிய - சொல்லுதற்கரிய, வித்தகத்தார் - மெய்ஞ்ஞானத்
தையுடையவராகி, கண்டு (பாசவியல்பை) உணர்ந்து, இறந்தா
ர் - கடந்த சநகர்முதலானவர்கள், வீடு உற - பாழுத்தியைய
டைய, செய்து - செய்தருளி, அங்கசற்குஆக - மன்மதனுக்கு
ஆக, மத்தகத்து - நெற்றியில், ஆ - பொருந்திய, கண்திறந்தார்
அனற்கண திறந்தருளியஇறைவர், வாழ்வு - வாழுமிடமாம்.

த்தார். “சநகர்முதலிய நால்வர், சநகர், சநகரமார், சநாதரர், சந
தரர். வியாழக்கீழமையில் பூசநகரத்திரத்தில் மத்தியானத்
தில் வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலியாரிவர்கட்குத் திருநடனங்காட்
டியருளினர் என்பதும். சநகர்முதலியநால்வருக்கும் வீட்டியல்
புஉணர்த்த, இறைவர் விவ்யோகங்கூடிய காலத்தில் போகத்
தை இழந்து நின்ற, தேவர்களேவலால் மன்மதன்சென்று மல
ர்க்கணைதொடுக்க, இறைவாநெற்றிக்கண் திறந்தனர் என்பதும்
புராணவரலாறுகள் புலிஎன்னும் பொதுப்பெயர் மாசிலாஎ
ன்னும் குறிப்பால் புலியைஒழித்து முநிவரை யுணர்த்தியது.
வியாக்கிரபாதர் என்ற உபலக்கணத்தால் பதஞ்சலியாராயுங்
கொள்ளப்பட்டது “ஒருமொழியொழிதன்னினன்கொளற்குரி
த்தே” என்ற சூ - ஆல் அதுபகுதிப்பொருள்வினா. (அ)

முன்னாகச்சிங்கவன்மன்முழுகச்சிவதடத்திற்
பொன்னாகமாக்கும்புளியூரே - ஒண்ணர்க்காக்
குன்றுவளைவிற்போர்கொளவெப்போர்கூடறனிற்
சென்றுவளை விற்போர்செறிவு.

இ - ள். சிங்கவன்மன் - சிங்கவன்மனென்பவன், முன்

.ஆக - முற்பட. சிவசுடததுஇல் - சிவகங்கையில், மூழக - ஸ்
நானஞ்செய்ய, பொன்ஆகம் - ஆக்கும் - பொண்ணிறம் வாய்ந்த
உருவந்தந்த, புலியூர் - புலியூரானது, ஒன்றார்க்கு.ஆக - பகை
வர்க்காக, குன்று - மேருவை, வில்வளை - வில்லாக வளைத்து,
போர்கொள்ள - போராசெய்ய, எடுப்பார் - எடுத்தவரும், கூட
ல்தன்இல் - மதுரையில், சென்று (வணிகவுருக்கொண்டு) செ
ன்று, விளைவிற்போர் - விளைவிற்றவருமாய் விதைவர், செந்
வு - நெருங்குமிடமாம்.

கௌடதேசத்தையாளும் ஐந்தாவதுமனுவின் மனைவிய
ரிருவருள் மூத்தவனுக்குப்பிறந்த, உடல்முழுதும் சிங்கம்போ
லவெண்ணிறமுடைய சிங்கவன்மரென்னும் பெயரையுடைய
வர் தம்தந்தையாரானோர்க்கு மூர்த்துதலம் தீர்த்தங்கட்குக்கெ
ல்ல விடைகொடுமென்று அவர் அனுரைப்பெற்று, பல இடங்
களுக்குச்சென்று தெரிசித்து ஒருவேடன் வழிகாட்டத் தில்லை
வனம் அடைந்து வியாத்திரபாதரையும் பதஞ்சலியாரையும் வ
ணங்கு யறைவாருளால் சிவகங்கையில் மூழகப் பெயர்வழி வ
ந்தாங்கிய காரணத்தால் இரணியவன்மா எனப்பெயர்பெற்ற
னர் என்பதும், தாருவனமுனிவர்கள் மனைவியர் கற்பிணைய
ளந்துகாட்ட இறைவர் பிக்ஷாடனமூர்த்தங்கொண்டு சென்றரு
ளியகாலையில் அம்முனிவர் பன்னியாகற்புநிலை கலங்கிநிற்குங்
காலையில் முனிவர்கள்கண்டு மதுரையில் வணிகர்குலக்கன்னிய
ர்களாய் அவதரியுங்கொன்று சபிக்க, அச்சாபமேற்றபெண்கள்
எப்போது ஒழியுமெனப்பணியும்போது, அம்மதுரையிலெழுந்
தருளிய பரமசிவன் உங்களுக்கையப் பரிசிப்பர் அப்போது அ
கலும்என அனுக்கிரகஞ்செய்ய அவ்வாறேவந்துபிறந்தனர், அ
வர்கள் சாபத்தைநீக்கி யருளுதற்குச் சோமசுந்தரக்கடவுள்
வளைவணிகராய்வந்தனா என்பதும் புராணவரலாறுகள். வளை
என்னு முதனில, இறந்தகால வினையெச்சத்தில்வந்தது. (க)

அள்ளியவாயோதனமொன்றந்தணன்வாய்விழ்த்தகொ
புள்ளருள்பெற்றுய்யுட்புலியூரே - உள்ளமது [டிப்
சோதிக்கவருவார்தொண்டாவோடுவசமென்
றோதிக்கவருவாரா.

ஸ்ரீ புலியூர் வெண்பா

புலியூரைப்பற்றிய வெண்பாவின் லாகிய நூ லென்றுபொருள். அவ்வுர் சீவபெருமானைப்பற்றிப் பாடியதும் இதிலடங்கும். வேற்றமைப்புணர்ச்சி, இரண்டனுந் புறமுண்டனதொக்கதொகை. 'புலியூர்வெண்பா- சிதம்பரத்தினதி நிராமகளுள் ஒன்று. சிவதலங்களுட் சிறந்த சிதம்பரத்திற்கு - தில்லை, கோயில், புண்டரீகபுரம் முதலானவற்றுஞ் சிலபெயர்களும் உண்டு. கால்களுவகைகளும் புலியினுடைய, நால இருக்கப்பெற்ற வியாக்கிரபாதலென்னு முணிவர் கடவுளைத்தரிப்பது வழங்கப்பெற்ற பெற்றதலம்; தவிர, இதற்குப் புலியென்பது காரணப்பெயர். அறிக, புலி-முனிவர்க்கு உவமவாகுபெயர். தன்னைத்தரிசித்த பிரா னனுக்குத் தன்னிடத்திற் பெரும்பற்றை [பக்கவாசையை] விளைக்கும் புலியு, தவிர, இது-பெரும்பற்றைப்பெற்றெனவும் கூறப்படும். வெண்பா- நாலவகை பாக்களுள் ஒன்று. இது இயகே அவ்வகைப்பாடல்களாகிய நூ லுக்குக் காரணவாகுபெயர். இதற்கு - மேன்மைபுணர்த்தும் திரு எனனும் அடைமொழிசேர்த்து, திருப்புலியூர்வெண்பாவென்றும் வழங்குவர்.

காப்பு.

காப்பு - காத்தல்; அஃ - இங்கு, காக்கின்றகடவுள்விஷயமான வணக்கத்திற்குத் தொழிலாகுபெயர். ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடத்தக்க இடைபூறுகளை நீக்கித் தம அளவளந்ததை, புகழ்கவலலதோர் பொருளின்விஷயமாகச் செய்யுந் தோற்றி மென்பது கருத்தே. தம்மைச் சரணமடைந்தவர் தொடங்குந் தொழில்களுக்கு வரும் வக்கிளங்களை [இடைபூறுகளை]ப் போக்குதலாலும், தம்மையடையாது, அகங்கரித்தவர்களுக்கு வக்கிளங்களை ஆக்குதலாலும் வக்கிளைகளை வளர்த்து நிராமமென்றுள்ள (பரமசிவனது மூத்ததிருக்குமாரர் - விதூஷிகாயகமுந் திவையப் பற்றிய தென அறிக, இக்காப்புச்செய்யுளில் அவடிவாபட்டவர், சைவசம்பிரதாயமுறைமைப்படி தலத்துக்குரிய கற்பக கருவியர் என்க.

(இ - ள்.) பொன் ஆட - அழகு மிகுந்த, தில்லை - தில்லைவனத்திலுள்ள, புலியூர் - புலியூரென்னுமிடமுடையபயையுடைய சிதம்பரதலத்தைப் பற்றிச் கூறுகிற, வெண்பாயுக்கு - வெண்பாவிலுமாகிற பிரபந்தம் தடையின்றி முடியும்பொருட்கு, நல - அநகத, நாரி கக்கும் - தேனைச் சொரிகிற, சரம் - மாணியாகத் தொழிலுக்கப்படுகிற, பூ கழக்கையன் - அழகிய கொணைமலையைச் சூடிய சுவரோன, ஈன்ற - பெற்றருளிய, கற்பகம் குஞ்சரம் - கற்பகவிராயகாட்சி, பூ கழல் - தாமரைமலர்போன்ற அழகியதிருவடிகளை, பல ராளும - பலநாள் இடம் [தினத்தோறும்], ஏததி-சுதித்தது, பணிசுவாம்- (யாம்) வணங்குவோம்; (எ - று.)

எல்லாநூல்களும் மககலம்மாழ் முதலவகுத்திக் கூறவேண்டுவது கவிமரபாதலின், பொன் எனது தொடங்குகிற, மேல நூலின்முதலில் சொல் என்று தொடங்குவதும் இப்பற்றியே: திரு யாழை தேர் பரி கடல மலை மணி பூ புகழ சீர் மதி சீர் எழுத்த பொன ஆரணம் சொல் புயல் கிலை கங்கை மலகம் பரிதி அழித்தம் இவையும், இவற்றின் பரியாயப்பெயர்களும், இவைபோன்ற வினனுஞ்சிலவும் மககலச்சொற்களாம். சிதம்பரதலமுள்ள இடம் தில்லைவென்னுமமாமடந்தகாடாயிருந்தமையின், தில்லைபென்றும் தில்லைவென்றும் பெயர்பெறும். பணிசுவாம், கு - சாரியை. இது, கடவுள்வணக்கமாதலால் "நாள்முகம் ரொழுது நன்கியம்புவன்", "அச்சுத னடிதொழு ததைருவன்", "பந்த மடிதொடை பாவினங் கூறுவன்" என்றழைப்போல ஒருமைபாற் கூறித்தன்னைத்தாழ்த்தாமல் பன்மையாற் கூறித்தன்னை உயர்த்தியபின் இவ்வணக்கமென்னெனின்;—

புலியூர் வெண்பா

இ - ள். வாய்அள்ளிய - அலகாகியவாயாலள்ளிய, ஒன்றுஒருனம் - ஒர்சோற்றவீழை, அந்தணன்வாய் - ஓர்மறையவன்வாயில், வீழ்ச்சு - வீழ்ச்சுதிய, கொடிப்புள் - காக்கையானது, அருள்பெற்று (இறைவர்) திருவருள்பெற்று, உய்யும் - பிறப்பொழிந்த, புலியூர் - புலியூரானது, டன்னம் (திருநீலகண்டநாயனருடைய) மனதிலேயை, சோழிக்கவருவார் - சோதிக்கவருமிறைவரும், தொண்டா - அடியவனே, ஒடு - பவியோடு, டன்னவசம் என்று ஒடு - உன்வசமென்று கூறிக்கொடுத்து, கவருவார் - (பின்) அதனைக்கொள்ளுகொண்டவருமாகிய பரமனார், டன்ன - டன்னம்.

சிதம்பரத்தெரிவிட்கவந்த மறையவனெருவன் இளைப்பாலந்தகரிற் படுத்தவருமப்போது, அன்னத்தைக்கவர்ந்து போனகாகர்தினல்கினின்று ஓர்வீழ்வீழ, நீத்தினாயாலதையறியாது அம்மறையவன்படுகினான், அந்தப்புண்ணியத்தாலக்காக்கைகிவகரியை ந்தென்பதும், மேட்டிகாவர்குலத்திற் திருவவதாரந்தசெய்த, திருநீலகண்டநாயனார் மனைவியாரோடு கிவநேயம்பூண்டி கிவனடியார்களுக்குத் திருவோடுதரும் நியமம்பூண்டொழுகுநாளில், இவர்களைப்பிணியுலகத்தாரதிற்துய்யும் பொருட்டு இறைவர் ஓர் பிவியோடியாய்த் திருவருக்கொண்டிவந்து தாம் கொண்டிவந்த திருவோட்டையவர்கையிற்கொடுத்து இதனைச் சோமஞ்செய்துவையும் என்று கொடுத்து அதனைப்பின்பு மறைத்தாநீனார் என்பதும் புராணவரலாறுகள். கொடிப்புள் பின்மொழியை விசேடித்துவந்த திருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகைகிலைத்தொடர். அது பகுதிப்பொருள் வீகுதி. (கடு)

சென்றேநலந்தீதுசெய்யிலொன்றுகோடியதாய்ப்

பொன்றாதுநீடுமபுலியூரே - நின்றாடும

பொன்னம்பலவர்புகன்மறையினாலுணர

வன்னம்பலவர்மனை.

இ - ள். சென்று - தில்லையிற்சென்று, நலம் - புண்ணியமாவது, தீது - பாவமாவது, செய்யில் - செய்தால், ஒன்று (அவற்றுள்) ஒன்று, கோடியது ஆய்-கோடியென்னும் இலக்க

முடையதாய், பொன்றாது - கெடாமல், நீடும் - விருத்தியாகும், புலியூர் - புலியூரானது, நின்று - அருளுருகுகொண்டின்று, ஆடும் - திருநடனமசெய்யும், பொன்னம்பலவா - பொன்னம்பலத்தையுடையவரும், புகல் - கூறும், மறையின்ஆல் - வேதநூலளவையினால், உணராது - அறிதற்கரிய, வன்னம்பலவா பலநிறங்களுையுடையவருமாகிய இறைவர், மனை - திருப்பனவீடாம்.

சிதம்பரத்தில் நன்மையாது தீமையாவது ஒருவன் செய்தவானாயின அது ஒன்று பலகோடியாகும் என்பது புராணவரலாறு. வேதமவிந்துசத்தியின் காரியப்பாடாதலால் மறையினாலுணரா எனவும், பஞ்சவனநாகஞ்ஞடையவராதலால் வன்னம்பலவா எனவுங்கூறினா (கக)

மாகக்ளவினைபாலையிரவால் கைச்சுலத்தாரா

போக்கிநலந்தந்தாபுல்பூரே - சாக்கியர்கல

மோதக்கனிவிருந்தாரமுன்வணிகமாதனிதத

சூதக்கனிவிருந்தாரதோயவு

இ - ள். மாக்கள (அங்குவசிக்கும்) மக்கள, வினை - (தாம்செய்யும்) தீவினையென்களை, பாலவயிரவன் - பாலவயிரவமுத்தி, கைசூலத்து ஆல - நிருக்கரத்தலேந்திய சூலாபுதத்தினால், போக்கி - ஒழித்து, நலம் - முத்திப்பயனை, தந்த - கொடுத்தருளும், புலியூர் - புலியூரானது, சாக்கியர் - சாகியநாயனா, கலமோத (அன்பாலமலரெனக்கருதி) கலவெரிய, கனிவு இருந்தார் - மகிழ்கூந்தவரும், முன் - முற்பொழுது, வணிகமாத - புனிதவதியார், அளித்த - கொடுத்த, சூதக்கனி - மாங்கனியாகிய, விருந்தார் - விருந்தினையுண்டவருமாகியஇறைவர், தோயவு - பொருந்துமிடமாம்.

சங்கமங்கையென்னும் பதியிற்பிறந்து முத்திபயக்கும் சமயம் எதுவென நாடிக்காஞ்சிறகரிசென்றுபெளத்தாகொள்கையிற்புகுந்து அதுபயன்படாததென்று கழித்தத்சைவசமயமே முத்திபயக்குஞ் சமயமென்றெண்ணி யெவ்வேடம் பூண்டிருப்பினும் அன்புதான்காரணமென்று சிவநேயமிக்குடையவராய்

புலியூர் வெள்ளிடையில் ஒருசிவாலிங்கத் திருவுருவத்தை
 ஸுடே மனங்கசிந்துரோமம்புளசித்துப் பரவசத்தராய் அங்குள்
 ள ஓர்செங்கல்லையெடுத்தெறிய இறைவர்குழைந்தருளியேற்ற
 னர் என்பதும், காரைக்காலில் வைசியர்குலத்தி லவதரித்த பு
 ணிதவதியாரைப் பரமதத்தசெட்டியார் மணம்புணர்ந்து இல்ல
 மம்வழுவாசொழுக்கிச் சிவனடியாரை யுபசரித்து வாழுங்காலை
 யில் ஓர் சிவனடியார் பசியினைப்பால்வந்தடையாக் கறியமுது
 தவாமையால் அன்னம்படைத்துத் தங்கணவரனுப்பிய மாங்க
 ன் யிரண்டனுள் ஒன்றினைவைத்தருத்தினர் என்பதும், சிதம்ப
 ரத்தில் வசிப்போர் கீயனைசெய்வாராயின் அத்தீவினைக்குத் தீ
 1வுபால உயிரவ லூர்த்தி திருக்கரத்திலெந்திய குலத்திற்கோத்து
 க்கழிந்தபின் சிவகதிபெறுவார் என்பதுப் புராண வரலாறுகள்.
 இயமன்சைப்பட்டு வராததுதலில்லையென்பார் மாக்கள் வினை
 கைக்குலதார்போக்கி என்றார் மக்கள்மாககள் நீட்டில்லிகா
 மம். (கஉ)

சொல்லாச்சிவசன்மாசோமநாதற்குவினைப்

பொல்லாங்கதற்றும்புலியூரே - வில்லா

வணக்குஞ்சமர்த்தினர்மாமலைதோண்மேன்மா

சுணக்குஞ்சமர்த்தினர்கோய்வு.

இ - ள் சொல்லாசு - (தானறிந்ததை) சுருது, சிவச
 ன்மா - சிவசன்மாவென்னும் அந்தணன், சோமநாதற்கு - சோ
 மநாதமென்னுந் திருப்பதியெழுந்தருளிய இறைவர்க்கு, வி
 னைபொல்லாங்கு - (செய்த) தீவினைப்பயனை, அகற்றும் - ஒழி
 க்கும், புலியூர் - புலியூரானது, மாமலை - பெரியமேருவை, வி
 ல்லாசு வணக்கும் - வில்லாக வளைத்த, சமர்த்தினர் - சமர்த்து
 டையவரும், தோள்மேல் - கிருத்தோளின்மேல், மாசுணங்கு
 ள் - பாம்பின்குட்டியை, அமர்த்தினர் - தங்கச்செய்தவருமா
 கிய இறைவர், தோய்வு - பொருந்துமிடமாம்.

சௌராட்டேயத்திலுள்ள சோமநாதம் என்னும் ஆலய
 த்தில் கார்த்திகைமாசத்தில் கார்த்திகை நக்சத்திரத்தில் நடக்
 குந் திருவிழாச் சேவிக்கச்சென்றவர்களுள், சோமசன்மாவின்

டைய சரீரம் உரிஞ்சுதலால் நெய்யகல் வீழ்ந்து திருவிளக்கு அணைந்தது; அவன் அருகில்நின்றசிவசன்மா அதுகண்டும் ஒன்றும் பேசிலன், சிலநாள்சென்று இவர்களிறந்தபின் திருவிளக்கு நெய்கவிழ்த்த பாதகத்தால் சரீரம் எல்லாம் புழுக்குடையச் சோமசன்மாவும், திருவிளக்கு நெய்கவிழ்ந்தமைகண்டுஞ் சொல்லாத சிவசன்மாகண்கள் மலேபோல்வளர நாக்ஞமூன்றுகடப்பிடுதுரம நீளவும் இவ்விருவரும் பேயுருக்கொண்டு விந்தாடவியிலலைந்தனர் இவர்கள் முன்னர்ச்செய்த சிவபூசனைப்பேற்றால் வாமதேவமுன்வளாககண்டு தரிசித்து அவரால் தங்களுடைய ந்த மோப்பிற்றிப்பையுணர்ந்த சிவநேயம் பிறந்து கடைத்தேறினா என்பது பரணவரலாறு. மாகணக்குஞ்சு என்றதுமடபவமு (கசு)

ஆழ்ந்தது - நெசல்வங்கடாபிரமகததிதனை :

போழ்ந்ததுகதா னுந்தெனபுலியூரே - பாழ்ந்தவனை :

துய்யகதியேற்றினூர்சோதிவெள்ளிவெற்பனை :

வெற்பநதியேற்றினூர்விடு

இ - ள் ஆழந்த - ஆழமாயுள்ள, க - ஸசெல்வங்கு - சமுத்திரபதியாகிய வருணனுக்கு, அ - ள - நெருங்கிய, பிரயகததிதனை - பிரயகததியை, போழ்ந்து அறுத்து - வேறோடு அடக்கின்றது, ஆளும் - அடிமைகொள்ளும், தென்புலியூர் - (இயமலைக்குத்) தென்பாலுள்ள புலியூரானது, தாழ்ந்தவாழ - கன்னைவளங்கிய அடியவர்களை, துய்யகதி - என்றுமுள்ள சிவகதியில், ஏற்றினூர் - செலுத்தினவரும், சோதி - விளக்கமடைந்த, வெள்ளிவெற்பு - வெள்ளிமலையை, அணைய - ஒத்த, வெய்ய - வினாந்துசெல்லும், கதி - வேகத்தையுடைய, ஏற்றினூர் - இடபவாகனதையுடையவருமாகிய விறைவா, வீழ் - திருப்படைவீடா

தனக்குப் பகைஞனுள்ள ஓரசுரனைவருணன்கொல்ல அவனுக்குப் போர்செய்யும் உபாயத்தைக்கற்பித்தற்போருட்டு அவன் ஆசிரியன் இருளில்வர, அவ்வாசிரியனைப் பகைவனென்றுகருதிப் பாசத்தைவிடுத்தான் அதனால் ஆசிரியனிறக்க அ

ககொலைப்பாதகம் காரணமாக ஓர் பிசாசுதோன்றிக் கால்கு
ங்கைகளுங் கழுத்தோடுபொருந்தும்படி கட்டிக் கடலிற்போட
டது, நெடுநாள் கடலிலழுந்திக்கிடந்த அவ்வருணனுக்குச் சிவ
பெருமானா எழுந்தருளி மாசுமகத்தில் காட்சிதந்து அப்பாசக்
கட்டு அறும்படி யருள்செய்தனா என்பது புராணவரலாறு.
அன்றுமுதல அத்துறை பாசமறுத்த துறையெனப் பெயர் பூ
ண்டது (கசு)

வன்மநீசன் கடலுள் மாசுமகத்தாடவவன்
புன்மை நவிர்ததா ளும்புலியூரே—நெனமதுனாக்
கற்களி றுக்கிக்களித்ததார்கானவனெச்சிநகவைககப்
பற்களி றுக்கிக்களித்தார்பற்று.

இ - ள். வலமநி-கொலைகளவாதியின்முதிரந்த அறிவை
யுடைய, நீசன்-ஓர்புலையன, கடலநீர்-கடலென்னுந்தீர்த்தநீரில்
மாசுமகத்து ஆட—மாசிமாதத்தில்வரு மகநகூத்திரத்தில் நீரா
ட, அவன் புன்மைதவிர்த்து—அவனது மலப்பற்றை யொழித்
து, ஆளும் புலியூர்—அடிமைகொண்ட புலியூரானது, தென்ம
துரை—தென்றிசையிலுள்ளமதுரையில், கல்களிறுகு—கல்யா
னைக்கு, இக்கு அளித்தார்—கரும்பினை யுண்பித்தவரும், கானவ
ன்—வேடாகுலத்திறோன்றிய கண்ணப்பநாயனார், எச்சில்—
எச்சில்செய்ததசையை, சுவைக்க—சுவைபார்த்தருள, பல்கள்
இறுக்கி—பற்களாலிறுகமென்று, களித்தார்—களிகூர்ந்தவரு
மாகிய இறைவா, பற்று—அன்புகூர்ந்த இடமாம்.

பாசமறுத்த துறையென்னுங் கடற்பீர்த்தத்தில் மாசுமகத்
திருநகூத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவா பிறப்பொழிந்துமுத்தி
பெறுவார், அதனையுணராத கொடியநீசனொருவன் அத்திருந
கூத்திரத்தில் நீராடிப் பிறப்பொழிந்தானென்பதும், மதுரை
த்திருப்பதிய லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுள் தமதிச்சை
யால் எல்லாம்வல்ல சித்தராய்த் திருவிளையாடல் செய்தருளுங்
காலையில் அக்காலத்தாசாண்ட அபிடேகபாண்டியன் கேள்வியு
ற்று அவரை வரும்படி சிலரையேவ, அரசனால் ஏமக்கு ஆகுங்
காரியம் என்னவென்று மறுத்தருளுங்காலையில் ஓர்நாள், அப்

பாண்டி — நுகக்கோயிலுக்குப் பரிசுநத்தோடு வரும்போது அவனுக்குக் காட்சிதந்தருளத் திருவுளங்கொண் டெதிர்ப்பட்ட ருளினர், அப்பாண்டியனோக்கி யவரியல்புதெரிந்து தன்னைக் காணவந்த ஒருவேளாண்மகன் கையுறையாகக் கொடுத்தகரும் பினை நீர் எல்லாம்வல்ல சித்தராயின் இந்தக்கல்யாண தின்னக் கொடும் என்றநீட்டப் புன்னகையரும்பி யக்கல்யாணைக்கு அரு ததினா என்பதும், கிருக்காசு ததியென்னுந்திருத்தலத்தி னரு கிலுள்ள உடுபூரில் வேடாகுலத்தலைவனாசிய நாகன் செய்த த போபலத்தால் கிருவவதாரஞ்செய்து தின்னனா எனத்திருநா மம்பூண்டருளிய கண்ணப்பநாயனா வேட்டஞ்செய்த மிருகத் தின் கொழுநதசையை, அம்பாலரிந்தெடுத்த நெருப்பிறபதமா கக் காய்ச்சி வாயிலிட்டிப் பக்குவமபாதுதுச நிறத்ததசையைக் கல்லையிலிட்டிடவுண்டனா என்பதும் புராணவரலாறுகள். (1)

மேவுநடுக்கங்கடமைவீட்டி ரொவர்க்குங்காயாம
பூவணன்காக்குந்தெனபுலியூரே — கோவணஞ்சீர்த்
தட்டிடவென்றொப்பினா தமபிறவியல்லிருவே
அட்டிடவென்றொப்பினாவு.

இ - ள். எவாக்குஉம்—அடியாகளவர்க்கும், மேவும்—
பொருந்திய, நடுக்கங்கள் தம்ம—துன்பங்களை, வீட்டி—அழித்
து, காயாம பூவண்ணன்—காயாம்பூவைப்போலுங் கரியநிறத்
தையுடைய திருமால், காக்கும்—அன்போடுகாக்கும், தென்புலி
யூர்—தென்பாலுள்ள புலியூரானது, கோவணம்—கோவணத்
தை, சீர்—பொலிவமைந்த, தட்டுஇட—தட்டிலிடக்கடவாய்,
என்று-என்றருள, ஒப்பினர்தம்—உடன்பட்ட அமர்ந்திருநாயனா
ரது, பிறவியல் இருள்—பிறவியென்னும் போககுதற்கு அரிய
இருளினே, அட்டிடவென்று—வேரோடறுக்கவென்று, ஒம்பினா—
பாதுகாத்த இறைவர், ஆவு—அன்புகூர்ந்திருக்கு மிடமாம்.

அட்டிட என்று ஒப்பினர் ஒழிக்கச் சூரியனுக்கொப்பா
யுள்ளவரும் எனப்பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று.

திருமால் திருக்கயிலையில் ஓநாள் இறைவரை வணங்கிச்
சிற்சபையில் தேவரீர் திருநடனத்தினை யென்றுந்தரிசிக்க அரு
ளாயென்று குறையிரக்கமகமேருவின் கொடிமுடி மூன்றனுள்

தென்பாற்சுகரம் சனகசபையாதலால் அம்மலையின்மேலபாற
கொடுமுடியிலிருந்து தரிசித்து நமது அடியவருள் நீயுத்தமன்
ஆதலால் அவர்களைப்பாதுகாத்து வருவாய் என்பதும், வணிகர்
குலத்தில் இருவவதாரஞ்செய்த அமர்நீதிகாயனார் திருநல்லூரி
ல் ஒர் திருமடங் கட்டுவித்துச் சிவனடியார்களைப் பாது காத்து
வருகையில், இவா சிவநேயத்தை யுலகினரற்றந்துயப்பிரமசரி
யத் திருவுருவங்கொண்டருளிவந்து தண்டிவிருந்த கோவணத்
தையவர்கையிற் கொடுத்து நீராடியருளினீரோம் அது காறுமி
சீனைக் காப்பாபெயன்றுகொடுத்து மழையில் நனைந்துவந்து நம
து கோவணத்தைக்கொடுமென்றுகேட்க, அவர்மாயையால் ம
றைத்த அக்ரீகாவணத்தைத்தேடிக்காணமையால் அஞ்சிநிறக
இறைவர்கண்டு வேறுள்ள இக்கோவணத்துக்கு நிகராகக்கொ
டுமென்றருளினா, துலைநாட்டி யோர்த்தட்டி லக்கோவணத்தை
யிட்டி மற்றோர்த்தட்டில் தம்மிடத்திலுள்ள ஆடை, பொன்முத
லியாடற்செய்யிட்டும் நிகரில்லாமையால் தாமும் ஏறிச்சிவபுரியை
யடைந்தனா என்பது புராணவரலாறுகள். (கசு)

நேயமனைமாளுடனேநீலகண்டனார்முதுமை.

பேயிளமைபெற்றபுலியூரே—தியமலத்

தேடும்போதங்கெட்டாருள்ளத்தாரன்றிருவா

தேடும்போதங்கெட்டார்சேர்வு.

இ - ள். நேயம்—சிவநேயமிருந்த, மனையான் உடன்—
தமது மனையாளோடு, நீலகண்டனார்—திருநீலகண்டநாயனார்,
முதுமைபோய்—மூப்புப்பருவத்தினின்று நீங்கி, இளமைபெற்
ற—இளமைப் பருவத்தையடைந்த, புலியூர் — புலியூரானது,
தியமலத்து—கொடிய ஆணவமலத்தில், ஓடும் போதம் கெட்
ட்டார்—செல்லும் தற்போதமிழந்த அடியவரது, உள்ளத்தார்—
இதயத்திலுள்ளவரும், அன்று—அக்காலையில், இருவர் தேடும்
போது—அரிபிரமர் தேடுங்காலையில், அங்கு—அவ்விடத்தில்,
எட்டார்—அடைதற்கரியவருமாகிய இறைவர், சேர்வு—வாச
ஞ்செய்யும் இடமாம்.

சிதம்பரத்தில் வாழும் வேட்கோவர் குலத்தில்திருவவதார னுசெய்து சிவநேசமுடையவராய்ச் சிவனடியார்களுக்குத்திரு ட்வாடு கொடுக்கும் தொண்டூண்டு இல்லாதத்தில் வாழங்காலை யில், இன்பத்துறையில் இச்சைகொண்டிருத்தலை மனைவியார அறிந்து, எம்மைத் திண்டிவீராயின் திருநீலகண்டம் எனச்சட தங்குற, அதுக்கட்டு அஞ்சி உம்மையன்றி யெந்தமாததாயும் மனத்தாலும் திண்டெனென்று அவ்வாறே யிருந்து முதுமைய னைந்த காலத்தில் இவர்கள் அன்பினையுபகரித்து கடைத்தேற நடராஜப்பெருமானோ ஒரு சிவயோகிபோல எழுந்தருளியந்நா யனானாகக் கண்ட இத்திருவோட்டினை நாம கேட்கும்பாதுகொ டிக்கவேண்டும் என அவரிடம் வைத்து அது மறையச் செய்த மீண்டு சென்று கேட்கும்போது, அது அங்கில் லாமையால்மய ங்கிப் பயந்துவந்து சொல்ல, அச்சிவயோகியார நாம் நம்போம் உமது மனைவியார கையைப்பற்றி யிக்குளத்தில் மூழ்கிச்சொல லென, ஒரு தண்டத்தி னிருதலையையு மனைவியாரும் தாமும்பு றறி அத்திருக்குளத்தி லினமையோடுவந்தனர்என என்பதுபுரா ணவரலாறு. (௧௭)

அந்நாட்சிகைவிளக்கேற்றன்பினுக்குமுத்திகணம்
பன்னாய்கீயும்புலியூறோ—எந்நாளும்
அன்பர்கருத்துடையாரன்பரிடத்தன் பில்லா
வன்பர் கருத்துடையார்வாழ்வு.

இ - ள். அநாள்—அக்காலத்தில், சிகை—தமது சிகை யினை, விளக்குஎன்று—திருவிளக்காக ஏற்றிய, அன்பினுக்கு— அன்பின்பொருட்டு, முத்தி—மோகத்ததை, கணம்புல்லநாயாகு —கணம்புல்லநாயனார்க்கு, ஈயும்—கொடுத்தருளிய, புலியூர்— புலியூரானது, எநாள் உம்—எக்காலத்திலும், அன்பர்—மெய் யன்பினையுடையவரது, கருத்து—மனத்தினை, உடையார்—தி ருக்கோயிலாக வுடையவரும், அன்பர் இடத்து—தமதுஅடிய வரிடத்து, அன்பு இல்லாத—அன்புபுண்டொழுக்காத, வன்பர்- புறச்சமயிகளுடைய, கருதுடையார்—பிறப்பினையொழிக்கா தவரும் ஆகிய இறைவர், வாழ்வு—வாழ்மிடமாம்

திருக்குவேளூரில் திருவவதாரஞ்செய்து மெய்யன்பு பூண்
 செல்வத்தாலான பயன் திருவிளக்கிடுதலையெனத்தெளிந்து
 அப்பணிபூண்டொழுநாளில், செல்வங் குறைவுபட்டுவருதலை
 கண்டு சிதம்பரத்திற்குவந்து அங்குள்ள திருப்புலீச்சரத்தில் த
 மது வீடுமுதலிய எல்லாப்பொருள்களையும் விற்று அத்திருப்ப
 ணிமை வருவாது நடத்திவரும்போது, அதுவும் ஒழியக்கடன்
 வாங்குதற்கு அஞ்சிக் கணம்புல்லரிந்து விற்று அப்பொருளைக்
 கொண்டு அத்திருப்பணி நடத்திவந்தனர். ஒருநாள் சிவபெரு
 மான் அந்நாளில் அதுவும் விலைப்படாமையால் திருப்பணிக்குமு
 டிப்பாடுவாராமல் சந்தியிற் குவித்தெரிக்கத் தாம் குறித்தகா
 லவளவைக்குச் சரிவாராமையால் தமதுசிகையைத்திரித்துளரி
 த்துச் சிவகதிபெற்றனர் என்பதுபுராணவரலாறு. (கஅ)

தாவோமத்தானீசந்தான் போய்க்கடுநாளைப்
 போவோமென்பார்சேர்புலியூரே—மாவாகச்
 சமயவைச்செய்தேமுனிந்தார் தந்தவத்திசாயவில்லில்
 அம்புவைச் செய்தேமுனிந்தாராவு.

இ - ள் தாவு ஓமத்து ஆல்—(தில்லைவாழ்ந்தனர் வளர்த
 த) வேள்வித்தியினால், நீசம் தான்போய்—புலைத்தன்மைசுழிந்
 து, நாளைப்போவோம் என்பார்—(சிதம்பரத்திற்கு) நாளைக்குச்
 செல்வோம் என்றகாரணத்தால்வந்த திருநாளைப்போவார் என்
 னுந் திருநாமமுடையநாயனார், கதிரேசர் — முத்தியடைதற்கு
 எல்லையாகிய, புலியூர்—புலியூரானது, சம்பு ஐ—நரியை, மா
 ஆகசெய்து—குதிரைகளாகச்செய்து, முன் — முற்காலத்தில்,
 ஈந்தார்—(அரிமருத்தனபாண்டியனுக்கு) தந்தவரும், தந்த—
 (சமணர்கள்) ஏலிய, அத்திசாய—யானையிறக்க, வில் இல்—
 கோதண்டத்தில், அம்பு வைச்சு ஏவிஅம்பினை யேறிட்டுக்கோ
 டித்தவருமாகிய இறைவர், ஆர்வு—தங்குரிடமாம்.

ஆதனூரில் புலைச்சேரியர் செய்ததவத்தால் திருவவதார
 ஞ்செய்த நந்தனார் என்பவர் சிவநெயமுடையவராய்ச் சிவால

யங்களிலிருக்கும் பேரிகைக்குத் தோலிட்டு வார்யித்தலமுத
லானதிருப்பணிகளைச் செய்து சிதம்பரம்போய் நடேசரைத்தரி
சனஞ்செய்ய வேண்டுமென்னும் ஆசைமுனைகச, இரவெல்லா
ந்துயிலாது விடிந்தபின்பு, அவ்வெல்லையிற் போவது நமதுகுல
த்துக்கு ஒவ்வாதாதலால் போகலாகாதென்று நின்றுவிடுத்தலும்,
நாளைப்போகலாமென்று சிந்தித்தலுமாயிருந்து, ஒருநாள் சென்
று ஊரெல்லைக்குச் சமீபமாய்ப்போய் நடுநடக்கும் டேள்விக
ளை நோக்கி மினிப்போகலாகாதென்று இரவும் பகலும் அவ்வெ
ல்லையைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமக்குட்போது தரிசனங் கி
டைக்குமென்று தளர்ச்சியடையும்போது இறைவர் திருவுளம்
ரங்கி யத்தனாகருக்கும் கட்டினாயிட, அவ்வநதனாகள் உபசா
ரத்துடன் ஐயத்துத் சென்றிருமதினக்குட்புறத்தில் நடேசர் சா
மிதிக்கு நேராகத்தியமைச்ச, நாயனார் மூழ்க்சசடைமுடி உடலீ
தம் விளங்கத் தவமுநிவராயெழுந்து சிறைபைக்குச்சென்று தரி
சித்து முத்தியடைந்தனான்பதும், அரிமருத்தனபாண்டியன்
குதிரைவாங்கக் கொண்டு சென்றனது பொருளையிறுக்கவாந
ஆரடிகளை யொறுத்தந்திரங்கி நரிகளைக் குதிரைகளாக்கிக் கொ
டுத்தருளினர் என்பதும், விக்கிரமபாண்டியனோடு போசெய்
தற்கு அஞ்சிக் காஞ்சித்திருநகரையாரும் ஒருசோழன், தனது
ஆசிரியர்களாகிய சமணர்களை வருவித்து ஆயிரசாவேள்வியொ
ன்று செய்து மதுரைத்திருநகரையழிக்க யானையொன்றையே
வ, அதனையுணர்ந்து சிவபெருமானா திருவடிகளை யப்பாண்ம
யன் சரணடைந்தனன், அதற்கு இறைவர் வேடுவத் திருவுருக்
கொண்டு அந்தயானையை யெய்தனர் என்பதும் புராணவரலா
றுகள். ஈந்தார் குறுக்கல் விகாரம். வைத்து வைச்சமுருஉ.)

சிற்ககனததற்சொருபச்சீரகத்தைச்சேந்ருனுமுன்
புற்கையிட்டுப்பெற்றபுலியூரோ—நற்கொடிக்கோர்
தாபுமாணர்கொடியார்தங்கள்வினைத்தீர்க்கொடியா
பாபுமாணர்கொடியார்பற்று.

இ - ள். சிற்க கணம் தற்சொருபம் — ஞானகாசமாகிய
சொருபமாயுள்ள சிவத்தின், சீர் அகத்துற—பொலிவமைந்தபு

அங்ஙனம் உயர்த்திக்கூறுதல் பிறவிடங்களில் உண்டெனினும் இவ்விடத்திற் உயர்த்தியதன்று; தானொருவன் கடவுளையறிந்து அன்புகூர்ந்து வணங்கி அப்பயனைத் தான் அடைதலினும் ஒருவழிதொடங்கித் தன் கோத்திரத்தாரையுந் தன்நிறைக்கூடடிவணங்கி அவர்க்கும் அப்பயன் அடைவித்தலெனினும் தனது கருதிச் சான்றோர்மூலம் தொன்றுதொட்டு இவ்வாறு கூறிவருவது நாரபாமென்க. [மஃப-பழனம்.] என்னென்று:—“எக தந்த னிணையடி தன் தாம்”, “வத்தி பேத்திச் சந்தாழுவோ மீயாழி”, “சாணவா ரிசமாந் தலைக்கொள் வாமரோ”, “மல டி சென்னி வைப்பாம்” என இவ்வாறு கூறிவருவது அளவில் வெணக. கழலிடையொருவா ள்மன ஸ்தவைக்க. இதற்கு - யு ள்ளூர் தோன்றாளுமவாய வருவகை. பாட்டார் இக்கூறும் எனப்பிரித்தல் ஸ்ரீமநாராயணியுள் என்று. னாதது, தெய்வத்தன்மையால் மைந்த கொள்மைப்பழமாடு பெயன்று கருதிக்கூறு வவாருமுள் கங்கைகொன்னும் கொன்மைமரத்தல் பெயர்-அதன்மலராகருந் தலாருபெயர். சரப்பூய் கடுககைபான்-கடுக்கைப்பூசாததா ள்மலர், தருமாய. சரப்பூய்க்குக்கை-மாலையாகப்பூக்கும் கொன்ம தாமாய. ஈட்டி. ஈன் - பருதி. கதபகன்ருட்சம்போல வேண்டுவார்வேண்டியபொருள்களை வேண்டியவாறு ஈட்டினுந் தன்மையராதலின், கிதம்பரததைத் துப்பினையா நக்கக் கருபகவிதாயகவிதயுறுபெயர். எல்லா அவயவங்களினுமுமுதன்மையாகிய தலை யாகத் தலையாயிருத்தல்பற்றி, விராயகக்கடவுளைக் குஞ்சரமென்றார்.

நூல்.

க.—(இ - ள்.) சொல் சொறி - சொற்கள் நிறைந்த, வேத அந்தம் - வேதத்தின்முடிவாகிய உபநிடத்திற கூறப்படுகிற, சுடா - ஒளியையுடைய, தகர வித்தையது ஆம் - தகரவித்தையாகிய, பொன் சபை - பொன்னம்பலம், மினு - கிலைபெற்று, ஓங்கும் - ஆய்ந்திருத்தமகிடமான, புலியூரே-புலியூரானது, —முன் - முன்னொருகாண், சமீகை - யமனை, லீசு - உதைத்தருளின, பதத்தால் - திருவடியைத் தாள் திருநடனஞ்செய்தருளினவரும், வில் கொண்டு - (காண்டவன் னுட) வில்லொத்தக்காண்டு, அமர் விளைத்த - போமைச்செய்த, பாசபத்தான்-(தமபீடத்துப்) பாசபதாஸ்திரத்தைப்பெறும் அருச்சுனன, அடித்தார் - அடிக்கப்பட்டவருமாகிய சிவபிரான, பற்று - விருமியொழா தருளிய நகரத்தொழுகும்; (எ - று.)

இப்பிரபந்தத்தினுள்ள பாட்டெல்லாம் (கலம்பகங்களிலவரும் பதியென்னுந்துறைபோல) முன்னிரண்டடிகளில் ஊர்ப்பெயரும் வருணையும், பின்னிரண்டடிகளில் தலைவன் லபயருமகிம்மையுமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன வென அறிக. ஊழ்வினையாற் பதிலுறு பிராயமபற்ற மிருகண்புத்திரராகிய மார்க்கண்டேயரென்பவர், கூற்றுவன்வருகை காலபாசத்தா நக்கட்டியிழுக்குங்காலத்துப் பரமசிவனைச்சாணமடைய, அப்பெருமான யமனைக்காலா ளுதைத்துத் தள்ளி முனிசுமாரருக்கு என்றும்பதினாறுகத் தீர்க்காயுசெய்து நின்றருளின ரொன்பதும், பாசபதம்பெறத் தவகிலின்ற அருச்சுனனை அழிக்கத் தரியோதனனேவலாற பனறிவடிவாய்வருத ஸ்காகாள்மேல் வேடவடிவாய்வந்த சிவபெருமாள் அம்பெய்ய, அது பிளக்குமுன்னே அருச்சுனன் அம்பொன்மெய்து வராகத்தைவிழுத்த, அதுகாரணமாக அவ்விருவருக்கும் உண்டான போரிற் பரமசிவன் எதிரியினவிலநானியையறுக்க, பார்த்தன் அவ்விழ்கழந்தால் கடவுளதுமுடியில் அடித்தவளவிலே, சிவபிரான் தமது நிகரூபத்தோடு காட்சிகொடுத்து அவன்வேண்டு கோளின்படி பாசபதாஸ்திரத்தையும் வில் அம்பறுத்தாணி முதலிபவறதையும் அருளிப்போயின ரொன்பதும் இச்செய்யுளிறகுறித்த கதைகள். இவற்றால் முறையே கடவுளது அடியவர்க்கெளிமையும், அமரர்கட்கருமையும் விளங்குகின்றன. இவற்றுள்

முத்தியை, சேந்தன் உம்—சேந்தனும், முன்—முற்போழ்தில் புற்கை இட்டு—புல்லரிசியாலமைந்த கூழினையூட்டி, பெற்ற- (அதனால்) அடைந்த, புலியூர்—புலியூரானது, ஓர் நல் கொடி-சகு—அழகிய பூங்கொடிபோன்ற ஒரு வணிககுலப்பெண்ணுக்கு, தாயும் ஆனார்—அன்னையுமாய் வந்தவரும், கொடியார் தங்கள்—கொடிமையாளரது, வனை தீங்கு ஒடியார்—தீவினையை யொழிக்காதவரும், பாயும் ஆன் ஆர் கொடியார்—பாய்ந்துசெல்லும் இடபமெழுதிய கொடியையுடையவருமாகிய இறைவர், பற்று—அன்புகூர்ந்திருக்கு மிடமாம்.

பேந்தனார் என்னுந் திருநாமமுடையவர் சிவநேயம் பூண்டு சிவனடியவாக்கு உணவருத்தி யில்லறம் வழுவாது நடக்கும் காலையில் வறுமை மேலிட அணவில்லாது மக்கள் வாடுதலை மனைவியார் நோக்கி மங்கலநாணவிழ்த்து, இதனை விற்றறியினும் உணவிற்கு வேண்டும்பொருளைக்கொள்கவெனத்தமதுநாயகன் கையிற்கொடுக்க, அச்சேந்தனரும் அதுபெற்று மாற்றிப் புல்லரிசிகொண்டு தம்மனையாள் கையிற்கொடுத்தனர், அவர் அதுபெற்றுத் திருவமுது அமைத்துக் கணவர்க்குணர்த்தச் சிவபூசனை முடித்து வரும்போது நடராசர் ஓர் சிவனடியார் திருவுருக் கொண்டெழுந்தருளி யெமக்கு ஆற்றக்கூடாத பசிவந்தது. அதைத் தவிர்க்கவேண்டுமெனக்கூற, தமது மக்கள் பசியும்நோக்காது அவர் பசியாற்றக் கூழுணவை யூட்ட முற்றுமுண்டுஅவர்கள் பசியையு மாற்றி முத்திதந்தனர்என்பதும், திரிசிரபுரத்தி ல்வாமும் தநகுத்தனென்னும் வணிகன், சாவிரிப்பூம்பட்டினத் திலுள்ள அரசநகுத்தன் மகளை மணம்புரிந்து வாழும்காலையில் அவன் மனைவியார் சிவநேயம்பூண்டு சிராமலைப் பெருமானா லா வழிபட்டொழுநாளில் கறப்பம்வாய்ந்தனர், இதனைக்கேள்வியுற்ற அரசநகுத்தன் மனைவி காயமுதலிய மருந்தும் சிற்றுணவுகளும் அமைத்துச் சிலதியர் தலையேற்றித் திரிசிரபுரத்திற்கு வரும்போது, பெருமழையால் சாவிரிநதி பெருக்கெடுத்துக் கலாவழிந்து வழிமறிக்க அங்குத் தங்கினள், டேறுகாலங் கிட்டியதாதலால் இறைவர் அரசநகுத்தன் மனைவியைப்போலத்தமதிச்சையால் திருவுருக்கொண்டகாயமுதலியவற்றைத் தோழி

யர் தலையிலேற்றித் தள்ளாடிவழிநடந்த பேரினாப்புடையவர்
பொல வேசாறித் தம்மகளில்லத்திற்குவந்து உச்சிமோந்து மன
ங்குளிரப்பேசி மருத்துவம்பார்த்தனா என்பதும் புராணவரலா
றுகள். சத் அது, சிற்றகனமாகிய அது என்பதுபொருள்.
தந்தையாதலுமன்றி யெனநின்றலால் உம்மைஇறந்ததுதழீஇய
உயர்வுசிறப்புப்பொருட்டு (௨௦)

விண்டஸ்மேபோற்றும்விராட்புருடனாரிதய
புண்டரிகமானபுஷ்யூரோ—சண்டஸ்வஸி
மைத்தாமபொழிவித்தார வததொடுமார்க்கண்டருக்கல்
பைத்தாம்பொழிவித்தார்பற்று.

இ - ள். விண் தலம போற்றும்—விண்ணுலகம் வளங்
கும், விராட்புருடனார்—விராட்புருடனரது, இதயம்புண்டரி
கம் ஆன—இதயதாமமாயாயுள்ள, புலியூர் — புலியூரானது,
சண்டன்—இயமன் (வீசிய) வலிமைதாம் பு—வலியபாசத்தை
ஒழிவித்து—(வீழாமல்) ஒழித்து, ஆர்வத்துஒடு—விருப்பத்தோ
டு, மார்க்கண்டருக்கு—மார்க்கண்டேயருக்கு, அன்பு ஐ—அன்
பினை, தாம்பொழிவித்தார்—தாம்செய்து காத்தருளிய இறைவ
ர், பற்று—அன்புகூர்ந்திருக்குமிடமாம்.

அரைக்குமேல் ஏழலகம் அரைக்குக்கீழ் ஏழலகம் திருவு
ருவமாக வுடைய விராட்புருடனார்க்குச் சிதம்பரம் அநாசததா
னம் என்பதும், திருக்கடவூரில் தம்மை வழிபடும் மார்க்கண்
டேயர்மேல் இயமன் கோபித்தவீசிய பாசத்தையொழித்து அ
வனைஊதத்து இவரைக்காத்நன் என்பதும் புராணவரலாறு
கள். அன்பு ஆரைக்குக்காரணமாதலால் ஆர்வத்தொடு என்
றார். மிருககண்டேயர் புத்திரர் மார்க்கண்டேயர் இது தத்திதா
ந்தபதம். (௨௧)

குஞ்சித்தா ள்கண்டவரைக்கும்பிடப்பெற்றோர்கள்விரு
புஞ்சிவவீடெய்தும்புலியூரோ—செஞ்சுடையிற் [ம்
சின்னவிளம்பிறையார்தில்லைமறையோருருநாம்
என்னவிளம்பிறையாரில்.

இ - ள். குஞ்சிதம் தாள் கண்டவர் ஐ—மேலெடுத்தவ
னந்த திருவழியைத் தரிசித்தவர்களை, கும்பிட பெற்றோர்கள்—
வணங்கப்பெற்றவர், விரும்பும் சிவவீடு—விரும்புஞ்சிவகதியை
எய்தும் புலியூர்—அடைதற்சேதுவாயுள்ள, புலியூர்—புலியூரா
னது, செஞ்சடை இல்—செவந்தசடாபாரத்தில், சின்ன—உ
ருவிற் சிறிய, இளம்பிறையார்—இளஞ்சந்திரனையணிந்தவரும்
நிலை மறையோர்—நிலைவாழந்தனரது, உருநாம் என்ன—
திருவுருவம் நாமென்று, விளம்புஇறையார்—கூடும் இறைவ
ருமாகிய பெருமானா, இல்—வாழும்படை வீடாம்

இரணியவன்மனா வியாக்கிரபாதர் கட்டளையால் அந்தர்
வேதியிலிருந்த திருவுடையந்தணை மூவாயிரவரையும் வண
ங்கித் தேர்மேலேற்றிக்கொண்டு நிலையையடைந்து அந்த வி
யாக்கிரபாதரையும் பதஞ்சலியாரையும் வணங்கித் தமதுகளை
பதசத்தில் நிகழ்ந்த பசய்தியைக் கூறித் திருவுடையந்தணை
ரவந்ததையுங் கூறினார், அம்முனிவரிருவரும் எதிர்கொள்ள,
அவ்வந்தணைகள் தெரினின்றிரங்கித் தங்களை யெண்ணிக்காட்ட
மூவாயிரவர் என்னுந்நொகையில் ஒருவர் குறைந்தமையால்தி
தைத்து நிற்க, கடராப்பெருமானார் இவ்வந்தணைக ளெல்லா
ரும் நம்மையொப்பார், நாம்வரையொப்போம், ஆதலால் நா
ரிவரும் ஒருவர் என அருளிச்செய்தனர் என்பது புராணவா
ராறு. சின்ன—சிறுமையென்னும் பண்பின்றிரிபு (உஉ)

தேவமறையாகமங்கடென்கயிலையென்றுதொழப்
புவுட்கிலோங்கும்புலியூரே—மூவுலகும்
வந்துதிக்குமுன்புணர்வார்வாழ்வருளவர்ப்பந்தம்பா
தந்துதிக்குமுன்புணர்வார்சார்பு.

இ - ள். தேவமறை ஆகமங்கள்—தெய்வத்தன்மையை
யுடைய வேதங்களும் ஆகமங்களும், தென்கயிலை என்று தொ
ழ—தென்கயிலையென்று வணங்க, பூ உலகு இல்—நிலவுலகில்
ஒங்கும் புலியூர்—சிறந்ததுவிளங்கும் புலியூரானது, மூ உலகுஉ
ம்—சுவர்க்கமத்திய பாதலம் என்னும் மூன்றுலகும், வந்துஉதி

ச்கு முன்—வந்துதோன்றுதற்குமுன்மே, புணர்—தம்மேற்பு
பேதமாயுள்ள, வார் வாழவுஅருள்— எல்லையில்லாத் பேரின்ப
வாழ்வீனையருள், அப்பா—திருநாவுக்கரசுகள், தம்பாதம்—த
மதுதிருவடிசனை, துதிக்குமுன்பு—துதித்தற்குமுன்னம், உரை
வார்—(அத்துதியைத் திருச்செவியில்) ஏற்ற இறைவர், சார்பு—
பு—சார்ந்துவாசிக்குமிடமாம்.

வேதங்களிலும் ஆகமங்களிலும் தில்லையைத் தென்கயிலை
யென்று கூறுதலால் தேவமறையாகமங்கள் தென்கயிலையென்
றுதொழ எனவும், பேரின்பவாழ்வு தோற்றுக் கேடுகளில்லாத
தாதலால் முவுலகும வந்துதிக்குமுன்புணர் எனவும் கூற்றான்
அஹேணையொருமையும்மைத் தென்கையாதலால் மறையாகம
ங்கள் எனஇறுதியிற் பன்மைபூம்பெற்று வந்தன. (உசு)

நன்மாதவத்தொருவனும்படிக்கூங்குப்
பொன்பாரிபெய்யுபுபுலியுமே—முன்மார்பு
பன்னாகத்தந்தார்பகந்தரிபு. மச்செங்குநனை
பொன்னுத்தந்தார்புரி

இ—எ. நன்மாதவத்துருவன்—வெழுவுலகாத் பேரின்ப
தவத்தைப்பூண்ட ஒருமுனியன், நாடுபட்டிக்கு—தான்மேற்கொ
ண்ட (திருப்பணியை) முட்டின்றி முடித்தாகு, இரங்கி—சு
ணைகூர்ந்து, பொன்மாரி—பொன்வருஷத்தை, பெய்யும்—சொ
ரியும், புலியூர்—புலியூரானது, மார்பு இன்முன்—திருமார்பின்
முன்னே, பல்நாகம்—பலசர்பா ங்னாகிய, தந்தார்—உபவித்த
தையுடையவரும், பசர் தம்பூக்கு ஆக—தம்மேற்பாடிய பாக
ரங்களுக்காக, செங்கலதன் ஐ—செங்கல்லை, பொன்ஆதந்தா
ர்—பொற்கட்டிகளாகத் தந்தவருமாகிய இஷ்டவர், புரி—பொ
ம்செய்யும் திருநகரம்

ஒருமுனிவர் சிதம்பரத் திருப்பணியை மேற்கொண்டு மு
டித்தற்கு இடையில் பொருளில்லாமையால் வருந்துங்காலையி
ல் இறைவர் திருவுளமீயங்கிப் பொன்வருஷஞ் சொரிலித்தார்.
என்பது ஓர் வரலாறு. திருவாரூரில் திருப்பங்குனி யுத்திரத்தி

ருபுழாவிற்குப் பரவையார் குறைமுடித்துத் திருப்புகலூர்க்குச் சென்றருளி யிறைவர் திருவடிவணங்கித் திருப்பதிகம பாடித்த மது குறைமுடி யாமையால் திருபட த்திற்குச் செல்லாதுதிருமு ற்றத்தில் ஓரிடத்திருக்கும்போது, இறைவர் அருளால் சிறிது கித்தினாவர அங்குக் கோயிற்றிருப்பணிக்காகவந், செங்கலைத் தலையிணைய"க அடுக்கி யுத்தரீயப்பட்டாடையை விரித்துத்திரு க்கணடுமியிலும்போது அடியார்களுந் துயில்கொள்ளச்சிறிதுபோ து சென்று துயிலுணர்ந்து, அவ்விறைவர ஁ளால் செங்கல்பொ ன்னை இருக்கக்கண்டு மகழ்கூர்ந்தனா என்பது புராணவரலா று. தமிழ்க்காச ஆக என்பது குவ்வுருபின்மேலவந், நான்கா மவெற்றுமைச் சொல்லுருபு நாகிம் 'டிக்கு நாடற்கு எரகக் கொள்க (உச)

நாமகடன்கிழந்திசையினாட்டுங்குணதிசையி டுமகன்ர்ச்சிக்கும்புலியூரோ—தாமலதோர்
ஆதரவில்லார வர் புத்தடியர் தமக்கங்கையிற் பொற்
'கரவில்லார வர் புபுரம்

இ. ள். வெண்கீழ் திசை இல்—தென்கிழக்குத்திசையி ல், தாமலம். — தலையினும், நாட்டும்—எடுத்துக்கடும், குணதி சையில —ஈழத்திசையில, பூமகள்—திருமகளும், அர்ச்சிக்கு ம—பூசுதலுட் பேறப்பறும், புலியூர்—புலியூரானது, வாழ்த்து அடியா'க மக்கு—தமமைவாடித்தம் அடியவர்களுக்கு, தாம் அ ல்லது—தாமல்லாமல், தார் ஆதரவு இல்லார்—ஓர்பற்றுக்கோடி ல்லாதவரும், அங்கை இல்—தமது 'ருக்கரத்தில், பொன்புத ரம் வில்லார்—பொன்மலையைவில்லாக வுடையவரு மாகிய இ றைவர், வாழ்புரம்—வாழுந்திருக்காமம்.

தம்மைவாழ்த்தும் அடியார்களுக்குத் தாம்பற்பக்கோடா யுள்ளார் என்பார் தாமலதோர் ஆதரவில்லார் என்றார். (உரு)

வாசனேசேர்மாமலரோன்மாமறைமூவாயிரவர்
பூசனேசெய்தேத்தும்புலியூரோ—ஓசைதரு

பாற்சங்கரியார்பதுமத்திருக்கணிர்தோர்
பாற்சங்கரியார்பதி.

இ - ள் வாசனைசேர்—வாசமிக்க, மாமலரோன்—பெருமையமைந்த தாமரைமலரில் வசிக்கும் பிரமணும், மா—மகத்துவமுடைய, மறைமூவாயிரவர்—திருவுடையந்தணைர் மூவாயிரவரும், பூசனைசெய்து—பூசித்து, ஏத்தும்—வணங்கும், புலியூர்—புலியூரானது, ஒசைதரு—கோஷிக்கும், பால்சங்கு—வெள்ளியபாஞ்சசன்னியத்தையெந்திய, அரியார்—திருமால் (பேர்த்துசசாத்திய) பதுமத்திருக்கு—திருத்தாமரையாகியகண்ணினை, அணிந்து—தரித்து, ஒர்பால்—ஒரிடப்பாகத்தில, சங்கரியார்—உயாதேவியையுடையவர், பதி—வாழ்ந் திருநகரம்.

பிரமன் அந்தாவேதியில் தாயசெய்யும் வேள்வியைத் திருவுடையந்தணைரைக்கொண்டு முடித்துப் பேறுபெற்றமையால் பிரமனெடுகட்டியெண்ணினார். சலந்தராகுமனை வகிர்ந்த சக்கரத்தை விரும்பித் திருமால் சிவபெருமானைப் பூசித்துவருங்கால், ஓர்நாள் அவரன்பைச் சோதித்தற்பொருட்டு அருச்சிததந்திரிய ஆயிரந்தாமரைகள் ஒன்றைமறைத்தருள, அதற்குப் பிரதியாகத் தமது திருக்கண இடந்துசாத்தினான் என்பது புராண உரலாறு. என்னும்மைதொகுத்தல் (௨௬)

ஒதுபசியாலெருவையுண்ணவிறக்குங்கயற்பு

போதுகதிநல்கும்புலியூரே—பூதிவெரு

வாயிடுமாகத்தனார்வல்கமர்வாய்மாவடுவை

வாயிடுமாகத்தனார்வாழ்வு.

இ - ள் ஒதுபசி ஆல்—சொல்லுந் தீப்பசியினால் வருவை உண்ண—பருந்து கவ்வியுண்ண, இறக்கும் கயல்கு—உயர்விடுங் கயல்மீனுக்கு, அபோது—அக்காலையில், கதிநல்கும்—முத்திரும், புலியூர்—புலியூரானது, பூதி—திருநீற்றை, வெருவாய் இடும்—மிகவுஞ்சண்ணித்த, ஆகத்தனார்—திருமேனியையுடையவரும், வல்கமர் வாய்—வலிய கவரில், மாவடு—மாவின் வடுவினை, வாய் இடும்—திருவாயிலிட்டெழுந்த, மாக

சதஞா—பெரியகடவுளரும் ஆகிய இறைவர். வாழ்வு—வாழும் இடமாம்.

ஒருபருந்து பசியால் ஒருகயல்மீனைக்கவ்வீத்தில்லையினெல்லையில் வந்து தின்னும்போது, உயிர்விட்ட அக்கயல்மீனுக்கு நடராசப்பெருமானா முத்தி தந்தருளினார் என்பதும், கணமயகலமென்னுந் திருப்பதியில்வேளாளர்குலத்தில் திருவவதாராகச் செய்து சிவநேயம் பூண்டொழுகும் அரிவாட்டநாயனார் இறைவருக்கு நைவேதனஞ் செய்யும்படி செந்நெல்லரிசி, செங்கீரை, மாம்பிஞ்சு இவைகளைத் திருக்கோயிலிற் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கும் நியமம்பூண்டொழுகுநாளில், இவரன்பினை யுலகினரறிந்து உய்தற்பொருட்டுச் செல்வங்குன்றப் பெருமானாகடைக்கணித்தலால், கடலிக்கு நெல்லரிந்து தாம்கொண்ட திருப்பணியைக் கைக்கொண்டொழுகும் நாளில், ஓர்நாள் அரிசிமுதலிய வற்றைத் திருக்கடையி லெடுத்துக்கொண்டு சென்றருளும் போது காலிடறி நிலவெடிப்பில் யாவங் கவிழ்ந்துவிட, மனம்வருந்தி அரிவாளினால் தமது கழுத்தை யரியத்தொடங்கும் போது, அவ்வெடிப்பின் வழியே திருவுளமிரங்கி யிறைவர்திருக்கரநீட்டி யவர்கையைப் பிடித்தருளியது மன்றிச்சிந்திய அப்பொருளினே நைவேதனங்கொண்டது தெரியும்படி மாம்பிஞ்சினைக்கடித்த ஓசையும் அவர் செவிக்குப்புலப்படுத்தியருளினார் என்பதும் புராணவரலாறுகள்.

(௨௭)

பததரைக்கொண்டேபேசாப்பாவைதனைப்பேசுவித்துப் புத்தரையாட்கொள்ளும்புலியூரோ—முத்திதரும் பஞ்சாக்கரனார்பணிவார்வினையமுன்முன் பஞ்சாக்கரனார்பதி.

இ - ள். பத்தர் ஐ கொண்டு—வாதவூரடிசளால், பேசாத பாவை தன் ஐ—மூங்கைப்பெண்ணினே, பேசுவித்து—பேசச் செய்வித்து, புத்தர் ஐ ஆட்கொள்ளும்—புத்தசமயிகளையடிமை கொண்டருளிய, புலியூர்—புலியூரானது, முத்திதரும்—(விதி வழி யுச்சரிப்பவர்களுக்கு) பரகதி தந்தருளிய, பஞ்சாக்கரனார்—ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை யுடையவரும், பணிவார் வினை—தம்மை

வணங்கும் அடியவர் கண்மலத்தினை, அழல் முன் டங்க—தீயிலெகொப்பட்டபஞ்சுப்பால், அக்கு அரண்—செயதருளுவோரும் ஆகிய இறைவர், பாதி—திருநகராம்

இலங்கையினின்றும் சிதம்பரத்தைப் புத்தபர்வியார்க்கவந்த புத்தர்கள் தில்லைவாழ்ந்திருவுடையர்தருளரை வாதில்வெல்ல வதைக்க, அவர்கள் நடராசப்பெருமானார் கட்டளையின்படிவாதவூராளிகளுக்குப் குணர்த்திய பாதி அவ்வாதவூர்ப் பெருமானார் அவர்களை வாதில்வெல்ல, அகன்யுணர்ந்த சோழன்தன்புத்திரியின் மூங்கை நோயைத் தவிர்க்குஞ் சமயமே மெய்ச்சமயமென்றங்குலுக்க, அப்புத்தர்கள் மணிமந்திராதிகளால் தீர்க்க முயன்றுந் தீராதாக, அவ்வாதவூரடிகள் திருநீறு தந்தருளித் திருச்சாழலுக்கு அம் மூங்கைப்பெண் விடைதரும்படிசெய்வித்தருளினர் என்பது புராணவரலாறு பாவைஉவமையாகுபெயர்.

(உஅ)

கண்ணுறுபோதும்பவத்தைக்காய்ந்தருளாமீனாந்து புண்ணியதீர்த்தஞ்சேர்புலியூரோ—பெண்ணொருபாகத்திருந்தார்கட்டறியாகைகூப்பினின்றுதுதிக்சத்திருந்தார்கட்டறியார்காப்பு.

இ - ள். கண்ணுறுபோது உம்—(ஆன்மாக்கள்) கள்ளாற் பரிசுக்கும் பொழுதிலும், பவத்து ஐ காய்ந்து—பிறப்பினையொழித்து, அருளும்—சிவபுரத்தைத் தந்தருளும், புண்ணியம்—புண்ணியசொருபமாகிய, ஈனாந்துதீர்த்தம்சேர்—பத்துத்திருத்தீர்த்தங்களமைந்த, புலியூர்—புலியூரானது, பெண்—உமாதேவியாரின், ஒருபாகத்து திருந்தார்—வலப்பாலி டமந்தவரும், கட்டுஅறியார்—பாசம்ஒழிந்த அடியவ ள், கைகூப்பி ன்று துதிக்க—கைகுவித்து நின்றுதுதிக்க, திருந்தார்கண் தர்யாரா—புறச்சமயிகளிடத்தில் வசிக்காதவருமாகிய இறைவர், காப்பு—காவல் வாய்ந்த இடமாம்.

அடியவரிடத்து வசிப்பாரோயன்றி யல்லாரிடத்தப்படியார என்பார் திருந்தார் கட்டறியார்என்றார். கனகசபைக்கு வடக்கில் சிவசங்கையும, திருக்கோயிலுக்கு வட சேழக்கில் குய்யதீர்

த்தமும், திருக்கோயிலுக்குத் தெற்கில் புலிமடுத்தீர்த்தமும், திருப்புலீச்சுரத்திற்கு முன் அனந்ததீர்த்தமும், திருவனந்தேச்சுரத்திற்கு மேற்கில் நாகசேரித்தீர்த்தமும், திருக்காளாஞ்சேரியில் பிரமதீர்த்தமும், பிரமசாமுண்டி திருக்கோயிலிற்குமுன்சிவப்பிரியை தீர்த்தமும், சிவப்பிரியைக்குத் தென்கிழக்கில் திருப்பாற்கடலும், கனகசபைக்குத் திழக்கில் பரமானந்தக் கூடமும் திருத்தலால் ஈனாந்து புண்ணிய தீர்த்தஞ்சேர் என்றார். நீராடலும் பரிசித்தலும் அன்றியென நின்றலால் உம்மை இறந்தது தழீஇய வுயாவு கிறப்புப்பொட்டு அரியார்என்னும் குறிப்பு வினைமுற்றில் அருமை இல்லாமை மேல் நின்றது. கண்ணுறு போதே எனப்பாடமொதிப்பார்க்குர் போதே எனப்பொருள் கூறில் பார்த்தொன்றையமையும் அதலால் எச்சவும்மை தந்ததெனவுணர்க.

முத்தியிடையினவிமுந்நச்சொரிந்துமறைப்
புத்தோளோமருசெய்பு. யூரோ—மெய்த்தோளின்
மாதுளவளத்தன்வணங்குபதனாகு. தோர்
மரது. வளத்தன்மனை.

பு - னா. முத்தி இடையின்—வேள்வித்தீர்த்தில், அவி—அவிப்பாகத்தை, முந்த சொரிந்து—முற்படச்சொரிந்து, மறைப்புத்தேன—பிரமன், ஓமம் செய்—ஓமஞ்செய்தற்கு எதுவாயிருந்த, புலியூர்—புலியூரானது, மெய்தோள் இல்—தேற்றத்தை யுடைய புயத்தில், மாதுளவன்—பெருமையமைந்த தீழாய்மான், வையுடையவனும், நந்தன்—பாஞ்சசன்யம்என்னுஞ்சங்கையேந்தினவனுமாய் திருமால், வணங்குபதன்—வணங்குந்திருநடியை யுடையவனும், ஆகத்து—திருமேனியில், ஓர்மாது உளள்—ஒப்பில்லாதஉமாதேவியாராயுடைய, வன்னத்தன்—பஞ்சவன்னங்கையுடையவனுமாய் இறைவன், மனை—வீடாம்.

முத்தி வேள்விக்குரிய மூன்றக்கினி. அவையாவன காருகரத்தியம், தக்கனாக்கினியம், ஆகவனியம். கங்கைக் கரையில் அந்தர்வேதியில் பிரமன் ஓயாகஞ்செய்யத் தொடங்கி யதனை முடித்தற்பொருட்டுத் தில்லைவனம் அடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து திருநடனத்தைத் தரிசித்துத் தில்லை

பூநதணாகளையுந் தேவா களையுமுடன்படுத்தி வியாக்கிர பாதா
வாயிலாகக்கொண்டு சென்று வேள்விமுடித்தனன் என்பதுபு
ராணவரலாறு. சேர்என்னும்வினைத்தொகை காலங்சமந்தபெய
ரெச்சமாதலால், புலியூர் என்னுங் கருவிப்பொருள் கொண்டது
புத்தேனபுதுமை, அதுபுதுமையை வினைக்குந்தேவா மேல் நிற்
புலால்பண்பாகுபெயா, நத்தன் வலித்தல்விகாரம் (௬௦)

ஒர்கலைபெய்க்கெங்குமுலாளியத்தயாமத்திற்
பூரணமாயொன் றுமபுலியூரே—காரணமாம
பார்த்தாண்ட வனாபுலாந்தா லுமுள்ளன்னைபப்
பார்த்தாண்டலுனாபுதி

இ - ள். ஒர்கலை—ஒப்பில்லாத கலை, எங்கும் எங்கும் உ
லால்—எத்தெருத்திருப்பதிகளிலும் உலவி, அத்தம் யாமத்து
இல்—நொத்திரியில், பூரணம் ஆய்—நிறைவாய், ஒன்றும்—
பொருளாகும், புலியூர்—புலியூரானது, காரணம், ஆம்—திருநட
னஞ்செய்தருளுற்குக் காரணமாகிய, பார்—தில்லைவனத்தில,
தாண்டவன்—திருநடனத்தை யுடையவனும், அபணிந்தால்
உம்—எவர்களுங்கிலும் உள் அன்பு ஐ பார்த்து—முறுகியஉள்
என்பினை நோக்கி, ஆண்டவன்—அடிமைகொண்டவனுமாகிய,
இறைவன், அர்—எழுந்தருளும், புதி—திருநகரம்.

சிதம்பரத்தில் இறைவரருளுருவம் வசித்தருளு மறறைத
தலங்கள்தோறும் அத்திருவுருவத்தின் கலைகளுலாவி அர்த்தயா
மத்திக் அவ்வுருருவத்தில் வந்தொடுங்குவதெனவும், தேவதா
ருவனம் திருநடனஞ்செய்தருகுப் பொருமையால் பூமிக்கு நங்
வாகிய தில்லை பொறுக்குந் தானமாயிருத்தலாலங்குத் திருநட
னஞ்செய்தருளினர் என்பதும் புராணவரலாறுகள் ஒன்றுப
என்னும் பெயரெச்சம் புலியூர் என்னும் நிலப்பொருள் கொ
(௬௧)

சோதிவனாபு ம்புடியாய்த்தோன்றாதெவர்க்குமலு
பூகிவெளியாகும்புலியூரே—மாதெனவங்
கந்தரவல்லாளுளுங்கைக்கொள்பொற்றாளமிடுங்
கந்தரவல்லாளுளுங்காப்பு.

முன்னசரித்திரத்தால், அனுபவிக்கேதிரவேண்டும் பெருவாரியாகத் தன் அடிப்பார்க்குக்கடக்கச் செய்து கட்டுவதுபோல நல்ல ப்பதும் உயிர்களுக்குத் தீவனதலாலும், விருஷபத்திக்குத் தலைவனாக லாலும் பசு தியென்று சிவனுக்குப்பெயர்; அவனது சம்பந்தமானது-பாச பதம்; தத்திரந்தாரம். இவ்வாறாய் - ஒருவனுக்குத் தந்தைதீ பொறுத்தி அவனுக்கே அருள்செய்தருத் திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்கூறப்படும். முன்-காலமுன். சமன்-மைன் என்னும் வடமொழித் திரிபு; (எல்லாவயர்க டதமும்) நிரிவுசெய்து மாறாபட்டவ னென்ற பொருள்: சமன் என்னும் வடமொழித் திரிபாயிற் (எல்லாபிராணிகளையும்) ஒதிக்குபவனென்றும், யமன் என்னும் வடமொழித் திரிபாயின்- (பிராணிகளைத்) தன்டித்தி-அடக்குபவ னென்னும் பொருள்படும் விடபதம்-இறக்ககாலவினைத்தொகை பாசபத்தா ன், ஆன்-மூன்று நா டிதமபரத்தில் ஈடித்தக, விராக்கிரபாதமுனிவர் ப தஞ்ச பிதவான் என்பவர்க்காக எனக. பற்று - செயப்படுபொருள்விருதி புணர்ந்த கட்டட பெயர் பென்ருவது, ஈடித்ததொழிலாருபய றென்றுவ து கொள்க. ஸங்கமபதம் - பெயசெசம், இடப்பெயர் கொண்டது; இனி, பொளசபை பின்று ஸங்கம - பொளசபை பிதவனால் தான்ஈடிப்புப்பெற்ற னின்றமாம் புலுபுரையன்பத ஸங்கம - பாரதக - அசையாகவாவது, பிரி சிலேதொழுகார் ஸ்ரீராகவாவுக கொள்க சொல்செயி - புகழ் மிக்க என்பதாம். வேதாந்தம் என்பதற்கு - வேதகத்தனதேந்தந்தருத்துன்று பொருள். தகாவித்தையென்பதற்கு-சிதகாநாம என்பது தேந்தபொருள்; பிரமபுரமாகிபு பிசசர்த்தி விருக்கும் தகாமாகியபு நதயகமலத்தில் உள்ள ஆகாயம்போலுதலால், தகாவித்தையதாமபொருசபை யெனப்பட்டது; த ஹரம-இதயம், வித்தை - விதைய, உபாசலஸுபமானானம். புதாசாசம் போலச் சடமாகாதி ஸானவடிவமான ஆகாயமா மெனக. பாசமாகிய இரு னை யொழித்தலன், கூடர்த தகாவித்தை யென்றார். பொருசபை - பொன்மய மானசபை; கனகசபை.

(க)

உ.—(இ - ள்.) தன் கருமம் - தான்பிறந்தசாதிக்கு உரிய (நித்திய னையித்திக) கருமங்களை, நீத - செய்யாபதாழ்ந்த, துன்மதன் - துன்மத னென்னும் பிராமணன், முன் - முன்னாநகாலத்தில், நடம காண - (சிவ பிராணடைய) திருநடனத்தைத் தரிசிக்க, விரம்பும் கதியை தந்த - இன்பம னின் முத்தியை (அவனுக்கு) கொடுத்தருளின, புலுபுரே-புலுபுரானது, - ச , அதிமோகா - கங்காதேவியினிடத்தில் மிருந்தவிருப்பத்தையுடை யும், அதிதர் - (யாவர்க்கு) தலைவரும், மா சடையார்-பெரியசடையை யுடையவரும், மோது அலை உப்பு அற அருள் சாகரத்தர் - வீசுகின்ற அலை களும் உவார்புசகவையு மிலலாத திருவருட்கடலானவரும், மாச அடை யார் - (இயல்பாகவே) பாசத்தினின்று நீங்கினவரு மாகிய சிவபிரான், சார் பு - சேர்த்திருக்குமிடமாம்; (எ - று.)

பாண்டுகாட்டிற் பிராமணசாதியிற்றிந்த துன்மதன் தனத்தைசொ ல்லையுங் கோமல தனது சாதிக்கு இன்றியமையாத தொழில்களுள் ளுன றையுந் செய்யாதுவிட்டுக் கொலை களவு முதலிய பெரும்பாவத்தொழில்கள் பலவறமையுஞ்செய்துகொண்டு பலவிடங்களிலுந்திரிந்த தன்கூட்டத்தட னே சிதமபரத்துக்குச் சமீபமாகவருகையில், அன்று மார்கழித்திருவாதிரை த்திருநாளாகலால், சுவாமிதரிசனத்திக்குவந்த அடியார்கூட்டங்களோடு கலந்து அவன் சென்று டொன்னமபலத்தை யடைந்து அங்குச் சிவபிரானு டைய திருநடனத்தைத் தரிசித்து, மீண்டும் கொடுந்தொழில்களைச் செய்து கொண்டு விநதியாரணியத்திற் செல்லுகையில், பாம்புகடித்து இறக்க, அவனதுபாதகங்களைநோக்கி யமதுதாகள் வந்து அவனைக்கட்டியிழுத்தித்

ல் - ன். சோதி வனா—ஒளிவாய்ந்த மேருவின், முழுடி ஆய்—மூன்றுசிகரமாய், எவர்க்கு உம் தோன்றாது—யாவர்க்கு ம்புலப்படாமல், அனுபூதி—சிவானுபூதியுடையவர்க்கே, வெளியாகும்—புலப்படாததோன்றும், புலியூர்—புலியூரானது, அங்கம்—உக்கிய எலும்பினை, மாதுஎன்ன—பெண்ணென்று சொல்லி, தரவல்லான்—படைக்கவல்ல ஆளுடைய பிள்ளையார், நாள் உம்—எந்நாளும், கைகொள—திருக்கரத்திற் கொண்டொத்தறுத்துப்பாட, பொன் தாளம் இடும்—பொன்னுலமைந்த தாளம் கந்தநுளிய, கந்தாம் அல்லான்—திருமிடற்றில் விஷத்தின் கரு நிறமுடைய இறைவர், ஆளும்—உரிமையாகக்கொள்ளும், காப்பு—காவலாகிய இடமாம்

மேருவின் வடசிகரம் திருமூலட்டானமும், தென்சிகரம் கனகசபையும், மேலைச்சிகரம் சேவித்து வழிபடும் கந்திருவர்முதலியாரிடமுமாய் ஏனையோர் கண்களுக்குப் புலப்படாது சிவானுபூதியுடையவர்க்கே விளங்கும் என்பதும், திருமயிலையில் வாழஞ் சிவநேசச்செட்டியார், கபாலீசர் திருவருளால் பிறந்தபுத்திரி தோழிமாருடனே சென்று நந்தவனத்தில் மலர்கொய்யப் பாம்புநீண்டி யிறக்க, ஆளுடைய பிள்ளையார்க்கு உடைமையாகக்கருதியிருந்தமையால் தகனஞ்செய்த சாம்பலை யஸ்தியோடு எடுத்துக் குடத்தில்வைத்து அந்தப்பெண்ணிருந்த கண்ணியாமாடத்தில் வைத்து முன்போலுபசரித்து வரும்போது பிள்ளையார் ரங்குவரத் தெரிசித்துப்பூசிக்க அக்குடத்தை வருவித்து அடைத்த எலும்பினைப் பெண்ணுக்கினார் என்பதும், அந்த ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கோலக்காவென்னுந் திருத்தலத்திற்கு எழுந்தருளித் திருக்கரத்தா லொத்தறுத்துத் திருப்பதிகம் ஒதும்போது இறைவர் கருணைகூர்ந்து பொற்றாளம் அருளினார் என்பதும் புராணவரலாறுகள். (நஉ)

வானவுலகேத்து தருவாசர்பசிபாறவுமை
போனகமளிக்கும்புலியூரே—ஆனசபை
நம்பத்துவித்தார்நாடரியார்மோனத்தார்
நம்பத்துவித்தார்நாடு.

இ - ள். வான உலகு—விண்ணுலகம், ஏத்தி—துதிக்கும், துருவாசர்—துருவாசமுனிவர், பசி ஆற — பசிதீர்த்தினைப்பாற, உமை—சுவகாமியம்மையார், போனகம் அளிக்கும்—திருவமுதுதந்தருளிய, புலியூர்—புலியூரானது, ஆன—எடுத்த, சாநம்பத்துவிதத்தார்—பத்துவிதத் திருவவசாரமுடைய திருமால் நாடு அரியார்—வராகவுருக்கொண்டு தேடிதற்கு அரியவரும், மோனத்தார்—மௌனநிலையையுடையசிவியோகிகள், நம்பு—விரும்பும், அத்துவிதத்தார்—அத்துவிதவய வானவருமாய் இறைவர், நாடு—வாழும் நாடாம்.

துருவாசமுனிவர் தம்பரந்தெரிசிக்கத் தில்லைக்கு வந்த போது, வழிநடையினைப்பால் பசியால்வருந்தித் தமக்குஅமுது எங்குகிடையாமையால் கவலையுற்று “எருக்குமுனைத்ததில்லையீசனுமிந் தில்லை” எனவாயெழும்போது சுவகாமியார் ஒருபார்ப்பனச்சிறுமித் திருவுருக்கொண்டிவந்தருளித்திருவமுதுபடைத்தவுடன் உண்டு பசியாற் “எருக்குமுனைத்ததுஇல்லை யீசனுமிங்குண்டு” என்று பாடினர் என்பது ஓர்வரலாறு. சநம்பத்தம் ச்சம், கூர்மய,வராகம், நரசிங்கம், வாமனன், பரசுராமன், இராமன், பலபத்திரன், கண்ணன், கற்கி அத்துவிதம் ஆண்டான், அடிமையென்னும் இரண்டிகந்தது. வானமுலகு எனப்பாட மோதி வானமுநிலவுலகம் எனப்பொருள்கூறுவாருமுண்டு ()

வாணகையாற்றீபுரத்தின்வாழ்மூவரைக்காவல்
பூணவளித்தாளும்புலியூரோ—ஆணவத்தாரம்
மெய்க்கருத்துவந்தனையான் மிக்குமுலா மிககோர்கள்
மெய்க்கருத்துவந்தனையான்வீடு.

இ - ள். வாள்—ஒளிய, நகை ஆல தீ—புன்னகையால் மூட்டிய தீயினால், புரத்து இன் வாழ் மூவர் ஐ—திரிபுரத்தி ல்வாழுமூவரை, காவல் பூண—(திருவாயில்) காவல்பூண்டுநிக, அளித்து—கருணைசெய்து, ஆளும்—அடிமைகளானும், புலியூர்—புலியூரானது, ஆணவத்து ஆம்—ஆணவமலத்தால்வரும், மெய்க்கரு—சரீரத்தோற்றமாகிய, துவந்தனை ஆல்—பந்தத்

தினால், மிக் கு உழலாமல்—சட்டிப்பட்டு மிகவும் சுழன்றுவருந்
தாமல், மிக்கோர்கள்—சிவஞானிகளுடைய, மெய்கருத்து—
உண்மையமைந்த மனத்தினை, உவந்த விரும்பிய, அன்னையான்
—(அவர்களுக்கு) தாய்போலுள்ள இறைவன், வீடு—வாழந்
திருபடை வீடாம்.

பொன்வெள்ளி இரும்பால் பிரமன்வரத்தாலமைந்த திரி
புரங்களிலும் நாரகாக்கன், கமலாக்கன், வித்துன்மாலியென்
னும் மூன்றகர்களும் அரசியல் செய்து சிவநேயமுடையவ
ராய்த் தேவர்களுக்கு இடுக்கண்செய்து வாழ்நாளில், தேவர்க
ள்வேண்டி கோளால் திருமால் புத்தவேடங்கொண்டு அப்புரத்
தில் அம்மூவரையொழிய ஏனையோரையெல்லாம் மயக்கிச் சிவ
பெருமானாருக்குணர்த்த, அப்பெருமானார், அத்தேவர்களமைத்
த தேரின்மேல் ஆரோகணித்து அப்புரத்தை நகைத்தெரித்து
ச்சிவநேயம் வழுவாது நின்ற அம்மூவரையும் திருவாயிற்காவ
லாளர் ஆகக்கொண்டருளினர் என்பது புராணவரலாறு. ஆ
ணவமலம் கன்மமலத்துக்கு மூலமாதலால் ஆணவத்தாம் என்
முர். ஆணவமாம் என்பதற்கு ஆணவத்தாலாகிய எனப்பொருள்
கூறுவோர் வேற்றுமைவழியில் அத்துச்சாரியைவேறுதலைநோக்
கிலர். ஆணவம், மா எனச் சொல்வகை செய்தலிங்கமையாதென்க
சம்பந்தர்க்கந்தணர் கடம்மைச்சிவகணமொப்
பும்பன்னைபக்காட்டிம்புலியூரோ—அம்புலிவான்
எட்டாகமஞ்சார்ந்தானேத்தமறையோடிருபான்
எட்டாகமஞ்சார்ந்தானில்.

இ - ள். சம்பந்தர்கு—ஆளுடையபின்னையார்க்கு, அந்த
ணர்கள் தம்மு—தில்லைவாழந்தணர்களை, சிவகணம் ஒப்புப்பண
பு ஐ - சிவகணங்களொக்குந் தன்மையை, காட்டிம்—புலப்படு
த்தியுளும், புலியூர்—புலியூரானது, அம்புலி—சந்திரன்தவ
முன் ான் எட்டி—ஆகாயத்தையளாவிய, ஆகம்—திருமேனி,
மஞ் ாரந்தான்—மேகத்தையொத்த திருமால், எத்த—துதிக்
க, டி - ஒடு—நான்கு வேதங்களோடு, இருபான் எட்டி ஆக
மம்—இருபத்தெட்டாகமங்களின், சார்ந்தான்—உட்கிடையா
யுள்ள இறைவன், இல்—வாழந் திருப்படைவீடாம்.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணநாயனார்
ருடன் சிதம்பரத்திற்குச் சென்று நடராசப்பெருமானுரைத்தரி
சித்து ஆனந்தபரவசத்தராய் அங்கிருத்தற்கஞ்சித் திருவேட்கள
த்தில் வசித்திருக்கும் நாளில், பெருமானாயருச்சிக்கத்தில்லை
வாழந்தணர்கள் என்னபேறு பெற்றார்களோ வென்னுங் கருத்
துடையராய்ச் சிதம்பரத்திற்குச் சென்றருளுகாலையில் அத்
தில்லைவாழந்தணர்கள் அப்பெருமானார் திருவருளால் சிவகண்
ங்களாகப் புலப்படத்தரிசித்தனர் என்பது புராணவரலாறு.
இருபத்தெட்டாகமங்களாவன—காமிகம், யோசனம், சிந்தியம்
காரணம், அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகச்சிரம், அஞ்சுமான்,
சுப்பிரபேதம், விசயம், நிச்சவாசம், கவாயம்புவம், ஆக்கிநேயம்
வீரம், இரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்
பம், புரோற்கீதம், இலளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோகத்தம்,
பாரமேசுவரம், கிரணம், வானுளம் (௩௫)

வைத்தவருளாற்கோவைவாதவூரன்புகலப்
புத்தகத்திற்கீட்டிம்புலியூரோ—துத்தியரா
வானத்தமரிந்தார்மாமவுலியாரெழுநா
வானத்தமரிந்தார்வாழ்வு.

இ - ள். வைத்த அருள் ஆல்—தாம்வைத்த திருவருளா
ல், கோவை—கோவைத்திருவாசகத்தினை, வாதவூரன்—திரு
வாதவூரடிகள், புகல—சொல்ல, புத்தகத்து இல்—தாம்சேர்த்த
திருமுறையில், தீட்டிம்—எழுதியருளிய, புலியூர்—புலியூரான
து, துத்தி—படப்பொறியையுடைய, அரா—பாம்பும், வானத்
து—ஆகாயத்தில், அமர்—பொருந்திய, இந்து—சந்திரனும்,
ஆர்—பொருந்திய, மா மவுலிபார்—பெரியசடாமுடியையுடை
யவரும், எழுநா—எழுநாவையுடைய அக்கினிதேவனது, வான்
அத்தம்—பெரியகையினை, அரிந்தார்—தறித்தவருமாயினுறை
வர், வாழ்வு—வாழ்விடனும்.

திருவாதவூரடிகள் திருத்தில்லைவனத்தி லெழுந்தருளியிரு
க்குங்காலையில், நடராசப்பெருமானார்பாண்டிநாட்டில்அவரொ
டு முன்பழக்கமுள்ள ஒரு வேதியத்திருவுருவங் கொண்டுவந்து
நிற்ப நீர் யார் என்று அடிகள்வினவியபோது நாம் பாண்டிநாட்

உன் வாழவுடையோம், உமது தன்மையைக்கேட்டுக் காணவந்தாமென்று கூற, உபசரித்து இங்குவந்த காரண மென்னென்று கேட்டபோது நீர்பாடிய திருப்பாசுரங்கையெழுதவேண்டுமென்னும் விரும்புடையோம் என்றவ்வாறே யெழுதிமுடித்து, ஒரு கோவைசொல்லவேண்டுமென எழுதிமுடித்தனர் என்பதும், தம்மையவமதித்துத் திருமலை, யாக பதியாகக்கொண்டி நடத்திய தக்கன்வேள்வியில் வந்த தேவகணங்களுள் தீக்கடவுளின் கையை வீரபத்திரக்கடவுளால் தறித்தார் என்பதும் புராணவரலாறுகள் எழுநா—ஏழுநாவையுடையோன் என நிறுவலால் பண்புத்தொகை நிலைத்தொடர். (௩௬)

சீருற்றசரீரிசேக்கிழார்க்காதிமொழி
பூரித்துணாக்கும்புலியூரோ—நீரைக்
கரந்துவைத்தவேணியார்காதிநிற்றுவிக் கூய்க்
கரந்துவைத்தவேணியார்காப்பு.

இ - ள். சேக்கிழார் கு—சேக்கிழார் நாயனருக்கு, சீர்
பூரித்து—பிறப்புமிக்க, அசரீரி—அசரீரியாக, ஆதிமொழி—முத
லடியை, பூரித்து—(திருத்தொண்டர்புராணத்தை) முடிக்க, உ
ரைக்கும்—எடுத்துத்தந்தருளிய, புலியூர்—புலியூரானது, நீர் ஐ
கங்கையினை, கரந்து (பனித்துளிபோல் அது) ஒளிக்க, வைத்த
வைத்தருளிய, வேணியார்—சடாபாரத்தையுடையவரும், காதி
ன்னில்—திருச்செவியில், தாலிகூய்—தாவிக்கூவி, கரந்துவை
த்த—நிற்றுகரத்தில் கோஷித்துக்கொண்டிருந்த, வேணியார்—
மாலையுடையவருமாகிய இறைவா, காப்பு—காவலாயுள்ள இட
மாக.

சீவகநிந்தாமணிக் கதையை மெய்யென்று நம்பி வீணுள்
பொய்குவந்த சோழன்கடைத்தேற, அடியர் வைபவச்சரிதை
யையடைவுபடப் புராணஞ்செய்யத் திருவுளங்கொண்டு சிதம்
பரத்திற்குச்சென்று நடராசப்பெருமானுரை வணங்கித் தமது
குறைமுடிப்பான் வேண்ட, பெருமானார் “உலகெலாம்” என
அடியெடுத்துத்தந்தருள அப்புராணமுடித்தனர் என்பதும், பகி
ரதன் தன்மூதாதையர்கள் சுவர்க்கமடையக் கங்கையேயர்ந்தார்.

டுத்தருளவேண்டுமென்று குறையிரப்ப, அக்கங்கை தமதுசட" டலியில் பணித்துளிபோல மறைந்தொழிய வேற்றனர் என்பதும், தேவதாருவன முனிவர்களேவு அண்டங்கிழிபடச் கோவ் த்துவந்த மாலை நமது செவியருகிற் கூவு எனத் திருக்கரத்திற் பிடித்தனர் என்பதும் புராணவரலாறுகள். (௩௭)

வாட்கையசவாணிபர்சொன்மாநூலினைப்படிக்கற்
பூட்கையெய்க்கக்கொள்புலியுளோ—தாட்மலப்
போதுளவனத்தன்புருகூதன்போற்றுமந்திப்
போதுளவனத்தன்புரி.

இ - ள் வாள் கை—வாளை யேந்நிய கையை யுடைய, அசவாணிபர்—அசவாணிபர்குலத்தில் திருவவதாரஞ்செய்த திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவநாயனார், சொல்—கூறிய, மாநூலின் ஐ—மகத்துவமமைந்த சைவசித்தாந்தநூலினை, படி (சந்திதானத்தின்) சோபானத்திலமைந்த, கல்பூட்கை—கல்யாணையானது, எடுக்க—எடுத்துத்தர, கொள்—அங்கீகரித்த, புலியூர்—புலியுரானது, தாள் -- தண்டமைந்த, கமலப் பாதுகூள்வன்—தாமரையில் வசிக்கும், பிரமனும், நீத்தன் — பாஞ்சசன்யம் எந்தியதிருமாலும், புருகூதன்—இந்திரனாய், போற்றும்—துதிக்கும், அந்திப்போது—செக்கர்வானம்போல், உள்ள—இருக்கின்ற, வன்னத்தன் -- செந்நிறம்வாய்ந்த இறைவா, புரி—வாழ்ந்திருக்கராம்

திருப்பெரும்பதற்பு புலியூர் லெழுந்தருளியிருந்த திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவநாயனார் தமது ஞானஞ்சிரியராய் உய்யவந்ததேவநாயனாருளிச்செய்த சைவசித்தாந்தநூல் பதினான்கு னுள் முற்பட்ட திருவுந்தியாரி னுட்கிடையை விளங்கக்காட்ட இந்நூல்செய்தருளிச் சிதம்பரத்திற்குச்சென்று நடராசப்பெருமானார் சந்தியில் வாசிக்கமுயலும்போது, தில்லைவாழ்ந்தனா முதலியோர் சந்திதானத்தின் படியிலுள்ள கல்யாணை இந்நூலை நடராசப்பெருமானார் திருவடிக்கீழ்வைத்தால் வாசிக்கலாமெனக்கூற அதற்குடம்பட்டு அக்கல்யாணமேல் வைத்தனர், அக்

கல்பாளை மதம்பொழிந்து செருக்கும்றெழுந்து தன்மேல்வைத்த
அத்திருநூலினைத் துதிக்கையாலெடுத்து அப்பெருமானார் திரு
மடிக்கீழ்வைத்தலால் அந்நூலுக்குத் திருக்களிற்றுப்படியார்
எனக்காரணப்பெயராய்த் திருநாமமவந்தது. இந்நாயனார் தந்
துவாயாமரபிற்பேரூன்றினவர் எனக்கேள்வி. பூட்டைதுவாய்த்
நசுபுலையா கையையுடையசென நிற்றலால் இரண்டாம்மேல்
முமைத் தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகைநிலை
தொடர் உய்யவந்த தேவசாயனார் சிவஞானச்செல்வம்பெற்
பவர் ஆதலால் உய்யவுரோன் நவாட்கையசுவாணிபர் என்றும் (1)

ஆசைமொட்டி னுக்கினை யுமாசையெட்டியாசை விட்டப்
புசையிட்டிப்போற்றும்புலியுதே--பேசுவெட்டா
வெதார்த்தநம்பரமாவின் னுட ளந்திரெலலை
வேதார்த்தநம்பரமாவின்

இ - ன் ஆசை எட்டி னுக்கு உம்--எட்டுத்திசைசுருக
தும், இறைமம்--இறைவர்களாகிப் இத்திரன் முதலிய திக்கு
புறம்கூட மொன்மரும். ஆசை எட்டி--அன்புபுண்டு, ஆசை
எட்டி--மனக்குறத்தைவ்யாழிய, புசை இட்டி--புசைசெய்து,
வெட்டி--துதிக்கும், புலியூர்--புலியூரானது, பேச எட்
தும்--பேசுதற்கரிய, வேதார்த்தம்--வேதச்சொல்லுள்ளவரும், உ
ய்ய அயர்--தேவந்தர வய்க்கும், வினாநாடு--பொன்னுலகை,
அளந்த--வரையறுத்துயாந்த, நெல்லை--திருநெல்வேலியென்
புறம், திருப்பதியில், வேதாம்--மூங்கில்--தருமபரமம்--பெற்ற
தருமபரமாகிய இறைவரது, வீடு--திருவீடாம்.

அட்டிக்குப்பால்கராவார் இத்திரன், அக்கினி, யமன்,
சீருக், வருணன், வாயு, குப்பரன் ஈசானன். இவர்கள் கிழ
சுமுதலிய எட்டுத்திசையிலுமுள்ளவர்கள் இவர்கள் தத்தந்
திசையிற் திருத்திலையிற் பூசித்துப் பேறுபெற்றனர் என்பது
புராணவாலாறு. திருநெல்வேலியென்னுந் திருப்பதியில் சிவ
பெருமான் மூங்கிலின் கீழுழந்தாளி யிருத்தலால் வேதார்த்த
தருமபரமம் என்றார்.

சூரியனும்பச்சைத்துழாய்முகிலும்பூசனைதொல்
 நூலுதிக்கிற்செய்ப்புலியூரே—சூரியவேல்
 ஆறுமுதக்குமாறனுபதேசம்பெறுவான்
 ஆறுமுகக்குமாறாவது.

இ - ள் சூரியன் உம்--சூரியனும், பச்சைதுழாய்--பச்
 சதுழாய்மாலையையணிந்த, முகில்உம் -- மேகம்போன்ற திரு
 டாயும், பூசனை--பூசையை, தென்பூருவதிக்குடில்--தென்கி
 டிக்குத்திசையில், செய்--செய்யும், புலியூர் -- புலியூரானது,
 சூரியவேல்--கூர்மைவாய்ந்த வேலேந்திய, ஆறுமுத--ஆறு
 றினைச்சுண்டி ய, குமரன்கூல்--முருகக்கடவுளால், உபதேசம்
 பெறுவான் உபதேசம் பெற்றவரும், ஆறு--சங்கையை, மு
 தம்கும் (சையில்) தந்தை, அரண் (அடைந்தவா மாயையை
 வேலேராடு) அரிபவரையாகிய இன்றவர், ஆறு -- பொருந்துபி
 டமார்

பிரமண சொசுக்கையொழிச்சுப் பிரவர்த்தினை பொருளை
 வினை, அதுபொரியாத அவன் மயங்குநகரையில் முருகக்கட
 வன் அக்ஷைசுனை நயிலிட்டனர், அப்பொது தேவர்களை வெண்
 நுகோளால் சிவபொமாணா அச்சுறைநிலைந்நுரீக்கி, அம்மு
 ருக்கடவுளைத் தமது திருதொலை--மேல்லைவந்தநாள், அப்பிர
 மணவாதின் பொருள்சைவருமோவென்று திருச்செவ்வாய்த்து
 வுணவியாடுள் அம்முருகக்கடவுள் திருவாயமலந்தருளினர் எ
 னைத்து புராணவரலாறு (சுப)

மேல்நிலத்தொப்பாலயங்கணமெய்கவுடாசேன்செழு
 பூநதத்தாற்செய்யும்புலியூரே--ஞானமுற்ற [ஞ்சாம்
 சம்பந்தரத்தாதராதலமெலெம்புணருஞ்
 சம்பந்தரத்தாதலம்.

இ - ள். மேல்நிலத்து ஒப்ப--பொன்னுலகத்தை யொத்
 துத்தோன்ற, ஆலயங்கள்--சுவாலயங்களை, மெய்--உண்மை
 யையுடைய, கவுடரீகோன்--கவுடதேசத்தரசராகிய இரணிய
 வன்மனார், செழுமை--மாற்றுயர்ந்த, சாம்பூநதத்துஆல்--சாம்

பூதமென்னும்பொன்னினால், செய்யும்—செய்சமைத்த, புலியுர்—புலியுமானது, ஞானம் உற்றசம்பந்தர்—திருஞானசம்பந்தாக்கு, அத்தர்—பிதாவும், தராதலம் எல்லாம்—எல்லாவுலகங்களிலும், புணரும்—கலந்த, சம்பந்தர்—இயைபுடையவரும், அத்தர்—கலைவருமாகிய இறைவரது, தலம்—திருப்பதியாம்.

சூரியன்புத்திரனாகிய மனுமரபில்வந்த ஐந்தாமனுவின்புத்திரராகிய சிங்கவன்மா சிங்கம்போலவெண்ணிறம்வாய்ந்த தனது உடற்குற்றத்தையோக்கி, அது திரும்வண்ணம் தந்ததாயின் அதுகொண்டுத் தமதுநாடாகிய கௌடதேசத்தினின்று நீங்கிக் காசிமுதலிய திருப்பதிகளையடைந்து சிவபெருமானோடாணங்கித் திருத்தில்லையை யடைந்து பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதமுனிவர்களைவணங்கி, அவர்களாருளால் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து உடற்குற்றமொழிந்துப் பொன்வடிவந்தாங்கி யிரணியவன்மனார் எனப்பெயர்பெற்றனார், பின்னா அம்முனிவாகனரால் ஸ்ரீபஞ்சாக்கர வுபதேசம்பெற்று நடராசப்பெருமானார் ஆதரத்தத் திருநடனத்தைத் தரிசித்துத் தமதரசியலைவெறுத்து அம்முனிவர்களால் முடி சூட்டப்பெற்றுச் சோழநாட்டரசாய்த் திருவம்பலமுதலிய திருப்பணிகளைச்செய்வித்தனர் என்பது புராணவரலாறு. ஆளுடையபிள்ளையாருக்குத் திருமுலைபாலாண்டியாருளினமையால் ஞானமுற்ற சம்பந்தரத்தர் எனவும், ஆன்மாத்களுக்குத் தோன்றாதுணையாயுடனிறநலால் தராதலமெல்லாம் புணருஞ் சம்பந்தா எனவுங்கூறினர். சரம்பூதம் சம்பந்தியிற் பிறந்தது இது நால்வகைப் பொன்னுள் ஒன்று. ஆடகம், சிளிச்சிறை, சாதரூபம், சரம்பூதம். (சசு)

உக்கிரசாபுரண்டியும்பண்டித்தநடத்தாளுணர்

புக்குவந்திக்தேத்தும்புலியுரே—அக்கு

வலையங்கழுத்துளவன்வாரியின்மீனுக்கா

வலையங்கழுத்துளவன்வாழ்வு.

இ - ன். உக்கிரம்—கோபமிக்க, சாமுண்டி உம்—காளியும், பண்டி—முன்னாளில், ஊர்த்தநடத்துஆல்—ஊர்த்தத்திருநடனத்தினால், நாணம்புக்கு—நாணங்கூர்ந்து, வந்தித்து—வண்ணாத்

ங், ஏத்தம்—துதிக்கும், புலியூர்—புலியூரானது, அக்குவலேயம்—சங்குமணியாலமைந்த வட்டவடிவாகிய வடத்தை, சுழத்து உள்ளவன்—நிருக்கழுத்திலுள்ளவனும், வாரிடில்—கடலில், மீனுக்குஆக—மீனைப்பிடித்தற் பொருட்டாக, வலை—வலையினை, அங்கு—அங்கடலில், அழுத்து—அழுத்திய, உளவன்—உளவையுடையவனுமாகிய இறைவன், வாழ்வு—வாழ்ந்திருப்பதியாம்.

இறைவிக்கு இறைவர் ஓர்கால் உபதேசித்தகாலையில் அப் பிறைவி பராமுகமாயிருக்க, அதுநோக்கி யவ்விறைவர் ஓர்திருவினையாடலைக்கருதிச் சினங்கூர்ந்தவர்போல நாம் அருளியதைப் பராமுகஞ்செய்தமையால் பாண்டிநாட்டின் கீழைத்திசையிலுள்ள நெய்தனிலத்தலைவன் புத்திரியாகக் கடவாய் நாம் வந்து மணம்புரிவோமென்றருளி, தம்பாற் சாபமேற்ற நந்தியா யனார் சுறாமீன்வடிவாய்க் கடலையுழக்கி நின்றலால் இம்மீனைப் பிடிப்போக்கு என்புத்திரியானைத் தருவோமென்ற அந்நெய்தனிலத் தலைவன் குளால் நெய்தனிலத்தலைவராய்ச்சென்று வலை வீசி மீன்பிடித்தனர் என்பது புராணவரலாறு. (௪௨)

மாதவத்துமாணிக்கவாசகர் மன்னுள்ளொளிக்குட் பூதியத்தோடொன்றும்புலியூரே—கேதகைப்பூந் தாமங்கழித்தளிப்பார்தன்னொடண்டபூழிதொறுந் தாமங்கழித்தளிப்பார்சார்பு.

இ - ன். மாதவத்து -- பெரியசி வஞானத்தையுடைய, மாணிக்கவாசகர்—திருவாதவூரடிகள், மன்னுள் ஒளிகருள்-சிற்சபையில் நடராசப்பெருமானார் திருவடிக்கீழ், பூதியத்து ஒடு—மானிடசரீரத்தோடு, ஒன்றுட—அடைந்த, புலியூர்—புலியூரானது, கேதகைபூ—தாழைமலராலாகிய, தாமாகழித்து—மாலையைக்கழித்து, அளிபார்தன் ஒடு—குளாந்த நிலவுகோடு, அண்டம்—பல்லாயிரகோடியண்டங்களையும், ஊழ்தொடும்—ஊழிகாலந்தோறும், தாம் அங்கு அழித்து—தாம் அவ்விடத்திலழித்து, அளிப்பார்—மீட்டுந் தந்தருளும் இறைவா, சார்பு—பொருந்துமிடமாம்.

புலியூர்வெண்பா.

கொண்டுசெல்கையில், அவன் ஒருகால் சிவகடனத்தைத் தரிசித்திருந்த மாத் திரத்தாலுண்டாகிய பெருநற்பயலால் சிவகணங்கள்வந்து அவன்சம படரினின்றுமீட்டு உயர்கதியிற்காணஞ்சேர்த்தன சென்பது முன்னிண டடியிற் குறித்த கதை. நீந்த, நீ - பகுதி. துன்மதன் - துர்மதன்: வட சொல்; கெட்டகணிப்புடையவனென்று பொருள். நடம், கத - வடபாதைகள். காண் - செய்வெனச்சம், காணப்படுகின்ற தாதின், இறந்தகாலம். முன் - இங்கே காலமுன். கிரமபுகதி - கிரதசய திரிபுகத்தைக் கருவதும், எல்லாபதவிகளினும் மேம்பட்டதும், ஒப்பாய்விததும், அப்பல்லாதது மான முத்தியலகம் கங்கை அதுமோகர் எந்தது, கங்காநதியை எப்பொழுதும் தலையிட்டு மூங்காண்டிருந்தலால் அருட்சாகரத்தர் - நீர் கிரம்பியகடலபொலக்கருணைமாய்வாகடவுளொருபடி மோசனியுட்பதா சாகரமென்றது, கடவுளுக்குச் சவுசலத்தனையும் வெறுப்பம் இல்லாதலின. சாகரம் - சகாசக்கரவாகதிருமாரகாரால் போணடப்பட்ட தெனக் கடலுக்குக் காரணக்கூறி; தத்ததிராதகாரம். மாச - குறைய: எந்தது, இங்கே மும்மலத்தையும் சார்ப - மார்பட்ட குதிக்குத் திரையலால் உயர். ஒருகாலத்தில திருக்கலலாசத்திலே உத்கயானவன். திலே - உமாதேவியானவன் உருதிராமாத்தியன்யின்னெனக்கு மோசமால் விளையாட்டாக அவருடைய இரணந்திருக்கண்களையும் தனது இரணந்திருக்கைகளால் ஒருகணப்பொழுது மறைக்க, அமாமாதிரித்த சந்திரசூரியர்தயர்அவருடைய ஒளிகளும் ஒழுகி எங்கும் இரண்டிடி யுகம்கண்டலெழும் மன்று யிற்கள் மிகவருது, அவ்வருத்தகதை உயர்த்தும்பொருட்டிச் சிவ பிரான சிறிது நெறுமிக்கலெனத் திருந்து நோக்க, பாவதி அக்கணக்களந் அஞ்சி உடனே கண்கலைமடிய லக்கலர் எனவடையும் வாய்கி டம்பு அடபொழுது தன் லகவிரல்கள்பத்திலுத்தோன்றிய பிர்வைல்கக் கிழேயுக்குக், அவ்விபர்வைகள்பத்திம் பத்திக் கங்காநதிகளாய் எவருட்ட வி உலகததையொட்க் கலுற, அதுகலுற அஞ்சுவன் திராணமடைந்த தேவா கானது வேணடுகோளால் சிவப்பருமான் அவருடைய தனதுசடையலத்திருள் ஒளிக்கலை சென்பது, கங்கையதிமோகர் எனபதினான கதை, அவ்றியும், பந்தசககரவர்த்தி கங்காநதியை மேலுலகத்திருநாடும் கங்கையுக்ககருகாக காணர்கையில் அவனது வேண்டுகோளால் அக்கங்காநதியை முடியினமேலேறற சரிந்திரமும் உணர்.

(உ)

நட—(இ - ன்.) பாதகம் செம் - (கொல் முதலிய) பெருமபாவத தொழில்களைச் செய்த, துற்சகனும் - துற்சகன்னிலும் வேடனும், பண்டு - முன்னொருகாலத்தில, கண்டு - (சிவகடனத்தைத்) தரிசித்து, இறப்ப - (தனஎல்லையில்) மாணமடைய, (அவனுக்கு), கதி உவந்து போத - நறகதியில் மகிழ்ந்தசெல்லுமபடி, இட்ட - கொடுத்தருளிய, புலியூர் - புலியூரானது.—வேதன் சிரம - பரமனதுதலையும், மதலை - கொன்றைமலரும், அக்கு - எலும்பும் என்பவற்றை, அணி தார் சேர்த்து- அழகையுடையமாலையாக ஒருங்குஅணிந்து, நாசியகத்து உயர்அது அலைப கணித்தார் - (திருமால்கொண்ட) நாசிய்கவடிவத்தனது வலிமை கெடும்படி கருதியவராகிய சிவபிரானது, ஊர் - இடமாம்; (எ - று.)

சையமலையிலுள்ள வேடர்குலத்திற் பிறந்து கொலை களவு முதலிய கொடும்பாவங்கள்பலவற்றையுரு செய்துறியுந் துற்சகன்னபரொருவன் ஒருசோரலத்தாசர் சிதம்பரதரிசனத்தை விரும்பித் தம்நாட்டினின்று அத் திருப்பதியைநோக்கிச் செல்லுகையில் அவர்பரிசனத்தின்வலால் தான் பொற்கமையெடுத்துஅவர்களைபுடனேவந்து சிதம்பரத்தையடைந்துஅங்குத்திருடனத்தைத்தரிசித்துச்சிலநாட்சென்றபின் சுரநோயால்அங்குஉயிர்நீ

இறைவர் திருக்கைதொட்டு வரைந்தருளித் திருவாயிற் ப
யில்வைச்ச திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்னுந் திருமு
றையைத் திருவடையந்தணலர்க்காடி அருச்சித்து வாசித்து
இறுதியில் இதுவாந ஆரழகன் கூறினவை, இவையெழுதமு
டததவா அழகிய திருச்சிற்றம்பல முடையார் எனவரைந்திருத்
சலைப்பாத்து ஆந்தபரவசத்தராய்த், திருவாதவூரடிகளைத் தரி
சித்து இத்திருமுறையிலடக்கியபொருளைத் தெரித்தருளவேண்
ந்மென்றரசு, நாம் உணரத்தியருளுவோம் வாருமென்று வந்
தவர்களோடு இருவம்பலஞ்ஞென்று இங்கு நின்ற பெருமானு
ரே யிதர்குப் பொருளாவார் எனககாட்டியவரு நின்றோர் மாவ
ருங்காணத் திருவடிநிழற் கீழ்க்கலந்தனர் என்பதும், பிரமன்
வாக்ரலத்தில எல்லாவற்றையும் படைத்தலால் காணே யிறை
வனென்று அகந்தை வகாண்டு திராமாடலாடு போசெய்யுங் கா
லையில் அனைவநாந்க்கமுற, சிவபெருமானா சுருணைகூந்து
இருவருக்கும லீடையே ஓரக்கினிமலையாய் நின்றருளும்போ
து, அவ்ருவாய்க்கண்டு தினைத்து ஆதனடிமுடிசு விரண்ட னு
ளொன்றையறிய வல்லவரே பெரியரென்று சூளுற்றுத் திருமு
டிகாண அன்னவடிவமாய்ச்சென்று அப்பிரமன் காணதினைத்
ததிருமுடியினின்றும் வீழ்ந்த தாழைமலரைத் தான்கண்ட
நாகப் பொய்க்கரிக்கொன்றிரக்க, அம்மலர் அவ்வாறுகூறின
மைபால் அத்தாழைமலரை யினியெங்கோமென்று கழித்தனர்
என்பதும் புராணவரலாறுகள், பார்பரத்தலையுடையதென்
னும் பொருள்மேல நிறைவால் முதனிலைதொழிலாகுபெயர்
பரபகுதி, முதல் நீளுதல் விகாரம். அகரக்கேடு சந்தி. (சக)

நாட்டமுதுமாசிமகநாள்வணிகன்பாசவினோப்
பூட்டறுத்தாளுந்தென்புலியூரே—மாட்டில்
எழுதுங்கரப்பரனாரேடதனிர்கோவை
எழுதுங்கரப்பரனாரில்.

இ - ள். நாட்டம் உறும் (யாவரும்) ஆராயத்தக்க, மா
சிமகம்நாள்—மாசியில் மகநகைத்திரத்தில், வணிகன்—தூர்க்க
டன் என்னும் ஒருவையினது, பாசம் விளைபூட்டு—பாசஜித்

மேயின் கட்டை அழகு ஆனும்... சகித்துமுதல்யிர் சேர்
தது தென்புரியுள்—வென்றையிலுள்ள புலியுரானது, மாடு
இல் எழு—இடபலுதியில் அடியாகு அருள எழுந்தருள்,
துங்கர்—பெருமைபயுடையவரும், அபு—கங்கையையணி
நக, அரண்—அரண்னூந்திருநாமதலையுடையவரும், எல்
அதன் இல்—எட்டில், கோவைஎழுதும்—திருக்கோவையெழு
தெய, கரம்—திருக்கரத்தையுடைய, பரண்—மலர்வருமா
கிம் இறைவரது, இல்—வீடம்

பாதகலகியது சகடின்னனும் ஒருசெட்டி, பலரோடும்
படவில எரிகெண்ணி மகிமகசதிவே பாசமறுத்த துறையில்
வரும்பேற்று படவெரத்தாழ்ந்து முத்திவாழ்வு என்பதும், அ
ருவாததும்குளையில் பின்னசாலையமைத்து எழுந்தருள்
யிருக்கருங்காலையில, இறையா துறந்தனத்தருவாக்கொண்ட வ
தருளியா நிறுபது பாண்டி நாடு நீர் ஒதியிருப்பாகரங்களை
கடெட்டி விருப்புற்று வந்தனவெனக் கூறியருள, அவரையாச
நித்திருச்செய்து தாமநளிய தருபவசரங்களைச் சொல்லிய
ருளியின், வந்தருளிய அந்தணன் நடராசர்பெருமானாரை
பட்டினுடத்தலைவருக்கொண்டு ஒங்கொண்டுகூறிவண்குறிய
ன அதற்கு உவந்து அவ்வாறேகூறித் திருக்கைதொட்டு முகி
றார் என்பதும் புராணவரலாறுகள். (சுபு)

செப்புநடத்தைகேசி கருமசிவாயாகளிப்
புப்பெறங்காட்டுந்தென்புய்யுரே—ஒப்பநிலை
ஒரேற்றினன்மறையானுள்ளத்திருநாமம
யோரேற்றினன்மறையானார்.

இ - ள். செப்தம் (அயன்முதலியோர்) புகழும், நடத்து
ஐ—திருநடனத்தை, தேசிகருமசிவாயர்—குருமசிவாயர், களி
ப்புபெற—பேராந்தமடைய, காட்டும்—தெரித்தருளும், தெ
ன்புலியூர்—தென்றிசையிலுள்ள புலியுரானது, ஒப்பு அது
இல்லாத—ஒப்பில்லாத, ஓர் ஏற்றினன் — ஓரிடபலுத்தியையு
டையவரும், மறையான் (குருபரம்பகாவின்) கான்குலே

சங்கலையருள்ளவரும, உள்ளத்து (தமது) மனத்தில, இரங்க
தும்—அன்புகனிந்திரங்கும், அமோரர் என்றின் ஆல்—அடிய
வர்கள் (தமதுகுறையக-றி) இரந்தால், மறையான் — ஒளிக்கா
மலருள்பவருமாகிய இறைவரது, ஊர்—இருநகரமாம்.

ஒப்பது அதுபகுதிப் பொருள்வகுதி. இல்லாத எதிரம்
வைக்குறிப்புப் பெயர்வரச்சத்தினிற் பதாருச்சல குருநமசிவா
யா நடராசப்பெருமாறா அணுனையால திருச்சிலம்பும் கிண்கி
ணியுள் செய்விக்கச் சிவபிகளிடத்து வேண்டும் பொருள் தந்த
னா, அதுதெரிந்த தில்லையந்தவாண் அவமறைத் தரித்தால்
நமது பெருமாறா திருநடனஞ் செய்யப்போகிறாராவென்ற
சொல்லுக்கேள்வியுற்று அவைவந்ததின் சாத்தித் தில்லையந்த
வாசனை வாய்ந்து “அமபலவா வொரு காலாடினத் முழுவா
மோ - உம்பரெலாவ காண்டசென கொட்பாமோ - சம்புலே -
வெறுறுப்பதஞ்சலிக்கும் வெம்புலிக்குந் தித்தியென - ஒத்துப்ப
தஞ்சலிக்குமா” எனக்கூற உடனே திருநடனஞ் செய்தருளி
னா என்பது வரலாறு (சுரு)

நந்திமுதலோவர்பலஞானமுனிவோர்பூசை
பந்திமகிழ்ந்தேத்தும்புலியூரே—தந்தனைய
காமருகேசஞ்சரிப்பாரன்பினுக்குமுத்தியிட்டோர்
ஆமருகேசஞ்சரிப்பாராவாவு.

இ - ள் நந்திமுதல்தேவர்—நந்திராயஞா முதலிய தேவ
கணங்களும், பலஞானம்முனிவோர்—சிவஞானம்பெற்ற பல
முனிவர்களும், பூசை—பூசையோடு, புந்திமகிழ்ந்து—மனம
கிழ்ந்து. ஏத்தும்—துதிக்கும், புலியூர் — புலியூரானது, தம்த
னையை—தமதுபுத்திரியினது, காமருக—விருப்பஞ்செய்யும்,
கேசம்—கூந்தலை, சரிப்பார்—சரித்தமானக்கஞ்சாநாயனாது,
அன்பினுக்கு—பத்திக்கு, முத்தி இட்டோர்— சிவகதியருளி,
ஆம் அருகுவ—ஆகிய அவர்கள் பக்கவிலே, சஞ்சரிப்பார்—சஞ்
சரிக்கும் இறைவர், ஆர்வு—பொருந்துமிடமாம்.

சஞ்சாறென்னுந் திருப்பதியில் வேளாளசைக்கி லவ - ௧௨

துச் சிவநேசமுடையவராய்ச் சிவனடியார்சுருக்கு வெள்ளம்
பொருளை இல்லையென்னுது கொடுத்தொழுநூலானிசை, இவ்வான்
பினை யுலகினரறிந்துய் திவா புத்திரியார் திருமணத்திற்கு மா
விரதியா வேடம்பூண்டு இறைவா மணப்பந்தவிலெழுநூலுள்,
நாயனார்கண்டு அன்புமீதூர்ந்து வணங்கித் தமதுமனைகளைத்
தையுடைய புத்திரியாரையும் வணங்கிச் செய்துகின்றனர் அப்
போது அவர்புத்திரியார் கூந்தலைப்பார்த்து இதுபந்தவடிசுரு
ஆமென உடனே கதாயதுதரசு திருவுருமறைந்தருளி இடப
வாகனராயெழுந்தருளிக் காட்டித்தனா என்பது புராணவர
லாறு. சாமமருவ சாமந் எனத்தொகுநின்னது. (சுசு)

வன்பாபுலையோரெ னினுமவாசுருசெய்யலவா தம
புன்பிறவிமாற் றும்புலியூரோ --- அன்புதிரு
வத்திரங்களைந்தார்வந்திருடிமா தரிடை
வத்திரங்களைக்காாமலை.

இ - ன். வன்பர்—மகாபாசுக்கும், புலையோர் எனவந்த
—நீசருமாயிருந்தாலும், வாசம்செயல் --- வசிப்பார்களாருள்,
அவர்தம்—அவருடைய, புன்பிறவி—கொடியபிறவியை, மாந
றும்—போக்கிமுத்தியருளும், புலியூர்—புலியூரானது, அன்பு
திகழ் (அடியவரிடத்து) பரிவுகூரும், வத்திரங்கள் ஜந்தார்—
ஜந்துதிருமுகங்களை யுடையவருங், வந்தது—தேவதாருவந்ததி
லுள்ள, இருடிமாதர்—முநிவா பன்னியாகள், இடைவத்திரம்—
இடையிலுடுத்த ஆடைகளை, களைந்தார்—களைந்தவருமாகிய இ
றைவரது, மனை—வீடாம்.

தேவதாருவருனிவா பன்னியா கற்பிணிது மாப்பிணைய
ளந்துகாட்ட, பிச்சாடனமூர்த்தமா யிறைவரெழுந்தருள், அது
கண்டு அமுமுனிவர் பன்னியர் கற்பினிலை குலைந்து சலேசோர
நின்றனர் என்பது புராணவரலாறு. புன்பிறவி உரிச்சொற்
றொடராதலால் பொதுவிதிபெறாது “இடையுரிவடசொலின்”
என்ற புறநடைச் சூத்திரத்தால் ஈற்றுலகரம் எனகமெய்யாக
த்திரிந்தது.

சாதல்பிறப்பைப்புலைப்பெற்றானுக்குமபதியால்

போதல்செய்வித்தபுலியூரே—சோதிப்

பரசந்தரனாடபனிமருகுந்தந்

பரசங்கரனாற்பதி.

இ - ள். சாதல்—இறத்தலையும், பிறப்புஐ—பிறத்தலையும், புலைப்பெற்றானுக்கு — புலையர்குலத்திற் றோன்றிய பெற்றா னென்னுந்திருநாமத்தையுடையசாம்பனார்க்கு, உமபதிஆல்— உமபதி சிவாசாரியரால், போதல்செய்வித்த—ஒழித்தருளிய, புலியூர்—புலியூரானது, சோதி—ஒளிவாய்ந்த, பரசு—மழுவா யுத்தையேந்திய, அம்கரனார்—அழகிய திருக்கரத்தையுடைய வரும், பனி—குளிர்ந்த, மதிசூடும்—பிறைசூடிய, தற்பரசங்க ரனார்—தற்பரராசிய சங்கரருமாகிய இறைவரது, பதி—திருப் பதியாம்.

பெற்றான்சாம்பனா அதிதீவிரபக்குவமுடையவராய் ஞா னோபதேசம் பெறும்பொருட்டுக் கொற்றவன் குடியிலெழுந்த ருளிய உமபதி சிவாசாரியர் திருமடத்திற்கு நாள்தோறும் வீற குகொண்டுபோய்க் கொங்கும் பணிவிடைசெய்துகொண்டு வந் தனர், இவ்வாறு பலநாள் கழிந்தமையால் தமதுகருத்தை நடராசப்பெருமானார்க்கு உணர்த்த, அப்பெருமானார் “அடியார்க் கெளியன் சிற்றம்பலவன் கொற்றங் - குடியார்க் கெழுதிய கைத்தீட்டுப் - படியின்மிசைப் - பெற்றான்சாம்பானுக்குப் பே தமறத்தீக்கைசெய்து - முத்திகொடுக்கமுறை” எனத்திருமுக மொன்றைத் திருச்சாளரத்தின்வழி நீட்டியருளப்பெற்றுகொ ண்டி நாட்டாறுஞ் செய்யும் பணியையன்றுசெய்து அங்குநிற்க, பரிசுநங்களு ளொருவர்கண்டு இங்கு ஏன் நிற்கின்றாயெனவின லியபோது, இத்திருமுகத்தைச் சுவாமிகள் சந்நதியிற் சேர்ப்பி சுகலேண்டிமெனச் குறையிரக்க, அதனையேற்று அச்சநதியில் சேர்த்தினர். அதனை உமபதி சிவாசாரியர் திருக்கண்ணால் நோக்கியச் சாம்பனாரை நீராடிவரச்செய்வித்து ஞானுக்கினி யோம் பியதனுள்ளே புகச்செய்து முத்திகொடுத்தனர், இதைக் கேள்வியுற்ற அவர்மனைவி தனது மட மையால் கூலிகேட்கச்

சென்ற தன்புருடனை நெருப்பிற் றூக்கிப்போட்டுக் கொன்றனா என அப்போதிருந்த அரசனிடத்தில முறையிட, அவ்வரசன் அமைச்சர்களோடு ஆலோசித்துத் திருமட தீதிற்குச்செல்ல, அக்குறிப்பையறிந்த அச்சிவாசாரியா ஏவல்செய்வோரானோர்க்கி நாடோறும் நமக்குப்பயன்படுவது இங்குண்டோவெனவ்னவியருள, முள்ளிச்செடியுண்டென்றமையால் அதனருகிற்சென்று ஞானோபதேசஞ் செயதகாலையில் அதுபற்றியெரிந்து முத்தியடைந்ததென்பது வரலாறு. (சஅ)

நாட்டிலிறந்தோரான் மாநல்லென்பவ் வெல்லைதனிற் போட்டிடவிடெய்தும்புலியூரே—கோட்டிபழா வாசவனசத்தினான் வாழ்த்தித்தொழுஞ்சாண வாசவனசத்தினான் வாழ்வு.

இ - ள். நாடுஇல்—புறநாட்டில், இறந்தோர்—இறந்தவரது, நல் என்பு—நல்ல எலும்பினே, அ எல்லைதன் இல்—அத்திருப்பதியினெல்லையில், போட்டிட—போட, ஆன்மா—அவர்களுது ஆன்மா, வீடுஎய்தும்—சிவகதியை யடைதற்குரிய, புலியூர்—புலியூரானது, கோடு—நான்குகொம்புகளையடைய, இபம்—வெள்ளையானையை, ஊர்—செலுதலும், வாசவன்—இந்திரனும், அசத்தினான்—ஆட்டுவாகநத்தையுடைய அக்கினிதேவனும், வாழ்த்திவொழும்—வாழ்த்துவணங்கும், சரணம்—திருவடியாடிய, வாசம்—வாசமமைந்த, வனசத்தினான்—தாமரைகளையுடைய இறைவர்—வாழ்வு—வாழ்விடமாம்

தில்லைப்பதியி னெல்லையிலிறந்தவர் என்புட்பின்னும் அவர் முத்தியடைவா என்பதும், இந்திரனும் அக்கினித் தேவனும் பூசித்து வணங்கினா என்பதும் புராணவரலாறுகள்

எழுலகேகதொன்பானிஷங்கப்பிரதிட்டை பூழியர்கோன்செய்தபுலியூரே—வாழ்சிவமேலா கத்தர் கணிச்சிப்படையார்சாதலித்துவ்னாதநெஞ்ச கத்தர்கணிச்சிப்படையார்காப்பு.

இ - ன். ஏழுலகு—ஏழுலகங்களும்தெது—துதிககும்—
ஒன்பான் இலிங்கம்பிரதிட்டை—ஒன்பதுசிவலிங்கப் பிரதிஷ்
டைகளை, பூழியர்கோன்—பாண்டியாமரபில்வந்த அரசன், செ
யத—செய்தமைத்த, புலியூர்—புலியூரானது, வாழ்—என்றும்
நிலைபெறுடைய, சிவலோகத்தர்—சிவலோகத்தையுடையவரு
ம், கணிச்சிபடையார்—மழுவாயுத்தையுடையவரும், காதலி
த்து—விரும்பி, உன்னுத—சிந்தியாத, நெஞ்சகத்தர்கண்—இத
யமுடையவரிடத்தில், இச்சிப்பு அடையார்—வீரப்பயில்லாத
வருமாகிய இறைவர், காப்பு—காவலாயுள்ள இடமாம்.

ஐம்பது சிவலிங்கப்பிரதிட்டைகளா பாண்டியன்செய்து
பெற்றுபெற்றனன் என்பது புராணவரலாறு. (ரு௦)

ஆனபலசத்திரத்தமாழ்கமலவாலியினும்
போனகம்பாலிக்கும்புலியூரே—யானெனுந்தம்
போதமொழிவாயினார் புந்திச்சுடரொளியார்
வோதமொழிவாயினான்.

இ - ன். ஆன (சிற்பநூல்நவழி) ஆனமந்த, பலசத்திர
சது உம்—பலசத்திரங்களிலும், ஆழ்—ஆழ்ந்த, கமலம்—தாம
ரைகளைடைய, வாலியின் உம்—தடையங்களிலும் (போனகம்
—அன்னதைய, பாலிக்கும் (இரவலர்க்கு) கொடுத்து இரட்சிக்
கும்) போன—சென்ற, கம்பு—சங்குகள், ஆலிக்கும்—ஒலிக்கு
ம், புலியூர்—புலியூரானது, யான்என்னும்—நானென்னும்அக
ந்தையாகிய, தற்போதம்—சிவபோதம், ஒழிவாயினார்—ஒழிந்
தசிவயோகிகளுடைய, புந்தி—இதயத்தில், சுடர்—ஒளியுள்ள
சூரியசந்திரர்கள் நட்சத்திரங்களைப்போல, ஒளியார்—ஒளிவீசி
விளங்குவாரும், வேதம்—நான்குவேதங்களையும், மொழிவா
யினார்—சொல்லியருளிய நான்குதிருமுகங்களிலுமுள்ள திரு
வாயினையுடைய வருமாகிய விதைவரது, வீடு—திருவீடாம்.

நான்கு திருமுகங்களாவன ஈசானம், தற்பருடம், அகோ
ரம், வாமம். இதுபிரிமொழிச்சிலேடை யணியாதலால் (சத்
திரத்தும் போனகம் பாலிக்கும்) எனவும் ஆழ்கமலவாலியினு
ம் போனகம்பு ஆலிக்கும் எனவுங்கொள்க. பாலிக்கும்என்னு

ம்பெயரெச்சம் புலியூர் என்னும் வினைமுதற்பொருளையும், ஆலி
க்கும் என்னும்பெயரெச்சம் புலியூர் என்னும் எல்லைப்பொரு
ளையுங்கொண்டன பாலி, ஆலிபகுதிசன். பின்வருவனவாற்றிற்
கும் இவ்வாறேகொள்க. (நக)

ஒதிமமும்வேந்தருலவுநெடுவீதிகளும்
போதகமேநிற்கும்புலியூரே—மாதவாச்சு
வீடளித்தார்மாட்டினார்வேணிபுயத்தாரிதழி
ஏடளித்தார்மாட்டினாரில்.

இ - ள் ஒதிமம் உம்—அன்னங்களும், வேந்தா உலவு
—அரசர்களுலாவும், நெடுவீதிகள் உம்—நெடிய வீதிசுறும்
(போது அகம் ஏ—தாமரைமலரிடத்தே, நிற்கும்—நிலைபெறும்,
போதகம் ஏ—யானைகளாலே, நிற்கும்—நிற்கப்படும்—புலியூர்
—புலியூரானது, மாதவாக்கு—பெரியதவத்தலை யுடையவா
கு, வீடு அளித்தார்—முத்தியைததந்தருளினவரும், மாட்டினா
ர்—இடபவாகனத்தையுடையவரும், ஆ—ஆத்திமலரும், இத்தழி
—கொன்றைமலருமாகிய இம்மலர்களின், எடு—இத்தகனால
மைந்த, அளி—அளிப்புகள்நினைந்த, தார்—மலையை, வேணி
மாட்டினார்—சுடையினிடத்துள்ளவரும், பயத்து மாட்டினார்
—புயத்தினிடத்துள்ள வருமாகிய இராவணன், இன் நிரூப
னையாம்.

மாட்டுதல் என்னும் வினைக்கு அணிகல் பொருள்னைய
யால் “வேணிபுயமீதிதழி—என்னும் பாடத்தை மாற்றுக மிக
இடம். அதனை இரண்டிடத்துங் கூட்டிப்பொருள்மெய்க.
நிற்கும் செயப்படுபொருளில்வருபடுவகுதி குன்றிவந்தவசய
ப்பாட்டு வினைமுற்றாய் நின்றலால் யானைகளால் நிற்கப்படும் எ
னப்பொருள்கொள்க (நக)

மாத்யங்குசோலைகளும்வந்தவப்பர்தாமுகிழ்
முத்தழைக்கப்பாடும்புலியூரே—வாய்த்தபுலி
யோடப்பதஞ்சலியாருண்மகிழ்மன்றினடம்
ஆடப்பதஞ்சலியாராவாவு.

இ - ள். மா—வண்டுகளால், தயங்கு — விளங்காநின்ற, சோலைகள் உம்—சோலைகளும், வந்த—தரிசிக்கவந்த, அப்பர்தா ம் உம்—ஆளுடையரசுகளும், (மகிழ்—மகிழ்மரத்தின், பூதழை —பூவையுந் தழையையுமுடைய, கப்பு—கொம்புகளால், ஆடும் —ஆடாநிற்கும்) மகிழ்பூத்து—மகிழ்ச்சி கூர்ந்து, அழைக்க— அழைத்தருள்செய்ய, பாடும்—திருப்பாசுரங்கள் பாடாநிற்கும், புலியூர்—புலியூரானது, வாய்ந்தபுலி ஓடு—சிவநேயம் பொருந்திய வியாக்கிரபாதரோடு, அபதஞ்சலியார்—அப்பதஞ்சலி முறிவரும், உள்மகிழ்—மனமகிழ், மன்று இல்—பொன்னம்பலத்தில், நடம்ஆட—ஆநந்தநடனஞ்செய்ய, பதம்சலியார்—திருவடி சலியாத இறைவர், ஆர்வு—பொருந்துமிடமாம்.

வாய்த்த வலித்தல் வீகாரம்.

(இரு)

கட்பங்கயமின்னூர்கார்க்குமுலிலந்தியினிற்
புட்பஞ்சரஞ்சேர்புலியூரே—நட்பினொடு
மெச்சிக்கும்பிட்டார்மெலிவொழிப்பார்வந்தியிட
இச்சிக்கும்பிட்டாரிடம்.

இ - ள். பங்கயம்—தாமரைபோன்ற, கண்—கண்களையுடைய, மின்னார்—மின்னலையொத்தபெண்களது, கார்—கரிய குழல் இல்—கூந்தலிலும், அந்தியின் இல்—அந்திக்காலத்திலும் (புட்பம் சரம் சேர்—மலராற்றொடுத்த சரம்சேரும்) புள்—பறவைகள், பஞ்சரம்—கூட்டில், சேர்—அடையும், புலியூர்—புலியூரானது, நட்பு இன் ஓடு—சிவநேயமுதிர்ச்சியோடு, மெச்சி—புகழ்ந்து, கும்பிட்டார்—கும்பிடும் அடியாரது, மெலிவுஒழிப்பார்—பிறவித் துன்பத்தை யொழிப்பவரும், வந்தி இட—வந்தியாகொடுக்க. இச்சிக்கும்—விரும்பிய, பிட்டார்—பிட்டுணவையுமுடைய இறைவரது, இடம்—இடமாம்.

அரிமருத்தன பாண்டியனேவலாளர் ஓழக்கும் ஓறுப்பினையாற்றாதிரங்கிய வாதுவாடிகள் முறையீட்டிற் கிரங்கிச் சிவபெருமான், வையை ஊழிவெள்ளம் போலப் பெருகிவரக் கட்டையிட்டருளினர், அவ்வாறே பெருகிவரப் பாண்டியன்கண்டஞ்சி யடைக்கும்படி தன்னாட்டிலுள்ளவர்க்கு அளந்தவிட,

அவரவரடைக்குங்காலையில் பிட்டுவிற்கும் வந்தியம் மைதனக்
ருக் கூலியாள் சிதையாது வருந்துங்காலையில் இறைவர் கூலி
யாளாய் எதிர்ப்பட்டுப் பிட்டைக் கூலியாகப்பெற்றுண்டு அவர்
களை ளந்தகரையையடைக்கத் தொடங்கினர் என்பது புராண
வரலாறு. (௩௪)

சாரொஷீநீடாவணமுந்தம்பதியைமாதருங்கற்
பூரமணந் துன்னும்புலியூரே—பாரினுடன்
ஊதையங்கியம்புவானுட்புறம்பான்மாதர்பக்கற்
றுதைபங்கியம்புவானேரூபுவு.

இ - ள் ஒலிசார் — ஆரவாரம்பொருந்திய, நீடு ஆவண
உம்—நெடியகடைவீதியும், தம்பதிஐ—தமது கணவரை, மாத
ர்உம்—கற்புடையபெண்களும் (கற்பூரம்மணம்—கருப்பூரவாச
னையால், தன்னும்—நெருங்கி மணம்வீசும்) கற்புஊர—கற்பு
அதிகரிக்க, மணந்து—கலந்து, உன்னும்—கருதிவாரும், புலி
யூர்—புலியூரானது, பாரின் உடன்—பிருதிவியோடு, ஊதை
—வாயுவும், அங்கு—தேயுவும், அம்பு—அப்பும், வான்—ஆகா
யமுமாகிய பஞ்சபூதங்களின, உள்புறம்பான்—உள்ளும் புறம்
பும் கலந்திருப்பவரும், மாதா பகல்--பரவையாரிடத்து, தூ
துஐ (ஆளுடைநம்பிகள்பொருட்டு) தூதுமொழிகளை, அங்கு
இயம்புவான்--அவவிடத்துக் கூறுகின்றவருமாகிய இறைவா,
தோய்வு—பொருந்தும் இடமாம்.

பெருமாட்டியார் தோழியரிருவரு ளொருவராகிய கமலி
னியாரா திருவாரூரில் உருத்திர கணிகைமார மரபிற் பிறந்துபர
வைநாச்சியாரெனத் திருப்பெயர்பூண்டு சிவநேசம் பூண்டொழு
குநாள், ஒருநாள் ஆளுடைய நம்பிகள் எதிர்ப்பட்டுப் பெருமா
னார் திருவருளால் திருமணஞ்செய்து சிலநாள்சென்றபின், திரு
வொற்றியூர்க் கெழுந்தருளிப் பெருமானாைத் தரிசித்து அநிந்
திதையார் வேளாள மரபிற் பிறந்து சங்கிலிநாச்சியாரெனத்
திருப்பெயர்வாய்ந்து அத்திருவொற்றியூரில் திருப்பணிசெய்
தொழுகுவாரைக்கண்டு சிவபெருமானார் திருவருளால் திரும
ணமுடித்திருத்தலை, அப்பரவை நாச்சியார் கேள்வியுற்றுப்பிண

த்தின், ஒருகாற்செய்தசிவதரிசனத்தின்மகிழ்மையாம் பெரும்பாவங்களெல்லாமொழிந்து உடனே சிவகந்தபெற்றனனென்பது* முன்னடிகளிற் குறித்த கதை. பாதகம் - வடசொல். திற்சகன் - வடசொற்கிதைவு; துள்ளைனென்னும்வடசொல்லுக்கு - பொறுக்கவொண்ணாதவனென்று பொருள். கண்டு உவந்து என்னும் வினைகளை ஊருக்கேறிய யுரைப்பாறு முளர். திற்சகனும், உம்மை - இழ்வுசிறப்பு; கீழ்ச்செய்யுளில் வந்த, துண்மதையும், மேற்செய்யாளிலவருமதுமெரிசனையும் நோக்கிய இமந்தது எதிர்து தழுவிய எச்சப்பாறானதாகவுங் கொள்ளலாம். போத - புகுத என்பதன்மூலம்; போ என்னும் பகுதியினமேல்து - சாரியையென்றுங் கொள்ளலாம். மோமன் எப்பொழுதும் நான்குமுகங்களாலும் நான்குவேதங்களையும் பாராயணஞ்செய்கின்றமையின், அவனுக்கு வேதன என்று பெயர்; இதனை வேதா என்னும் வடசொற்றிரிபாகக் கொண்டால், விதித்ததொழும்மருரிய கடவுளென்று பொருளாம். சாவசங்கார்காலந்தோறும்பூங்குகுமிராமரது தலைகளையும் விஷ்ணுக்களது எலும்புகளையும் சிவிரான மாலையாகத்தொடுத்து, எப்பொழுதும் அர்வினாமல் எஞ்சுந்நபொருள் தாம்ஒருவரே பெனது அப்பிரமாதியோர் அறிந்து வழப்பட்டு நமகதியுடைதபொருட்டு, ஆபரணமாக அணிந்தன ரென்பதுபற்றி, 'வேதனசரம் அக்குஅணித்தார் சேர்த்து' என்றார். மதலையெனது கொன்றைமரத்தின்பெயர், அதன்பூவுக்கு முதலாகு பெயர். திருமால் நரசிங்காவதாரமெடுத்து இரண்டிரேச சங்கரித்ததின் அவனிரத்தமுழுவன் தயுகுடித்து அதனால் மயங்கிச செருக்குக்கொண்டு மூவுலகங்களுக்கும் வருத்தம்மூத்தபொழுது, அதனைப் பிரமன்முதலிய தேவர்களாலறிந்த பரமசிவன் அவர்களவேண்டுகோளால் சரபவருக்கொண்டு அச்சிங்கத்தைக்கொண்டு அதனதோலைமேற்கொண்டன ரென்னுங்கதைபற்றி, 'நரசிங்கத்தாமலையக்கணிதார்' என்றது. உரமது, அது-முதல் வேற்றுமைச்சொல்லுந். நரசங்கம்-கழுத்துக்குக்கீழ்ப்பட்டது மனிதவடிவமும், முகம் சிங்கவடிவமுமாக அமைந்த திருமாலின் நான்காமவதாரம். அணித்தார்-இரண்டனுரூபம்பயனுந்தொக்கதொகை. (ங)

ச.—(இ - ளா.) மறையோன் - ஒருபிராமணனது, உள்-மனம், களிப்ப-மிகமகிழும்படி, பொன் குடையால்-அழகியகுடையொன்றை (அவனுக்கு)க்கொடுத்த புண்ணியமாத் திரத்தைக்கொண்டு, துற்றெரிசனன் - துர்த்தரிசனனென்னும் வேடனுக்கு, நல் கதிர்ப - உயர்ந்தபதவியை, நல்கும் - கொடுத்தருளின, புலியூரே - புலியூரானது,—சொல கிளர் நால் ஆரணம் ஆறு அங்கத்தர் - சிறந்தசொற்களையினங்குகிற நான்குவேதங்களையும் (அவற்றின்) அவகமான ஆறுசாஸ்திரங்களையும் வெளியிட்டவரும், அம் பவாம் மேனியின்-அழகியபவமுநிமமான தனதுஉடம்பிலே, நாரணன் மால் தங்கு-நாராயணனென்னும் ஒருபெயரையுடைய திருமால் தங்கப்பெற்ற, ஓர் அத்தர் - ஒரு [இடது] பாகத்தையுடையவரும் ஆகிய சிவபிரானது, நாடு - ஊராம்; (ஏ - து.)

விந்தியமலையயடுத்த வனத்தி லுள்ள வேடர்களின் தலைவனான துற்றெரிசனனென்பவன் வழிப்பிரயாணிகளைக் கொள்ளாடித்துக் கொண்செய்தொழுகுகிற தன்வழக்கப்படி, ஒருநாள் அவ்வழியில் வயதுமுதிர்ந்த ஓரந்தணன் வாக்கண்டு அவனைக்கொல்வதாக அச்சமுறுத்தி அவனத்பொருள்முழுவதையுங் கவர்கையில், அவ்வந்தணன் அஞ்சி 'பெருமூப்புடையவனாகிய யான் வெயிலால்வருந்தாவண்ணம் நீகவர்ந்தகுடையைமாத் திரம் எனக்குக்கொடுத்துவிட்டுப்போ' என்று வேண்ட, அங்ஙனமேஅக்குடையை அவ்வந்தணனுக்குத் தானஞ்செய்தி, அந்நலவினையால், அவ்வேடன் சிலநாட்கொன்ற பின் இவ்வுலகத்தைநீத்திச் சிவகதியுடைந்தன னென்பது இச்செய்யுளின்

க்குற்றனர், அப்பிணக்குப் பிறர்மாற்றுதலரிதாதலால் அப்பெரு
மானாரே பிணக்கொழியத் தூதுசென்றனர் என்பது புராணவ
ரலாறு. ஊதையங் கிம்புவான் எண்ணும் மைத்தொகை.

தாசிபக்கல் எனப்பாடம் உண்டு புராணமுதலிய வற
றுள் பரவைநாச்சியாரிடத்துச் சிவபெருமானார் தூதுசென்றரு
ளினமையைக் கூறுமிடத்துத் தாசியென்றாயினும் அவர்கட்கு
ரியமற்றைப் பரியாயநாமங்களாலாயினு மறந்துங் கூறினவரில்
லையாதலால் மாதர்பககல் எனப்பாடங் கொண்டாம். (ருரு)

மீத்தாவிமகரணைமீன்பாய்ந்தரம்பையினைப்
பூத்தாறுடைக்கும்புலியூரே—கூத்தாடிப்
பாதஞ்சிவந்தார்பழிக்காலவாயினிலோர்
போதஞ்சிவந்தார்புரி.

இ - ள். மீ—மேலே, தாவு—தாவிச்செல்லும், இமகர
னனு—சந்திரனை, மீன்பாய்ந்து — மீன்மேலேபாய்ந்து, அரம்
பையின்னு—வாழையினை (பூத்த ஆல்—மலர்ந்த ஆலமரம், து
டைக்கும்—களங்கம் போக்காநிற்கும்) பூ—பொலிவியையுடை
ய, தாறு—குலையினை, உடைக்கும்—உடைக்காநிற்கும், புலியூர்
—புலியூரானது, கூத்தாடி—ஆநந்தநடனஞ்செய்து, பாதம்சிவ
ந்தார்—திருவடிசெவந்தவரும், பழிக்கு — பழியின்பொருட்டு,
ஆலவாயின் இல்—திருவாலவாயில், ஓர்போது—ஒருகாலையில்,
அஞ்சிவந்தார்—அஞ்சிவந்தவருமாசிய இறைவரது, புரி—திரு
நகராம்

ஒருமறையவன் திருப்புத்தூரிலிருந்து பிள்ளையோடு தன்
மனைவியுடன் மாமன்வீட்டிற்குச்செல்ல மதுரையைநோக்கி
வருங்கால், வழியில் வந்தவேசறவினால் தன்மனைவியை வேட்
கையளாய்மூர்ச்சித்திருத்தலைக்கண்டு அவ்வழியிலிருக்கும் ஓரா
லமரத்தின் கீழிருத்தித் தண்ணீர்கொண்டுவரச்சென்றான், அ
ப்போதவளாயுணருலந்தமையால் அம்மரத்திலேறுண்ட அம்
பால் உயிரிழந்தனள், தண்ணீர்கொண்டு வரச்சென்ற அம்ம
றையவன்வந்து நோக்கி யென்மனைவியி னுயிர்வாங்கிய பாவ
யாரெனச் சுற்றிலும் பார்க்கும்போது வில்லில் அம்பேறிட்டு

வழியில்வரு மிருகங்களைத் தேடியம்மரத்தில் ஓர்பாலொதுங்கி நின்ற வேடனைநோக்கி இவன்தான்கொன்றனென்று துணிந்து அவனைப்பிணித்து அப்போதுள்ள குலோத்துங்க பாண்டியன்முன்னே கொண்டுவந்துவிட்டனன், அவன் மிகவும் ஒறுத்தும் தான்கொன்றவனல்லாமையால் உண்மைகூற அரசன் மனங்கலங்கி யிறைவர் சந்நிதிக்குச்சென்று குறைகூறுங்காலையில், அவர் திருவருளால் இந்நகர்க்குப் புறம்பிலுள்ள வணிகர் வீதியில் கலியாணம் நடக்கின்றது அங்கு இந்த அந்தனனொடு வருவாயாகில் உண்மைதெரிவிப்போமென்று ஓரசரீரியெழ, அதனைக்கேட்டுமகிழ்ந்துவிடைபெற்று அவ்வணிகர்வீதியில் மணம்நடக்கும் வீட்டில்சென்று ஒருபாலிருக்குமிடத்து, மணவாளன் ஆயுள்முடிந்தமையால் இயமனாலேவப்பட்டு வந்தகாலபடரிருவரில் ஒருவன் இவன் மணவாளனாயிருப்பதாலிவனுயிர்வாங்குவது எவ்வாறென்று வினவ, மற்றொருவன் நேற்றுநோயில்லாத ஒருபார்ப்பனியை ஆலமரத்திலேறுண்ட அம்பினவீழ்த்தியெவ்வாறு யிர்கவர்ந்தேமோ. அப்படியே யிங்குள்ள பசுவாலிவனுயினாக் கவர்வோமென்று பேசியதுகேட்டு அவ்வேடனுக்கு மகிழ்ச்சிசெய்தனுப்பினான் என்பது புராணவரலாறு. ()

அற்பகற்சோட்டன்நிலன்பாலாந்தவத்தாலும்பருக்கு புற்பதிமேலாகும்புலியூரே—வெற்பினுரு [ம்
வந்தக்கழலொளியார்மன்றுளெவருக்குமர
வந்தக்கழலொளியார்வீடு.

இ - ள். அல்பகல்—இரவிலும் பகலிலும், சோடு அன்றில்—ஆணன்றிலும் பெண்ணன்றிலும், அன்பு ஆல்—அன்பினால், ஆம்—ஆகிய, தவத்து ஆல்—தவத்தினால் (உம்பர்—உக்கும்—தேவர்கள் மனநையும் உயர்ச்சியையுடைய, புற்பதிமேல்—பனைமரத்தின்மேல், ஆகும்—பிரியாதுவசுக்கும்) உம்பருக்குஉம்—விண்ணுலகிற்கும், புல்—வியாக்கிரபாதமுனிவர் வசுக்கும்—பதி—திருநகர், மேல்ஆகும்—மேற்பட்டுள்ளதும், புலியூர்—புலியூரானது, வெற்பின் உருவம் — மலைவடிவமாய், தக்க அழல் ஒளியார்—கனிந்ததீப்பிழம்பினொளியார்ந்தவரும்,

மன்றுஉள்—பொன்னம்பலத்தில், எவருக்குஉம்—யாவருக்கும், அரலிந்தம்—தாமரைமலர்போன்ற, கழல்—திருவடியை, ஒளி யார்—கரவாதவருமாகிய இறைவரது, வீடு—திருமனையாம்.

வெற்பினுருவந்தக்கழலொளியார் என்பதைமுன்புகாண்க.

மாவனஞ்சூழ்காவிடத்துமாலுறுமின்னரிடத்தும்

பூவைவண்ணே துந்தென்புலியூரே—நாவனைந்து

பிட்டிரதமென்றார் பிரமப்பாகாகொடுவா

தட்டிரதமென்றார் தலம்.

இ - ள். மாவனம்கூழ்—பெரியகாடுபோலச்சூழ்ந்த, கா டிடத்துஉம்—சோலையினிடத்திலும், மால்உறும்—காமமயக்க ன்கொண்ட, மின்னார் இடத்துஉம் — மின்னலையொத்த பெ ண்களிடத்தும் (பூ—பூவில், வை—வாய்வைத்து, வண்டு ஊ தும்—வண்டிகளுதும்) பூவை—நாகணவாய்ப்புள், து துஉம்— து துமாகும், தென்புலியூர்—தென்பாலுள்ளபுலியூரானது, நா அனைந்து—நாவின்கலக்க, பிட்டு—பிட்டின், இரதம்—இரசத் தை, மென்றார்—சுவைத்தவரும், பிரமன்பாகா—பிரமனாகிய பாகனே, கொடுவா—கொண்டுவா, தட்டு—தட்டினையுடைய, இரதம்—தேரை, என்றார்—என்று திருவாய்மலர்ந்தவருமாகிய இறைவரது, தலம்—திருப்பதியாம்.

பிட்டிரதமென்றார் என்பதைமுன்புகாண்க. திரிபுரதக னஞ் செய்தற்குப்பிரமன் சாரதியாயிருந்தமையால் பிரமப்பா காகொடுவாதட்டிரதம் என்றார் என்றனர். ஆகும் என்னும் வினைமுற்றுச் சொல்லெச்சமாய் நின்றது. கொணர்வா என்று வழக்கின்மையால்கொடுவா எனப்பாடங்கொள்க. கொணா வி னைப்பகுதி. கொண்டுவா எனப்பொருள். தொழிற்பெயர் மு தலின ஆகுமிடத்து ஈற்றயல் குறுகிரகரமெய்விரிந்து கொணர் தல், கொணர்ந்த, கொணர்ந்து, கொணர்பு, கொணரா, எனவ ருதலின். (சுசு)

பண்டுதவஞ்செய்திடவும்பள்ளரல்த்தாலுழவும்

புண்டரிமல்கும்புலியூரே—விண்ணுமறை

வேந்துமறியாரிருக்குமேயறியார்தியகலோ

டேந்துமறியாரிருக்குமில்.

இ - ள். பண்டு—முன்பு, தவம்செய்திடஉம்—தவஞ்செய்யவும், பள்ளர்—பள்ளர்கள், அலத்து ஆல்—கலப்பையால், உழஉம்—உழுதொழில்செய்யவும் (புண்டரிகம்—வியாக்கிரபாதர், அல்கும்—தங்கும்) புண்டரிகம் — தாமனாமலர்கள், மல்கும்—நிறைந்து விளங்கும், புலியூர் — புலியூரானது, விண்டு உம்—திருமால்உம், மறைவேந்துஉம்—பிரமனும் ஆகிய இவர்களால், அறியார்—அறியப்படாதவரும், இருக்கு—இருக்குவேத்தால், மேய்—பொருந்தி, அறியார் — அறியப்படாதவரும், தீஅகல்லு—தீயாலினோடு, ஏந்தும் மறியார்—மானையேந்திய இடத்திருக்கரத்தையுடையவருமாசிய இறைவர், இருக்கும்—எழுந்தருளியிருக்கும், இல—திருமனையாம்.

விண்டு, இருக்கு இரண்டும் வடசொற்களாதலால் குற்றியலுகரங்கெடாது, அதனாலவேந்து என்பதின் இறுதியிலுள்ள உம்மையைவிண்டு என்பதனோடு கூட்டியும், மேய் எனப்பிரித்தும் பொருள்கொண்டாம். (௫௯)

சாற்றுதிருத்தொண்டருஞ்செய்ச்சங்கினமுமுந்தும போற்றவளமிக்கபுலியூரே—ஏற்றுருவாய்ச் [திசங்கத்தரங்கத்தர்தாங்கமகிழ்வோருமையோர் பங்கத்தரங்கத்தர்பற்று.

இ - ள். சாற்று—புகழும், திருத்தொண்டர்உம்—அடியாரும், செய்—வயல்களிலுள்ள, சங்கு இனம் உம்—சங்கின் கூட்டங்களும் (உந்து—தூண்டாநின்ற, மதி — பேரறிவால், போற்ற—துதிக்க, வளம்மிக்க—செழுமையிருந்த) முந்து—முற்பட்ட, மதிபோல்—சந்திரன்போல — தவளம்மிக்க—வெண்ணிறமிருந்த, புலியூர்—புலியூரானது, ஏற்று உரு ஆய்—இடபவடிவாய், சங்கம்—சங்குகளையுடைய, தாங்கத்தர்—அலைவாய்ந்ததிருப்பாற்கடலையுடைய திருமால், தாங்க மகிழ்வோர்—விடையாய்ச் சுமக்கமகிழ்ச்சி கூருகின்றவரும், உமை—உமாதேவியாரை, ஓர்பங்கு—இடப்பாகத்திலுடைய, அத்தர்—தலைவரும், அங்கத்தர்—எலும்பாபரணத்தை யுடையவருமாகிய இறைவர், பற்று—அன்பு கூர்ந்திருக்கு மிடமாம். (௬௦)

தெள்ளிமையோர்போற்றுகொறுந்தேம்பொழிறோறு
புள்ளிவீருமால்சேர்புலியூரே—வெள்ளிச் [ங்கனிச்செம்
சயிலத்திருப்பார்சனிப்பிறப்பிலென்னைப்
பயிலத்திருப்பார்பதி.

இ - ள். தென்—மனத்தெளிவோடு, இமையோர்—தே
வர்கள், போற்றுகொறும் — துதிக்குந்தோறும், தேம்பொழில்
தோறும்—தேன்வாய்ந்த சோலைகள்தோறும் (கனி—கனிதலை
யுடைய, செம்புள்—கருட வூர்தியில், இவரும்—ஏறும், மால்
சேர்—திருமால்சேரும்) கன்னி—கன்னி ராசியும், செம்—செ
ம்மைவாய்ந்த, புள்ளி—கற்கடகராசியும், வரும்—வந்துதங்கும்,
ஆல்சேர்—ஆலவிருட்சம் நெருங்கிய, புலியூர்—புலியூரானது,
வெள்ளிசயிலத்து—வெள்ளிமீலையில், இருப்பார் — இருப்பவ
ரும், சனி—சனித்தலாகிய, பிற்பு இல்—சனைத்தில், என்ஐ
பயில—என்னைப்பொருந்த, திருப்பார் — திருப்பாதவருமாகிய
இறைவரது, பதி—திருத்தலமாம்.

கனி—பழங்களில், செம்புள்ளி—செவந்தபுள்ளிகள், வ
ரும்—பொருந்திய, ஆல்—ஆலவிருட்சங்கள் எனவும் ஒருபொ
ருள். தோறும் என்னும் இடைச்சொற்கள். முன்னது தொழி
ற்பயில்வுபொருளிலும், பின்னதுஇடப்பன்மைப்பொருளிலும்
வந்தன. கன்னி கனி. தொகுத்தல் விசாரம். (சுக)

தங்கவவை சேவிக்கத்தண்ணைறவண்டுண்ணவரு
பங்கவரேசேரும்புலியூரே—அங்கைதனில் [ம்
ஏந்துதலையோட்டினாரேத்துமன்பர்தாய்முலைப்பால்
மாந்துதலையோட்டினார்வாழ்வு.

இ - ள். தங்க அவை—பொன்னம்பலத்தை, சேவிக்க-
துதிக்கவும், தண்—தண்ணிய, நறை—தேனை, வண்டெண்ண-
வண்டுகளுண்ணவும் (வரும்—வாராநின்ற, பங்கவர்—தேவர்
களே, சேரும்—சேராநிற்கும்) அரும்பும்—முகிழ்க்கும், கவர்
ஏ—மரக்கப்புகளே, சேரும்—நெருங்கிய, புலியூர்—புலியூரா
னது, அங்கைதன் இல்—அழகிய திருக்கரத்தில், ஏந்து—ஏந்
திய, தலைஒட்டினார் — பிரமகபாலத்தையுடையவரும், ஏத்தும்

(தம்மை) துதிக்கும், அன்பர்—அடியார்கள், தாய்முலைபால் - தாய்மாரின் முலைப்பாலினை, மாந்துதல்ஐ—உண்ணுதலை, ஓட்டி டினர்—ஒழித்தவருமாகிய இறைவர், வாழ்வு—வாழ்ந்திருக்கும் இடமாம்.

அடியவர்பிறப்பினையொழிப்பவர் என்பார்தாய்முலைப்பால் மாந்துதலையோட்டினர் என்றார். (௬௨)

முத்திதரும்பூசையென்றுமுகைகளைப்பேசிடுவது
புத்தரவமாற்றும்புலியூரே—சித்திமதி
நேமித்தாரத்தனார்நித்தியகல்யாணிசிவ
காமித்தாரத்தனார்காப்பு.

இ - ள். முத்திதரும்—மோட்சத்தைத்தாராநின்ற, பூசை—சிவபூசையை, என்றுஉம்—எக்காலத்தும், முகைகளைஐ—ஊமைப்பெண்ணை, பேசிடுவன்று—பேசாயென்று (புது—புதுமைவாய்ந்த, அரவம்—பாம்பாகிய பதஞ்சலியார், ஆற்றும்—செய்யும்) புத்தர்—புத்தர்களது, அவம்—பாவம் வீளைக்கும்சமயவொழுக்கத்தை, மாற்றும்—போக்கும், புலியூர்—புலியூரானது, சித்தி—சித்திகளையும், மதி—புத்திகளையும், நேமித்தார்—நியமித்தவரும், அத்தனார் (அயன்முதலியோர்க்கு) மூத்தவராயுள்ளவரும், நித்தியகல்யாணி—நித்தியகல்யாணியாகிய, சிவகாமி—சிவகாமியம்மையாரை, தாரத்தனார்—மனைவியராகவுடையவருமாகிய இறைவர், காப்பு—காவல்கொள்ளுமிடமாம்.

நியமித்தார் நேமித்தார் வடமொழித்திரிபு. புதுமை அரவம் ஈறுகெட்டுத்தன் னொற்றிரட்டித்துப் புத்தரவம் என நின்றது. (௬௩)

சொற்பழுத்தமாமுநியுஞ்சூழ்ந்துறவினரும்
புற்பதத்தையாரும்புலியூரே—உற்பவித்த
கஞ்சமனைவீட்டினார்கம்பறித்தார்செம்பதத்தால்
வெஞ்சமனைவீட்டினார்வீடு.

இ - ள். சொல்பழுத்த—புகழ்மிக்க, மாமுநி, உம்—பெருமைவாய்ந்தவிபாக்கிரபாதமுநிவரும், சூழும் துறவினர்உம்—

குழந்த துறவிகளும் (புல்பதத்துஐ—புலியின்கால்னை, ஆரும்-பொருந்திய) புல்பதத்துஐ—புல்லரிசியாலாகிய உணவீனை, ஆரும்—உண்ணும், புலியூர்—புலியூரானது, உற்பவித்த—திருமாலுங்கியிற்றோன்றிய, கஞ்சம்—தாமரையாகிய, மனைவீட்டினார்—இல்லத்தையுடையபிரமனது, கம்பறித்தார்—தலையைக்கொய்தவரும், செம்பதத்துஆல்—செவந்ததிருவடியினால், வெம்சமன்ன—கொடிய இயமனை, வீட்டினார்—உதைத்தருளினவருமாகிய இறைவரது, வீடு—திருமனையாம்.

யாவையும் படைத்தலால் நானேயிறைவனென்றகங்கரித்தபிரமனுக்கு நான்குவேதங்களும்வந்து நீயிறைவனல்லவெனக்கூறவு மயங்கியிறுமாந்திருத்தலால் வயிரவழர்த்தி, அவன்செருக்கொழியச் சிரங்கொய்தனர் என்பதும், திருக்கடவூர் என்னுந் திருப்பதியில் சிவபெருமானை வழிபட்டுப் பூசித்துவந்த மார்க்கண்டேயமுனிவர் வாழ்நாளுலந்தமையாலவருயிர் சுவரவந்தஇயமன்பாசம்வீசியபோது அவனையுதைத்தனர் என்பதும் புராணவரலாறுகள்.

(சுசு)

நன்குற்றமாதருமநல்லார்கண்முன்றில்களும்

பொன்கற்படுக்கும்புலியூரே—மென்கட்

கமலவடிவந்தியார் கட்டகருளார்ஞான

அமலவடிவந்தியாரார்வு.

இ - ன். நன்கு உற்றமாதர் உம் — நன்மைமிக்கபெண்களும், அநல்லார்கள்—அப்பெண்களது, முன்றில்கள்உம்—முற்றங்களும் (பொன்—இலட்சுமியினது (சுற்பையொந்த) கற்பு அடுக்கும்—கற்பினைப்பொருந்திய) பொன்—பொன்கட்டிகளை, கல்படுக்கும்—கல்லாகப்படுத்த, புலியூர்—புலியூரானது, மெல்-மெல்லிய, கள்—தேன்வாய்ந்த, கமலம்—தாமரைமலர்போன்ற, அடி (தமது) திருவடியை, வந்தியார் கட்டு—வணங்காதவர்களுக்கு, அருளார்—அருள்செய்யாதவரும், அமலம்—மலரகிதமாகிய, ஞானம்வடிவு—அருள்வடிவம்—அந்தியார்—செவ்வானநிறத்தையொத்தவருமாகிய இறைவர், ஆர்வு—பொருந்தும் இடமாம்.

(சுரு)

தேம்பொழின்மேற்சேல்பாயச்செங்கழையமேதியு
பூம்பழனஞ்சாரும்புலியூரே—மேம்படுமெண் [ண்ணப்
டோளுக்காசைப்பட்டார்தொண்டாமியற்பகையில்
லாளுக்காசைப்பட்டாராவாவு.

இ - ள். தேம் — தேன்பொருந்திய, பொழில்மேல்—
சோலையின்மேல், சேல்பாய—சேல்கள்பாயவும், செங்கழை
ஐ—செங்கரும்பினை, மேதி உண்ண — ஒருமைகளுண்ணவும்
(பூ—பொலிவமைந்த, பழன்—பழங்கள், நஞ்சு—நைந்துவீழ்ந்
து, ஆரும்—நிறைந்துகிடக்குய) பூபழனம்—தாமரைமலர்களை
யுடைய வயல், சாரும்—சேர்ந்துகுழும், புலியூர்—புலியூரான
து, மேம்படும்—மேம்பட்ட, எண்ணோளுக்கு—எட்டுத்திருப்பு
யங்களுக்கும், ஆசைப்பட்டார் — திக்குகளையே பட்டுத்தரீயமாக
அணிந்தவரும், தொண்டோம்—அடியவராகிய, இயற்பகை இ
ல்லாளுக்கு—இயற்பகைநாயனார் மனையாள் பொருட்டு, ஆசை
ப்பட்டார்—விரும்பமுற்றவர்போல்நடித்தவருமாகிய இறைவர்,
ஆர்வு - பொருந்துமிடமாம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வைசியர்குலத்தில் திருவவதார
ஞ்செய்த இயற்பகைநாயனார் அடியார் திறத்து அன்புபூண்
டொழுகு முறுதிப்பாட்டினை யாவருமுணர்ந்துய்ய, சிவபெரு
மானார் ஒருதூர்த்தவேட முடையவராயவரில்லத்திற்குச் சென்
று, அவர்செய்யும் வழிபாட்டிற்கு மகிழ்ந்து உமது மனைவிலே
ண்டுமென, அதற்கிசைந்து கொடுக்கப்பெற்றுச் செல்லுங்கால்,
வழியிலந்நாயனார் சுற்றத்தார் இசையாது இறைவனாத்தடுக்க
அவர்களைக்கண்டித்து வழிவிட்டுத்திரும்புகையில், ஓரிடையூறு
வந்ததுபோல மீளவுங்கூவி ரிஷபவாகனாருடராயவர் மனைவிக்
கும் அவருக்கு முத்திகொடுத்தார் என்பது புராணவரலாறு. (1)

கார்ப்புணர்ப்பிற்பொற்கலையைக்காழகர்க்காவேள்வர
போர்ப்பவனன்பார்க்கும்புலியூரே—பார்ப்பதியாம் [வைப்
பெண்டனாகத்தடுத்தார்பேர்மணத்திற்குந்தரனைத்
தொண்டனாகத்தடுத்தார்தோய்வு.

இ - ள். கார்—மேகம்போல நிறம்வாய்ந்த, புணர்ப்பு இல்—திருமேனியில், பொன்கலை—பீதாம்பரத்தை, காழுகர்க்கு—காமிகளுக்காக, வேள்வரவு—மன்மனதுவருகையை (போர்ப்பவன்—போர்க்குந்திருமால், அன்பு—அன்பினால், ஆர்க்கும்—பிணிக்கும்) போர்—போர்த்தொழிலையுடைய, பவனன்—வசந்தன், பார்க்கும்—பார்க்காநின்ற, புலியூர்—புலியூரானது, பார்ப்பதிலும்—பெருமாட்டியாராகிய, பெண்—மாதரசியை, தன் ஆகத்து அடுத்தார்—தமது திருமேனியில் ஓர்பால் வைத்தவரும், பேர்மணத்துஇல்—பெரியதிருமணத்தில், சுந்தரன்—சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை, தொண்டன் ஆக—அடிமையாக, தடுத்தார்—தடுத்து ஆண்டவருமாகிய இறைவர், தோய்வு—கலந்திருக்கும் இடமாம்.

திருக்கலாயத்தில் சிவபெருமானார்க்குப் பூமாலேதொடுத்துச் சாத்தும் திருப்பணி பூண்டொழுகும் ஆலாலசந்தரரென்னுந் திருநாமமுடையவர் ஒருநான் மலர்கொய்யச் சோலைக்குச்சென்றசாலையில், அங்குவந்த உமையம்மையார் தோழியராகிய அரிந்திதை, கமலினியென்னுந்தோழியரிடத்துக் காதல்கொண்ட காரணத்தால் உன்னையாம் வந்து தடுத்தாட்கொள்வோம் நிலவுலகில் மானிடப்பிறப்புற்று இவர்கள் பாலின் பதுகர்வையென்றிறைவர் கட்டளையிட்டருளினர், அக்கட்டளையைமேற்கொண்டு திருநாவலூரில்சடையாரென்னுந் திருநாமமுடைய ஆகிசைவருக்கு இசைஞானியாரென்னும் அம்மையின் திருவயிற்றிலவதரித்துப் பருவம்வாய்ந்து அம்மறையவர் குலத்திலோர் பெண்ணைத் திருமணமுடிக்கும்போது, இறைவர் ஓர்விருத்தபிராமணவடிவங்கொண்டு எமக்கு நீயடிமையென்று வழக்கிட்டிருப்பியாரு ரணத்தடுத்தாட்கொண்டனர் என்பது புராணவரலாறு.

(சுள)

தென்னாற்பொழிலிடத்துஞ்செங்கனகமன்றிடத்தும்
புண்குத்தோடார்புலியூரே—நன்னீரை
விட்டுவிளக்கிட்டார்வினைதொலைத்தார்மாட்டினுமன்
பொட்டுவிளக்கிட்டார்ருமைவு.

இ - ன். தென்ஆர்—வண்டிகளினிசைநிறைந்த, பொழி
 ல்இடித்துஉம்—சோலையினிடத்தும், செம்—செவந்த, கனகம
 ன்றுஇடித்துஉம்—பொன்னம்பலத்தினிடத்தும் (புன்னாகம்—
 புன்னகமலரின், தோடு ஆர்—இதழ்நிறைந்த) புல்—வியாக்கி
 ரபாதர், நாகத்து ஒடு—பதஞ்சலியாரோடு, ஆர்—பொருந்திய,
 புலியூர்—புலியூரானது, நல்லீர் ஐவிட்டு—நல்லநீனாவார்த்து,
 விளக்கு இட்டார்—விளக்கெரித்தநமிநந்தியடிகள், வினையோ
 லேத்து—பிறவிக்குக்காரணமாகிய இருவினைகளைத்தொலைத்து,
 ஆர்மாடுஇன்உம்—எவரிடத்தினும், அன்புஒட்டு—அன்பாகிய
 பற்று, விள்ள—நீங்கினால், கிட்டார் (அவர்களை) அணுகாத இ
 றைவர், உறைவு—தங்குமிடமாம்.

சோழநாட்டில் ஏமப்பேறாரென்னும் ஊரிலவதரித்த நமி
 நந்தியடிகள் சிவநேயமுடையவராய்த் திருத்தொண்டிபூண்டு நி
 ருவாருக்கு நான்தோறுஞ்சென்று புற்றிடங்கொண்ட பெருமா
 னாரைத் தரிசனஞ்செய்தொழுநாளில் ஒருநாள், அந்த ஆலய
 த்தின் புறத்திலிருக்குந் திருவரனெறியப் பாரைச்சேவிக்கச்செ
 ன்றபோது திருவிளக்குக் குறைவாயிருக்கப்பார்த்து நெய்வா
 வக் கமலாலயமென்னும் திருக்குளத்தி னருகிருக்கும் ஓர் வீட்
 டிற்போய் நெய்க்கேட்டனர், அவன்சமணனாதலால் உங்களுதே
 வன்கையில் அக்கினியிருக்க வேறுதீபமேன், வேண்டிமாறால்
 இந்தக்குளத்து நீனாவார்த்துவையெனக் கேட்டுத், தளர்ந்திருக்
 கும்போது பெருமானார் திருவருளால் கமலாலய தீர்த்த நீனா
 வார்த்துத்தீபம்வையென ஓர்திருவாக்கெழக்கேட்டு அவ்வாறே
 வார்த்துத் திருவிளக்குவைத்துத் தரிசித்துவந்தனர் என்பது
 புராணவரலாறு. விள்ள என்னும் நிகழ்கால வினையெச்சத்தி
 னது ளகரமெய் தொகுத்தல். (௬௮)

பெட்டின்முகில்கண்டாற்பிறந்திறந்தாலெற்றோகைப்
 புட்பரதங்காட்டும்புலியூரே—உட்பரிவாற்
 கையா ரமாவுரைத்தார்க்காத்தாற்கீழ்நூ னால்வர்க்
 கொய்யாரமாவுரைத்தாரார்.

முன்பா தியிலுள்ள வரலாறு. தூர்த்தரிசுனன் என்றும் வடசொல்லுக்கு - சோக்ஞதத்துக்கொடியவனென்று பொருள் 'பொற்கொடியால்' என்றபாடம் கதைக்குப்பொருந்தாது. வேதம் காந்து - நூதன், யசர், சாமம், அதர் வணம். வேதாங்கம் ஆறு - சிகைநீர், வியாகரணம், சந்தம், நிருக்தம், சோதிடம், கற்பம் என்பன. சொக்கிரர் - பகுப்புக்கே என்றமாம். அவனது திருமேனிமீதம் செம்மையாதலை "வலப்பாசுந் தொழம்பவளச் சோதியென்ன வாணிலச் சோதியென மறமைபாகம்" என்பதில்லும் காரணம். நாரணன்என்னும் உயர்நிலைப்பெயரின் சுறுகொக்கறு அத்தம் - அர்த்தம்: வடசொல்; பாதிவடிவம்: அதனையுடையவர், அதனால், சிவபிரான தனது திட்டப்பாகத்தில் உமாதேவியோடொப்பக் திராமரையம் அடக்கிவைக்கக் கொண்டுள்ளா ரென்பது நூற்கொள்கை. பவாமேய்ச்சேனா என்னெத்தப்பவழிமமுடையவரென்றுகொள்ளலாம். 'மனதேயாநுக்களித்தத' என்றபாடங்கொள்ளலாம்.

(சு)

ரு.—(இ - ள்.) ஓர் - ஒப்பாது, பழமுதலின் - பாலமுதலின், தாண்டு - பாயுகநின்றையுள்ள, புலி - புலியுடைய, கா - காலகணையும், கை - கைகளையும், உகிர் - நகங்களுடைய, சார் - புணர் இந்நாடு - தாம்பெற்றிருந்து, அச்சங்கம-சிவபூசைசெய்க்குமிடமான, பட்டினே - பட்டினானது, —பாண்டிய நாடு, ஆய - பாண்டியாளுக்காக, பாண்டிகம் - மாணிக்கங்களை, காட்டினார் - காண்டிதகவரும், மர - பிற மரம், காங்கேயே தங்கனைக்குரிய ஓர் அந்தணசாறுவன் பட்டினே கைசெய்து, பாலம் - பாலினால், அங்கு - அப்பொழுது, வேணிக்ஞ - (தமது) சடைமைய, ஆட்டினார் - அசைத்தருளினவரு மாகிய சிவபிரானது, வீட்டுநாட்டினாய்; (எ - று.)

மத்தியந்தினமுனிவரது குமாரர் தமது தந்தையின்கடனோப்பு சிதம்பரத்தையடைந்து திருமுலிடானேசுவரன் அருங்கிட்டுவநாட்களில் ஒருநாள், 'பொழுதுவிடிந்தபின்' சென்ற அரசசங்கம் மாங்கனென்று மலரெடுக்கலாமென்றால், அப்பொழுதைக்குள் வரங்கொண்ட மலரைவிதிவிடுகின்றனவரதலின், அமமலர்கா பூசணக்குப பாண்டியனாவான்; பொழுது விடிதற்குமுன் மலரெடுக்கலாமென்றால், வந்ததற்குள் வந்தபின் என்றபடியும், இருட்பொழுதில் மாங்கனென்றால், அவதரில் விழாசெய்யப்பட்டிருக்கை கால்கள் வழக்குமுகின்றன; அத்துல் யாண்டமுதிருநாட்களாகக் கொண்டு பூசிப்பதுஎவ்வாறு என்று வருகசிய நக்கையின் வந்தபின்வரதுகாட்டி கொடுக்கப்பெற்ற அபிராணவணங்கிப் பிரார்த்தித்தது, அவனானால், பாலின கால்கைகளைப்போன்ற கூரிய வலிய நகங்களுடைய கால்கைகளையும், அவதரில் கண்களையும் பெற்று வியாக்கி 'பாதி' என்றும் உடையுடையவராய் முறைப்படி பூசணைப்பரிந்தன' என்பது முன்னடிகளினருமித்தகதை. வழக்காமற்பற்றியோறுதற்குக் கால்கைகளில் நகங்களுந்; பார்த்து நடத்தற்கும் பூக்களைப்பழுதுபார்த்தித்ததிதற்கும் அவற்றிற்கண்களுந் வேண்டப்பட்டன வென்க. மதுரையில் வீரபாண்டியனாகனுக்கு மருகுஞ்ஞட்டக்கருதி மந்திரிகள் கருவூலத்திற் சென்று பார்க்கையால், அவனது வேசையர் மக்கள்முன்னமே அங்குள்ளபொருள்களை யெல்லாம் கவராத் தோய்விட்டமையாற் கிரீடஞ்செய்வித்த கருது தக்கது! தன்னாகவ சிலையாமையால், யாது செய்வோமென்று வருத்தி அவற்றைவாயகுதற்குச் செலுகையின், சுவரி ரான் அருளால் வணிகத்திருவுருவங்கொண்டு வழியிலவந்து விற்பவராய், தம்மிடத்து நவமணிகளும் உள்ளனவென்று காட்டின ரென்பதும்; திருவிளஞ்சிபுரத்தில் சிவபூசைசெய்யும் ஆதிசைவவேதியருள் தந்தையையிழந்த ஒருசிறுவனது பூசணமறை வர, அந்நாளில் பிறரெவரும்பெரியோர் வந்து உதவாமையால், அவ்வந்தணச்சிறுவன் தானேசென்று அனபோடு பூசனை

இ - ள். பெட்பு இன் - விருப்பத்தோடு, முகில்கண்டால் - மேகத்தைக்காணில், பிறந்துஇறந்தால் (தன்னிடத்து) பிறந்து இறக்கில் (எல்—விளக்கத்தையுடைய, தோகை—கலாபம் வாய்ந்த, புள்—மயில்கள், பரதம் காட்டும்—நடனஞ்செய்யும்) ஒகை—ஒழிதலை, எற்று—ஒழிந்த, புட்பம்ரதம்(அவ்வான்மாக்கள் சிவலோகஞ்செல்ல) புட்பரதத்தினை, காட்டும்—காட்டாநிற்கும, புலியூர்—புலியூரானது, உள்பரிவு ஆல்—மனத்தில் நிறைந்த அன்பால், கை (சமது) திருக்கையை, ஆரம் ஆக—சந்தனக் கட்டையாகக்கொண்டு,உரைத்தார்—உரைத்தமூர்த்தி நாயனாரை, காத்து—பாதுகாத்து, ஆல்கீழ்—கல்லாலினிழுவின்மீழ், நூல்—தர்மார்த்தகாமமோட்சங்களை, நால்வர்க்கு உம்—சனகாமுதலியநால்வருக்கும், ஓய்யாரம் ஆக—மகிழ்ச்சியாக, உரைத்தார்—சொல்லியருள்ளினவருமாகியஇறைவரது,ஊர்—திருநகரம்.

பாண்டி நாட்டிழந்திற்று விளங்கும் மதுரைத்திருப்பதியில் வணிக குலத்தில் திருவவதாரஞ்செய்து சிவநேயம்பூண்டு சொக்கநாதர்க்குச் சந்தனத்திருக்காப்புச் செய்தொழுகும் மூர்த்திநாயனார் ஓநாள், வடதேசத்திருந்துவந்து பாண்டியனோடு போராசெய்து வென்று ஆவணரசியலைக் கைகொண்டிசமணர்கள் வசப்பட்டிருக்குங்கு நடராசன் தான்செய்யும் திருப்பணிக்குமுட்டுப்பாடுசெய்ய, சந்தனக்கட்டை கிடையாமற் போனாலும் உரைக்குங்கைக்கு முட்டுப்பாடுண்டோவென்று முழங்கையைஎழம்பு நரம்புந்தேயுமபடி தேய்த்துப் பெருமானார் திருவருளாலரசபெற்று முத்தியடைந்தனாளன்பது புராணவரலாறு, கையாரமாவுரைத்தார் எனப்பாடமுமுண்டு, இரண்டிடத்தும்ஆய்வின்பதுசெய்வெனெச்சத்திரிபாதலால்கையாரமா, ஓய்யாரமா என இயல்பாகப்பாடக்கொண்டாம். (சூக)

கட்டுறுகோட்டுப்பூநமலப்பூதேனூறிப்
புட்டரிக்கவி றும்புலியூரே—சிட்டர்தொழ
மின்னாடகத்தினுன்மேயந்தமன்னுலாநந்த
நன்னாடகத்தினாடு.

இ - ள். கட்டி உறு—முகிழ்த்த, கோடுபூ—கொம்பிலுள்

ளமலரும், கமலம்பூ—தாமரைமலரும் (தேன்—வண்டுகள், தூ
ளி—(சுட்டினை) சிதைத்து, புட்டு—பிட்டு, அரிக்க (காலால்) அ
ரிக்க, வீறும்—மலர்ந்துதோன்றும்) தேன் ஊறி—மதுவூறி, பு
ன்தரிக்க—வண்டுகள் நிலைபெற்றிருக்க, வீறும்—பொலிவுபெற்
று விளங்கும், புலியூர்—புலியூரானது, சிட்டர் தொழ—அயன்
முதலியமேலோர்வணங்க, மின்—விளங்கும், ஆடகத்து இன்
ஆல்—மாற்றுயர்ந்தபொன்னால், மேய்ந்த—வேயப்பட்ட, மன்
று உள்—பொன்னம்பலத்தில், நல்—நல்ல, ஆந்த நாடகத்தினா
ன்—ஆந்த நிருத்தஞ்செய்யு மிறைவரது, நாடு—நாடாம்.

ஆடகம் நால்வகைப்பொன்னிலொன்று. பிட்டு எனப்பா
லது புட்டு எனவந்தது மருஉ. (எ௮)

மேகம்பயில்குழலார்மென்களமுந்தண் பணையும்
பூகம்பொருவும்புலியூரே—மாகமொடு
தாலம்பணிந்திடுவார்தாழ்பவளங்கோடர
மேலம்பணிந்திடுவார்வீடு.

இ - ன். மேகம் பயில்—மேகத்தையொத்த, குழலார்—
கூந்தலையுடையபெண்களது, மென்களம் உம்—மெல்லியகண்
டமும், தண்பணை உம்—தண்ணியவயலும் (பூகம்—சமூகமாத்
தை, பொருவும்—ஒத்திருக்கும்) பூ—மலர்களையும், கம்பு—சங்
கினையும், ஒருவும்—நீங்கிய, புலியூர்—புலியூரானது, மாகமொடு
—விண்ணுலகோடு, தாலம்—நிலவுலகத்தால், பணிந்திடுவார்
—வணங்கப்பட்டவரும், தாழ்—தாழ்ந்த, பவளம்—பவளத்தை
யொத்த, கோடரம்மேல்—சடாபாரத்தின்மேல், அம்பு அணி
ந்திடுவார்—கங்கையை யணிந்தவருமாகிய இறைவரது, வீடு—
வீடாம்.

உழுதவயல் என்பார் மலரையும் சங்கையும் நீங்கிய
என்றார். (எ௯)

கங்குல்வாய்த்தீபங்களுக்கும்வெயிலுக்குமணைப்
பொங்கராவீடாம்புலியூரே—சங்கரா
என்பாரிடத்தினுனிமத்திடைநடித்த
வன்பாரிடத்தினுள்வாழ்வு.

இ - ன். கங்குல்வாய்—இரவிலுள்ள, தீபகளுக்கு உம்-
விளக்குகளுக்கும், வெயிலுக்கு உம்—சூரியனுக்கும்(மணி—மா-
ணிக்கத்தைத் தலையிலுடைய, பொங்கு—விளங்காநின்ற, அரா-
—பாம்பு, ஈடு ஆம்—ஒக்கும்) அணி—அழகிய, பொங்கர்--சோ-
லையிலுள்ள, ஆ— ஆச்சாமரம், வீடு ஆம்—வீடாகும், புலியூர்--
புலியூரானது, சங்கரா என்பார்—சங்கரனேயென்று துதிக்கு-
ம் அடியவர்களது, இடத்தினுள்—இடத்திலுள்ளவரும், ஈமத்து
இடை—மயானத்தில், நடித்த—நடனஞ்செய்த, வன்பாரிடத்-
தினுள்—வலியபூதப்படையை யுடையவருமாகிய இறைவர்,
வாழ்வு—வாழுமிடமாம்.

சர்வ சங்கர காலத்தில் யாவும் மயானமாதலால் ஈமத்தி-
டைநடித்த எனவும், தேவதாருவன முனிவர்கள் கொல்ல ஏவி-
யபூதங்களைத் தனக்குச் சேனையாகக் கொண்டருளினமையால்
வன்பாரிடத்தினுள் எனவுங்கூறினார். (எஉ)

அல்லிச்சுனைகளினுமாலையினும்நாரியே
புல்லிக்குடையும்புலியூரே—கல்லிற்
றலையைத்தாமோதினார்தம்மையாண்டெண்ணெண்
கலையைத்தாமோதினார்காப்பு.

இ - ன். அல்லி—ஆம்பல்களையுடைய, சுனைகள்இன்உம்
—சுனைகளிடத்திலும், ஆலை இன் உம்—ஆலையினிடத்திலும்
(நாரி ஏ பெண்களே, புல்லி—பொருந்தி, குடையும்--நீராடும்)
நாரி (மன்மதனது) வண்டுநாணும், ஏ—மலரம்பும், புல்—தழ-
விய, இக்கு—கரும்புகள், உடையும்—உடையாநிற்கும், புலியூ-
ர்—புலியூரானது, கல் இல்—பாறையில், தலை ஐ—தமதுதலை-
யை, தாம்—தாம், மோதினார்தம்ஐ—மோதிய திருக்குறிப்புத்
தொண்டனா, ஆண்டு—அடிமைகொண்டு, எண்ணெண்கலை ஐ
அறுபத்துநான்கு கலைகளையும், தாம் ஓதினார் (ஆன்மாக்களின்
பொருட்டித் தாம்) ஓதியருளிய இறைவர், காப்பு--காவலாயுள்-
ள இடமாம்.

காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாலியர் மரபில் திருவவதாரஞ்செய்து
சிவனேயம் பூண்டு சிவனடியார் வஸ்திரங்களி னழுக்குப்போக-

கித்தாய்தாக்கிக் கொடுத்தொழு உநாளில் சிவபெருமரனாரிவர்மு
றுகிய அன்பினை யுலகரறிந்துய்ய, விருத்தவழுவங்தொண்டோர
முக்குக்கந்தையைத் தாங்கிக் கொண்ட வ் வடியவரில் விற்றுகள
முந்தருளக்கண்டு, வந்த அடியவரைத்தரிசித்துபசரித்து எமதை
யோ இக்கந்தையைக்கொடுத்தால் மாசுபொக்கித் தருங்கின்றே
னென, யாம்விருத்தராகையால் குளிர்க்காற்றேறம் இதைத்தவி
ரவேறுமில்லை வினாவற்றருக வென்றருள, அவ்வாறேதருகின்
றேனென வேற்று, மாசுபொக்கத்தொடங்கும் காலையில்பெரு
மரனாராளால் மழைபெய்யத்தொடங்கினமையால், அடியவா
க்கடையுறுசெய்தோமேயாது செய்வோமெனத் தேம்பிப்பா
றையில் தமது தலையைமோதியபோது சிவபெருமானார் காட்சி
தந்தருளினரென்பது புராணவரலாறு. (௭௧)

வெற்பிணைக்குங்கொங்கைமின்னார் வீடுஞ்செந்தாமரை
பொற்பளிக்குஞ்சாரும்புலியூரோ—கற்புணையா [யும்
ஒதங்கடந்துவந்தாரோ துதமிழ்கொண்டிருபொற்
பாதங்கடந்துவந்தார்பற்று.

இ - ள். வெற்பு—மலையோடு, இணைக்கும்—ஒப்புச்சொ
ல்லத் தோன்றும், கொங்கை—தனத்தையுடைய, மின்னார்—
மின்னல்போலும் இடையையுடைய பெண்களது, வீடும்—
இல்லமும், செந்தாமரை உம்—செந்தாமரைமலரும் (பொன்
—பொன்னாலும், பளிக்கும்—பளிங்காலும், சாரும்—அமைந்த)
பொற்பு—அழகிய, அளிக்குக—வண்டிக்குஞ்சுகளால், ஆரும்
—பொருத்தப்படும், புலியூர்—புலியூரானது, கல்—(சமணர்கள்
பிணித்த) தூணை, புணை ஆக—பொப்பமாகக்கொண்டு, ஒதம்—
கடலை, கடந்து வந்தார்—கடந்துவந்த திருநாவுக்கரசுசன், ஒது
—ஒதிய, தமிழ்கொண்டு—திருப்பாசுரங்களைக் கைக்கொண்டு,
இருபொன்பாதங்கள்—பொன்போலும் அரிய இரண்டுதிருவடி
களையும், தந்து உவந்தார்—தந்துமகிழ்கூர்ந்த இறைவா, பற்று
—அன்பு கூர்ந்திருக்கு மிடமாம்.

திருமுனைப்பாடி நாட்டிற்சிறந்த திருவாமூரில் வேளாளர்

குலத்தில் புகழ்நூர் தவத்தால் திருவவதாரஞ்செய்து மருணிக்
கியாரென்னும் பிள்ளைத் திருநாமம்வாய்ந்து பலநூல்களையுங் க
ற்றுணர்ந்து வினைவசத்தால் சமணசமயம் புகுந்து அங்குத்தரு
மசேனார் என்னும் பெயர்பெற்றொழுநாளில், திருவநிகைவீர
ட்டானத்தில் திருத்தொண்டி செய்திருந்த அவாதமக்கையார்தி
லதவதியார் கேள்வியுற்று வருந்திப் பெருமானான வேண்டிக்
கொண்டமையால் அப்பெருமானார் திருவருளால் சூலைநோயிற்
றொடக்குண்டு அச்சமணர்கள் மணிமந்திரங்களாற் றீராது தம
துகமகையாரை வழிபட்டிச் சிவநேயம்பூண்டு சூலைநோய்தீர்ந்
திருத்தலைச் சமணர்கள் கேள்வியுற்றுத் தமது சமயத்தொடக்கி
ற்கட்டிண்ட அரசனனுந்ருயால் திருநாவுக்கரசனை வருவித்து
க்கற்றுணிற் கட்டி நடுக்கடலிற் பிணித்துப்போட்டனர், ஸ்ரீபஞ்
சாகரப்பதிக மோதிக்கட்டிண்ட கற்றுணதெப்பமாக மிதந்து
திருப்பாதிரிப் புலியூருக்கெழுந்தருளிப் பெருமானானத் தரிசி
த்துப் பதிகமோதினரென்பது புராணவரலாறு. இணைக்கும்
பிறவினைப்பெயரெச்சம் இணைக்கு பிறவினைப்பகுதி, உகாககே
செந்தி, உம் விசுதி (ஏசு)

மிக்கநதிர்த்தேர்விசுமபைமேலோர், நவத்தைவிருப்
புங்களவித்தாக்கும்புலியூரே—சக்கரத்தை
நந்தரிக்கிட்டல்புடையானானஞ்சிவகாம
சுந்தரிக்கிட்டல்புடையான்ரோய்வு.

இ - ள். மிக்க கதிரா—மிருந்த ஒளிவாய்ந்த, தேர்—நிலை
த்தேர்கள், விசம்புஜ—விண்ணுலகினை, மேலோர்—பெரியோ
ர்கள், தவத்து ஐ—தவத்தினை (புக்கு—மேலேசென்று, அள
வி—கலந்து, தாக்கும்—மோதும்) விருப்புக்கள்—ஆசைகளை,
அவித்து—கெடுத்து—ஆக்கும்—செய்யும், புலியூர்—புலியூரா
னது, சக்கரத்து ஐ—சுதரிசனமென்னுஞ் சக்கரத்தை, நந்து—
பாஞ்சசன்னியமென்னுஞ் சங்கத்தை யேந்திய, அரிசு—திரு
மாலுக்கு, இட்ட—பிரகரித்தருளிய, அன்பு உடையான்—சுரு
ணையையுடையவரும், நாள் உம்—எந்நாளும், சிவகாமசுந்தரிசு
—சிவகாமசுந்தரியார்க்கு, இட்டன்—இஷ்டரும், புடையான்

—ஒர்பாலுள்ளவருமாகிய இறைவர், தோய்வு—கலந்தவசிக்கு
ம் இடமாம். (எரு)

மன்னுமலைதந்துவந்துமாக்களிற்றைப்பெறுமைமேர்
பொன்னிந்திசுழும்புலியூரே—சென்னிமதிப்
பெம்மானிடக்கையான் பேரம்பலத்தாடுந்
செம்மானிடக்கையான்சொபு.

இ - ள் (மன்னும்--மிக்க, அலைதந்துவந்து--அலைகளை
வீசிவந்து, மா--பெரிய, களிற்று பெற்று--யானைகளையடைந்
து) மன்னும்--நிலைபெற்ற, மலைதந்து--இமயமலையால்தரப்பட்ட
து, உவந்து--சந்தோஷித்து, மாசுளிறு--பெருமைவாய்ந்தயா
னைமுகக்கடவுளாகிய மூத்தபிள்ளையானா, பெற்ற--ஈன்ற, உ
மைமேர்--பாவதிப பெருமாட்டையானையொத்த, பொன்னிந்
தி--காவிரிநதி, குழும்--குழந்த, புலியூர்--புலியூரானது, செ
ன்னி--சடாபாரத்தில், மதி--இளஞ்சந்திரனையணிந்த, பெம்
மான்--'பெருமானாகும், இடக்கையான்--தமருகத்தை யேந்தி
னவரும், பேர் அம்பலத்து ஆடும்--பெருமைவாய்ந்த பொன்
னம்பலத்தில் நடனஞ்செய்யும், செம்மான்--செவந்தமானை, இ
டக்கையான்--இடத்திருக்காத்திலணிந்தவருமாகிய இறைவர்
சொபு--சாருமிடமாம். (எரு)

மேதகுவிண்டாவுறலான்மேலம்புலியுறலாந்
பூதரமொப்பாரும்புலியூரே—மோதிப்
பொருமாதங்கத்துரியார்போற்றுலகீரெழுந்
தருமாதங்கத்துரியார்சார்பு.

இ - ள். மேதகு—மேன்மைமிக்க, விண்—மேகம். தா
வுறல் ஆல்—தவழ்தலாலும், மேல்—விண்ணிலுள்ள, அம்புலி
உறல் ஆல்—சந்திரன்தவழ்தலாலும்) மேதகு—மேன்மைமிக்க
விண்—ஆகாயத்தை, தாவுறல் ஆல்—அளாவுதலாலும், மேல்—
தன்மேல், அம்—அழகிய, புலி உறல் ஆல்—புலிவசித்தலாலு
ம், பூதரம்—மலையை, ஒப்பாரும்—ஒக்கும், புலியூர்—புலியூரா
னது, மோதி—தாக்கி, பொரும்—போர்செய்யும், மாதங்கத்து

—யானையினது, உரியார்—தோற்போர்வையையுடையவரு
போற்ற—துதிக்கும், ஈரேழுலகு உம்—பதினான் குலகத்தை
ம், தரும்—பெற்ற, மாத—பெருமாட்டியானா, அங்கத்து உ
யார்—தமது திருமேனியினிடப்பாலிற் பெற்றவருமாகியஇ
வா, சார்பு—சார்ந்திருக்குரிடமாம்.

பூதரம் உலகுதரிக்கச்செய்வது என்னும் பொருள்மேல்க்
ற்றலால் காரணப்பெயர். (எ)

அங்காடியாக கம்பலைசங்கா ரஞ்செறிவாற்
பொங்காழிநேரம்புலியூரே—சங்காழி
மாலாஞ்சரத்தர்மணமலிசெம்பொன்மடலைப்
போலாஞ்சரத்தர்புரி.

இ - ள். அங்காடி—கடைகள் ஆம்—அமைந்த, கம்பலை
—ஆரவாரத்தையும், சங்கு—வளையலையும், ஆரம்—முத்தையு
ம், செறிவுஆல்—நெருங்கியிருத்தலால் ஆம்—சலத்தையும், கம்
பு—சங்கையும், அலை—அலையையும், சங்காரம்—அழித்தர்ஞொ
ழிலையும், செறிவு ஆல்—பொருந்தியிருத்தலாலும், பொங்கு—
பொங்கும், ஆழி—கடலை, நொ ஆம்—ஒக்கும், புலியூர்—புலி
யூரானது, சங்கு—சங்கிலையும், ஆழி—சக்கரத்தையும்(ஏங்கிய)
மால் ஆம் சரத்தர்—திருமாலாகிய அம்பினையுடையவரும், மண
ம்மலி—வாசமிக்க, செம்பொன்மடல் ஏ—செம்பொன்னாலாகி
யமடலினை, போல் ஆம்—போல அமைந்த, சரத்தர்—கொன்
றைமாலையையணிந்தவருமாகிய இறைவர், புரி—திருநகராம்.

ஆம் முன்னது வ்ளையிடைச்சொல். பின்னது இடை
யிலுயிர் மெய்கெட்டு நின்ற ஆகும் என்னும்பெயரெச்சம். செ
ம்பொன்மடல் நிறம்பற்றி வந்தவுவமையணி. (எ)

வாய்ந்தவலம்புரிப்பூமாத்நூவிநந்தவகம்
பூத்துளவத்தோனும்புலியூரே—ஆய்ந்தமலர்ச்
செங்கைக்குழையினுர்திண்டோடொடுங்காதற்
சங்கைக்குழையினுர்சார்பு.

இ - ள். (நந்தவநம்—நந்தவநமானது, வாய்ந்த—பொருந்திய, வலம்புரிபூ—நந்தியாவட்டமலரையும், மா—வண்னையும், தழுவி—பொருந்தி) வாய்ந்த—பொருந்திய, வலம்புரி—வலம்புரிச் சங்கையும், பூமா—தாமரையில்வசிக்கும் இலக்குமியையும், தழுவி—பூதுளவத்தோன் — பொலிவமைந்ததுழாய் மாலையையணிந்த திருமலை, ஆம்—ஒக்கும், புலியூர்—புலியூரானது, ஆய்ந்தமலர்—ஆராய்ந்த தாமரைமலரையொத்த, செங்கைகு—செவந்ததிருக்கரத்தில், உழையினா—மாணேந்தினவரும், திண்தோன்—திண்ணியதோளை, தொடும்—அளவும், காதுஇல—திருச்செவியில், சங்குஜ குழையினார்—சங்குண்டலத்தையுடையவருமாகிய இறைவர், சார்பு—சார்ந்திருக்குமிடமாம்.

சங்கைஜ சாரியை ஏதனுருபு நீர்குர்டத்தில் நான்கனுருபுநிறலால் உருபுமயச்சம். தேவதாருவநமுனிவர் கொல்லவேவிய மாணைத் திருக்கரத்திலேந்தினார் என்பது புராணவரலாறு (எக)

தாலம்படைத்தலாக்கட்டாஹொழுகலாற்பிரமல்
போலும்பொழில்குழ்புலியூரே—ஆலம்
அருந்தக்கண்டறுங்கறுத்தாரல்லல்வினையல்பா
வருந்தக்கண்டங்கறுத்தார்வாழ்வு.

இ - ள். (தாலம்படைத்து—கூந்தற்பணையைப்படைத்து, அலர்—மலரினின்ற, கள்தான் ஒழுகல் ஆல்—மது ஒழுகப்பெறுதலால்) தாலம்படைத்து—உலகினைப்படைத்து, அலர்கண்—தாமரைமலரில், தான் ஒழுகல் ஆல்—தான்வசித்தலால், பிரமன்போலும்—பிரமனையொக்கும், பொழில்குழ்—சோலைகூழ்ந்த, புலியூர்—புலியூரானது, ஆலம்அருந்த-விஷத்தையுண்ணுதலால், கண்டங்கறுத்தார்—ஸ்ரீகண்டங்கறுத்தவரும், அல்லல்வினை-பிறவித்துன்பத்தை வினைக்கும் இருவினைகளை, அன்பர்வருந்த-அடியவர்துதித்துவருந்த, கண்டு—நோக்கி, அங்கு அறுத்தார்—அப்பொழுது ஒழித்தவருமாகிய இறைவர், வாழ்வு—வாழ்மிடமாம்.

அமுதம் தோன்றத் திருப்பாற்கடலைப் பிரமன் முதலியோர்
கடைந்த தாலையில் விஷந்தோன்றி யதனால் நிலைகுலைந்து அ
வாகள் மீவண்டு கோளுக்கருள்கூர்ந்து உண்டருளினர் என்பது
புராணவரலாறு கண்டங்குறுப்பார் என எதிர்காலம்படப்பாடம்
ஒதுவாருமுண்டு. (அ¹)

மின்னுமணியேழந்தான் மேவரம்பையால் வயல்கள்
பொன்னுலகுக்கொப்பாம்பு ஷ்யூரே—உன்னியொரு
கானமா வென்றாருக்து துற்றுருத்தெதிர்த்த
தானமா வென்றாருதலம்.

இ - ள். (மின்னும்—விளங்காநின்ற, மணி—அழகிய,
வேழத்து ஆல்—கரும்பினாலும், மேவு—பொருந்திய, அரம்பை
ஆல்—வாழையாலும்) மணி—சிந்தாமணியாலும், வேழத்து ஆல்—
வெள்ளையானையாலும், மேவு அரம்பை ஆல்—விரும்பும் அரம்பை
யர்களாலும், வயல்கள்—வயல்களானவை, பொன்னுலகுக்கு—
பொன்னுலகத்துக்கு, ஒப்பு ஆம்—ஒப்பாகும், புலியூர்—புலியூரா
னது, உன்னி—தியானித்து, ஒருகால்—ஒருதரம், நமா என்றா
ர்—நமாளன்று சிந்திக்கும் அடியவரது, கருத்து—மனத்தில், உற்
று—பொருந்தி, உருத்து எதிர்த்த—கோபித்தெதிர்த்த, தானம்—
மதத்தையுடைய, மா—யானையை, வென்றார்—வென்றவராகிய
இறைவரது, தலம்—திருப்பதியாம்.

கயமுகாகரன் என்பவன் பிரமனிடத்துப் பலவரங்களையும்
பெற்று இந்திரன் முதலியோனாயெல்லாம் வென்று நிலவுலகி
ல்வந்து காசியில் வசிக்கு முனிவர்களைக் கொல்லத்தூர்த்தியகா
லையில் விசுவநாதனாயடைந்தனர், அங்கும் அவன் சென்றமை
யால் சிவபெருமானா உக்கிரவடிவங்கொண்டு தோன்றச்சிறிது
மஞ்சாது போசெய்யப் புகுந்தமையால் வளை மிதித்துக்கொண்
று தோலை புரித்துப் போர்த்தனர் என்பது புராணவரலாறு. (1)
மாடமுறைந்தாமை வெள்ளைவாரணமூர்ந்தோடை மகப்
போகிநிகராகும் புஷ்யூரே—தோகைமயிற்
புள்ளேறி வருவார்போதமழலைக்குவந்தார்
வெள்ளேறி வருவார் வீடு.

இ - ள். (மா—பெரிய, கம் உறைந்து—நீர்ப்பெருக்கு அமைந்து, ஆமை—ஆமையும், வெள்ளைவாரணம்—வெள்ளிய சங்குகளும், ஊர்ந்து—தவழப்பெற்று) மாசும்உறைந்து—வீண னுலகில் வசித்து, ஆம—நீர் (பருகிய) மை — மேகத்தையும், வெள்ளைவாரணம்—வெள்ளையானையுநடத்தி, ஓடை—மல ரோடையானது, மகம்—யாகத்தையுடைய, போகி — இந்திர னுக்கு, நிகர் ஆகும்—ஒக்கும், புலியூர்—புலியூரானது, தோ கைமயில்புள்—கலாபத்தையுடைய மயிலின்மேல், ஏறிவருவா ர்—ஏறிவரு முருகக்கடவுளது, போதம் மழலைகு—உபதேசமா கிய மழலைக்கு, உவந்தார்—மகிழ்ந்தருளினவரும், வெள்—வெ ள்ளிய, ஏறு—இடபத்தில், இவருவார்—ஏறிவருவோருமாகிய இறைவரது, வீடு—திருமனையாம். (அஉ)

தேன்றிகழுமாமலரேந்திப்பரவித்தாழ்ந்தடியார்
போன்றகழிசூழும்புலியூரே—ஊன்றி
உளத்தினயனத்தனுவந்துதொழுதேத்தும்
குளத்தினயனத்தன்குடி.

இ - ள். (தேன்—வண்டுகளையும், திகழும்—வீளங்கும், மா—பெருமைபொருந்திய, மல்லர்—வீரரையும், ஏந்தி—பொ ருந்தி, பரவிதாழ்ந்து—அகன்று ஆழ்ந்து) தேன்திகழும்—தே ன்பொருந்திய, மா—பெருமையமைந்த, மலர் ஏந்தி—மலர்க ளையேந்தி, பரவிதாழ்ந்து—துதித்து வணங்கி, அடியார்போன் று—அடியவரையொத்து, அகழிசூழும்—அகழிசூழ்ந்த, புலியூ ர்—புலியூரானது, உளத்து இன்—மனத்தில், ஊன்றி—பதித் து, அயன்—பிரமனும், நத்தன்—பாஞ்சசன்னியமென்னுஞ் ச ங்கினையேந்தியதிருமாலும், உவந்து—விரும்பி, தொழுது ஏத் தும்—தொழுது வணங்கும், குளத்து இல்—நெற்றியில், நயன த்தன்—அழற்கண்ணையுடைய இறைவர், குடி—குடியிருக்கும் ஊர். (அக)

ஆசின்மதினூலளவிட்டாங்குயர்ந்துநீறணிந்து
பூசுராபோலாகும்புலியூரே—மாசு

செய்யத் தொடங்குகையில், அச்சிவலிங்கப்பெருமான் அவன்பால் இரக்கமுடைய, அவன் தமக்குப் பால் ஷேகம்முதலியன எளிதற்செய்யுமாறு அச்சிவ வனுக்கு எட்டும்படி தமது திருநாடி தாழ்ந்தருளின சென்பதும் சுவைகள். ஆய் ஆக: எசைத்திரிபு; இனி, பாண்டியற்கு-பாண்டியன்பொருட்டு, ஆய் மாணக்கம் - ஆராய்ந்தெரிக்கப்பட்ட மாணக்கங்களை, காட்டினா டெனறய டெனக்கலாம். வேணிக்ரு-நாண்காமவேற்றமையுருபு செயப்பற்பொருளில் வாததலை, உருபமயக்கம். வேண் - வடசொல், மாணக்கம் - மாணக்கம்.

இனி, மாமறைப்பாலின் பாலால் வேணிக்ரு அங்கு ஆடமுடவர் எனபதற்கு - சிறந்தவிமரணநுமாரான விசாரசுநமரால் பாடக்கொண்டு திருமுடிக்கு அக்கரணத்தின் அபவேகருசெய்யப்பட்டவ சென்றுஉரைத்தல் நேரமென ஆயிக; சோழமண்டலத்தல் திருசசேய்ருவரில் பிராமணசாதியிற் பவித்திவைவறுமறிவதொன்றிப் பாரசுருமர் இடையாபசக்களை அடிப்பதைப்பார்த்தபாபாறமுண்டு அகி அம்வர்ப்பசக்களைபெல்லாம் அவ்வவறுமறிந்துடையவரின்குறியுமறிப்பதற்கு தாமேமேய்த்துவருங்காலத்தில மண்ணிபாற்றங்கையால் மனை ஒருநாள்வலிங்கத்தைததாடிது அபபசக்களின் பாரிக்கொண்டு குடங்குடமாகக்கொண்போய் அபவேகருசெய்துவர, அதுதேறினது அவ்வாவர்கள் அவ்விதந்தையாகிய யசசைத்தன் டத்திற் போய் உமதுபுத்திற் பசக்களை அண்டிமேய்ப்பதுபோலக் கொண்டுபோய் ப்பாலைக்கமந்து மனைபிறக்கொண்டு அபவேகருசெய்துண்டு என்றசொல்லி முறையிட, அத்தத்தன் மமந்தறிபாதபடிமறைந்துச்சென்று அங்குனஞ்செய்தலை ககளாய் பிஞ்சுந்தகொபவகொண்டு விசாரசுநமரைத் தன்னைத் தன்முடிவற்றபல முறையடித்துத் திருமருசனபாரகுடங்களைக்கால்நுவிடறிச்சிதற, அந்நா முடர் தம்முன்கிடாந் ஒருகோலை எடுத்து உடனேசிவனநூலமருவாகிய அதலால் சிவாபராதஞ்செய்ததற்கையிற் காலகளைவட்டிவிட்டு முன்போல வே அருசசனைசெய்ய, பரமசிவன் பிரதியடசமாகி அவருக்குசசண்டேகரப தத்தை அளித்தருளின சென்பது கதை இனி, மறைப்பாலன் - மார்க்கண்டேயரும், வியாக்கிரபாதரு மாகலாம். (இ)

சு.—(இ - ன) - அமும் - அழகிற, வெம் - விரும்பத்தக்க, புலியின் பாதிரினுக்கு - வியாக்கிரபாதமுனிவர் துருமாரணைஉபமாயுவுக்கு, தத்து - மோதுகின்ற, தீவர - அலைகையுடைய, பால் உதத்தன்னை - பாறகடலை, ஈயும் - கொணர்ந்துகொடுத்தருந்தருளுடமான, புலியூரே - புலியூரானது, -பந்தி - சிவபக்தியாகிய, தவம் - சிறந்ததவம், தழைத்த - நிரம்பின, சித்தனார்-மனதையுடைய சிறந்ததாண்டநாயனார், தாம் சமைத்த - தாம் பாகஞ்செய்த, சேபை - (அவாது) குமாரனை, உவந்து- விரும்பி, அழைத்த - (முன்போலுருவங்கொண்டவருமபடி) அழைத்தருளின, சித்தனார் - வித்தவடிவங்கொண்டவராகிய சிவபிரானது, ஊர் - ஊராம்; (எ - று.)

வியாக்கிரபாதமுனிவர் தமதுதந்தையின்கட்டளைப்படி வகிட்டமாக முனிவரது உடன்பிறந்தவனை மனஞ்செய்து உபமாயுவுன்னுங் குமாரரைப் பெற, அக்குழந்தையை யாமருகியவளிட்டரும் அவர்மனைவியான அருந்ததியும் எடுத்துக்கொண்டபோய்த் தமதுபர்ணசாலையிற் காமதேனுவின்பாலை பூட்டிவளர்த்துவருகையில், ஒருநாள் தந்தைதாயாரான வியாக்கிரபாதரும் அவர்மனைவியாரும் அனடினாற்சென்று அக்குழந்தையைத் தமதுபர்ணசாலைக்குஎடுத்துக்கொண்டுவந்து தமக்குப்பால்கிடையாமையால் மாவைநீரிலேகரைத்துண்டட, அதனை அக்குழந்தை உட்கொள்ளாது உமிழ்ந்துவிட்டுக் காமதேனுவின்பாலைக்கருதிவிரும்பியழநல்லபாணுட்டிச்சுமாதானப்படுத்தவழியில்லாமல் அக்குழந்தைபைத் தந்தை சிவசன்னிதானத்திற் கொண்டிவிட, அங்குஅக்குழந்தை பசியாற்றாதுஅழுது சிவபிரானுளாம் பாற்கடலைப்பெ

கழலாதவன்மதியார்கள் னுறூர்கண்ணம்
அழலாதவன்மதியாரார்வு.

இ - ள் ஆசுவில்—குற்றமில்லாத, மதில்—மதிலானது
(தூல் அளவு இட்டு—எற்றுதூலாலளவிடப்பட்டி, ஆங்கு உயர்
ந்து—அவ்விடத்திலுயர்ந்து, நீறுஅணிந்து—சுண்ணத்தாற் பூச
ப்பட்டி) தூல் அளவிட்டு—வேதமுதலிய தூல்களை யளவுசெய்
து, ஆங்கு—அப்பொழுதே, உயர்ந்து (அறிவால்) உயர்ந்து, நீறு
அணிந்து—திருநீரணிந்து விளங்கும், பூசுரர்போல் ஆகும்—
மறையவனாயொத்த, புலியூர்—புலியூரானது, மாசுகழலாத—
குற்றத்தினின்றும்நீங்காத, வல்மதியார்கள்—தற்போதமுடைய
யவரிடத்து, உறூர்—பொருந்தாதவரும், கண்—திருநெத்திரங்க
ள், ஆம்—அமைந்த, அழல்—அக்கனியும், ஆதவன்—சூரியனு
ம், மதியார் - சந்திரனுமாகவுடையவருமாகிய இறைவர், ஆர்வு
—பொருந்து மிடமாம்.

அழலாதவன் மதி உம்மைத் தொகை.

(அச)

எற்கோவனாயாகிவரலாலைங்கரனேர்
பொற்றோபுரஞ்சோபுலியூரே—நற்காற்
கிசைக்குஞ்சிலம்பினுனீமைம்முகத்தான்
அசைக்குஞ்சிலம்பினுர்வு.

இ - ள். (எல்குறூ—சூரியமண்டிலத்துக்கோ, வரைஆகி-
ஓரளவாகி, வரல்ஆல்—வருகையால்) எல்—விளக்கம்வரய்ந்த,
கோ—அரசத்தன்மையையுடைய, வரை—மேருவையொத்த,
ஆகு—பெருச்சாளியின்மேல், இவரல் ஆல்—ஏறுதலால்—ஐங்
கரன்—ஐந்துதிருக்கரங்களையுடையமுத்தபிள்ளையாரை, கோர்-
ஒக்கும், பொன்—பொன்னுலமைந்த, கோபுரம்சேர்—கோபுர
மமைந்த, புலியூர்—புலியூரானது, நல்காற்கு—பொலிவமைந்
ததிருக்கால்களுக்கு, இசைக்கும் சிலம்பினுன்—இசைந்த சிலம்
பிணையுடையவரும், ஈமைம்முகத்தான் - பத்துமுகங்களையுடைய
இராவணன், அசைக்கும்—அசைக்காநின்ற, சிலம்பினுன்—க
யிலைமையை யுடையவருமாகிய இறைவர், ஆர்வு—பொருந்து
மிடமாம்.

முனிவர்களோடு மாறுபட்டு பெருச்சாள்வடிவங்கொண்டு
 ஓரசுரன் என்றும் இடைபூதவர்களுக்குச் செய்துவந்தமையால்
 முனிவாவேண்டுகோளால் அவ்வகரணைப் பரசாங்குசந்தளால்
 டக்கித் தமக்கு வாகனமாகக்கொண்டா என்பதும், இராவ
 ணன் இந்திரன்முதலிய தேவர்களோடு போராடியது செருந்
 குற்றுச்சிவபெருமான் திருக்கயிலைமீது வருங்காலையில் அவன்
 வீமானஞ் செல்லாமையால் அத்திருமலையை எடுக்க முயன்று
 நென்பதும் புராணவரலாறுகள், சாரந்தபண்புத்தொகை,)

காற்காட்டியாறுதலைக்காட்டி யடுத்தோர்க்காயில்லை
 போற்காவருஞ்ருழ்புலியூரே---பாற்கோல்க
 குட்டிக்கங்குட்டிநூர்சொச்சையுபாமனுச்சொ
 றெட்டிக்கங்குட்டிநூர்

இ - ள். (அடுத்தோர்கு--அடுத்தவர்களுக்கு) சரஸ்வதி--
 தென்றழ்சாற்றைக்காட்டி, ஆறு--கோட்டி--தூண்பாறு
 தலைக்காட்டி அடுத்தோர்கு--தம்மம் அமைந்த அடியவர்க்கு,
 காற்காட்டி--திருவடியையக்காட்டி ஆறு--கோட்டி--
 முகங்கனையுங்காட்டி, அயல--மேலேயேயுந்தாய், மேல--பால்--
 முருக்கடவுளைப்போல, காவருஞ்ரு--காவருந்ருத்த, புல
 யூர்--புலியூரானது, பால்--பாலை, கோலம் குட்டிக்கு--
 கட்டிக்கு, அங்கு--காட்டி--அங்குநதாயியாவந்து ஓட்டி
 வரும், கொச்சையகம்--அட்டிமுசத்தை, மாமலுக்கு--
 சக்கலுக்கு, அன்று--அக்காலையில், ஒட்டி--பச்சாத்து,
 சங்குட்டி--சங்கு--தலையாகக் கூட்டினவருமாகிய இறைவரது,
 வர்--உவர்ப

பாண்டி நாட்டிலுள்ள குருவிருந்த துறையென்னு மூரில்
 வாழ்ந்து ககலென்னும் ஒரு வேளாளன் பெற்ற பண்ணிரன்
 டிபிள்ளைகளும் தமது தந்தை தாயிறந்தபின் வேடரோடு கூடி
 க்காட்டில் வேட்டையாடுங் காலையில் அங்கிருந்து தவம்செய்த
 பிரகஸ்பதியின் தவங்குலைய, சல்முதலியவற்றை வாரிவீசினார்
 கள், அவர் சினங்கூர்ந்து நீங்கள் உழுதொழிவின யாதலால்மூ

எனலுமும் பன்றியாகக்கடவீமென்று சபிக்க அன்றே அவ்வூரி
 னபுநத்திலுள்ள காட்டில் பன்றிகளாகப் பிறந்தார்கள், அக்கா
 லத்திலுள்ள இராச ராசபாண்டியன் வேட்டையாடுங் காலையி
 ல் வனக்கையில் அவற்றின் தந்தை சாய்களாகப்பட்டிறக்க அக்
 குட்டிகள் வருந்தும்பாது சிவபெருமானாவற்றின் தாயாய்வு
 ன்று முலையுட்டினா என்பதும், நம்மைப்பறித்ததக்கல் தலையை
 பாச ஈலையிலுந்து அட்டின் றலையை யிசைததன என்பதும்
 புராணவரலாறுகள். ஆறுதலையகாட்டி இராசடாம் வேற்று
 கையத் பதாதையில் அருமொழி வல்லெழுத்தியல் பாதலால்வலி
 ததல் விநாமம். (அசு)

மெய்ப்பவகாபாயக வகமக மிக்கசிவகங்கையது

பொய்ப்பின்மதைதா ல்கொப் பம் புலியுரே—மைப்பனை

மெய்க்கத்தனுக்கை வக துராமிக்மால்வரைமார் [போற்

தவந்ததனுக்கையபொய்]

தி - எ - மெய்ப்பவகாபாயக - நேகமெய்க்கும் பிறவி
 மை - உயர்த் து, அகமகமகம் - அருகிய தாமனாகள்மிகு
 க்து - மெய் உணவமகமக - மகமகாய்க்கு (ஆராய்வொர்க்கு)
 பாவத்தை கொடுத்தது, அகமக - அமலம்மிக - அங்குக்களங்க
 மில்லாமைய - அகமக - அகமகமக - அக - சிவசகமகையானது,
 பொய்யு - அல் - பொய்ச்சலில்லா, மறைக்கு ஒப்புளும் - வே
 தத்துக்கொடுத்த புலியு - புலியு - அகமகமகமக, மை - கரிய, பனை - பொ
 ல - பனைமையப்போல, மெய்க்கு - அந்த ஒரு கு ளியர் - தொங்கா
 லின்றது இக்கைபெய்க்கை உதாயசக்கடவுளுக்குப் பிதாவாய்
 ள்ளவரும், துய - புலியுமாய் - பிந்த - நீண்ட, மால்வரைமார்
 --பெரியமேருவாகிய, தங்கம் தனு - தங்கமலையை பேந்திய,
 கையா - திருக்கரத்தை உடையவருமாகிய இறைவர், சார்பு—
 பொருந்தும் இடமாம். (அசு)

காலாயிரந்தாதற்குநிமலசெட்டாற்சேடன்

போலாலபஞ்சேர்புலியுரே - --பாலாழி

தந்தருஞ்சமப்பார்தமையுய்க்குஞ்சடைமார்

தந்தருஞ்சமப்பாரிடம்.

இ - ள். (கால் ஆயிரத்து ஆல் - ஆயிரங்கால்களாலும், கதிர்--ஒளியையுடைய, மணி—இரத்திரங்களுமுத்திய, சூட்டு ஆல்--கலசத்தாலும்) கால் ஆயிரத்து ஆல்—ஆளவில்லாசகால்களாலும், கதிர்—ஒளியமைந்த, சூட்டு ஆல்—உச்சிக்கொண்டையாலும், சேடன்போல் - அகிசேடனைப்போல, ஆலயம் சேட ஆலயம்நெருங்கிய, புலியூர்--புலியூரானது, பால் ஆழ்--பாற்படலானது, தந்தாருங்க உம்—தந்தாருங்கினையும், அப்பு ஆரதம்ஜ உம்—கங்கையையும், ஆத்திமலையையும், களம்—ஸ்ரீ கண்டத்திலும், சடை—சடாபாரத்திலும், இட்டு—அணிந்து, இந்தாம—விறகினை, சுமப்பா—சுமந்தாருந் திறைவரது, இடம்—இடமாம்

இசைப்பாணர் பகைவராகிய எமந்தனைவெல்ல மதுரை திருநகரில் விழுகுமந்தருளிஞா என்பது புராணவரலாறு நஞ்சினைக்களத்திலும் அப்பு ஆரதமையச் சடையிலும் எனக்கொள்ள நின்றலால் முறைநிரணிகைற்பொருள்கொள்ளி சூட்டுவெதாற்றிவாசு பெயராய்க் கலசத்தின்கீழ் நின்றது (அச)

தக்கமலைக்கிரியுந்நூல்வியாச ஸாயொப்
புக்கெட்டக்கமபஞ்சோபுலியூரே - எமகயத்தி
பல்லுக்கெட்டாதவனாற்பாற்புணை - ஆதவனா
சொல்லுக்கெட்டாதவனாற்புணை.

இ - ள். (தக்க—கலை(ஆகமத்திப்பாடி) அமைந்த, இடை தெரியலதனை ஆல்--தெரிதலால், தக்க—மேம்பட்ட, கலை--புலி தழுதலிய நூல்களை, தெரியல் தன் ஆல்—ஆராயதலால், ஸயாசா ஜ—வெதவியாசனா, ஒப்பு—ஒக்கும், பகாடி கம்பம் சோ—துவசத்தம்பம் சோந்த, புலியூர்—புலியூரானது, எமகயத்து இல்—தக்கன் யாகத்தில், பல்லுக்கெட்டு-பல்லிழந்து, ஆதவனா பாற—சூரியனோட, புடைத்து—தகர்த்து, மறைசொல்லுக்கு வேதவாக்கியத்துக்கு, எட்டாதவனா—எட்டாதவருமாகிய இறைவர், தோயவு—பொருநதுமிடமாம்.

தக்கன்யாகத்தில் வீரபத்திரக்கடவுளால் சூரியன்புல்லையிழந்தான் என்பது புராணவரலாறு. (அக)

பாடுமிசையாற்றனங்கும்பத்தாட்சிககரம்வெண்

பூடணமின்னுளம் புலியூரே—வேடன்

அடித்தரிக்குநீ கோவாரமராதுயராலங்

குடித்தரிக்குங்கோவாரகுடி.

இ - ன் (பாடும் இசை ஆல்-பாலரும்சொல்லும் புதுதூ
லும், தனம்கும்பத்தா ஆல் - பொன்னா செய்த கலசங்கராஜம்)
பாடும் - பாடாநின்ற, இசை ஆல் - இசையினாலும், தனம்
கும்பத்து ஆல் - குடம்போன்ற தனத்தாலும், சிககரம் - திரு
க்கோயிலானது, வெண் பூடணம் - வெள்ளிய ஆபரணத்தை உ
ணிந்த, மின்னாள் ஏம் - மாமகனாகு திகராகும், புலியூர் - புல்
யூரானது, வேடன் - சுண்ணப்பாறையானது, அடி - திருவடியை
தரிக்கும் - தரித்த, கோவார - நேத்திரத்தையுடையவரும், அம
ராதுயர் - தேவர்கள் துன்பத்தை, ஆலம்குடித்து - உலகத்தை
யுண்டு, அரிக்கும் - கொடுக்கும், கோவார் - தலைவருமாகியஇசை
வர், குடி - குடியிருக்கும் ஊராம்

தொண்டைநாட்டில் திருக்காளத்தியென்னுந் திருப்பது
யினருகிருக்கும் உடுப்பூரில்வாழும் வேடாகுலபதியாகிய நாக
வெண்பவன் தவபலத்தினால் திருவவதாரஞ்செய்து திண்ணை
பொன்னும் பின்னே நிருநாமம்பெற்று வில்லித்தையில் வல்ல
வாராய் வேட்டையாடுங்காலையில், ஓர்பன்றியின் பின்தொடா
ந்து அதனைக்கொன்று பொன்முகலி யாற்றங்கரையிலிட்டு அங்
கிருக்கும் குடிமித்தேவரைத் தரிசிக்கச் சென்றனர், அத்திரும்
லையிலேறும்பொழுது சத்திநிபாதுமவாய்ந்து முறுகியஅன்பா
யுபெருமானாரைத் தழுவித்தேவா பசித்திருக்கின்றீர் இறைச்சி
கொண்டு வருகின்றேனென்று சென்று அப்பன்றியினிறைச்சி
யைத் தீயிற்சாய்ச்சி வாயிலிட்டுப் பக்குவம்பார்த்துச் சுவையா
யுள்ளதைப் பெருமானார்க்குடட்டி யிவ்வாறொழுநாளில், அங்கு
அதுசித்தமாயிருத்தலைக்கண்டு மனம்பொருத்த சிவகோசரியார்க்கு
அவர் முறுகிய அன்பிணையுணர்த்த ஏழாநாளில் ஒருதிருக்கண்
ணில் உகிரமொழுகும்படியா யிருந்தனர், ஊனமுது கொண்டு
வரச்சென்ற அத்திண்ணனார் அதனைக்கண்டு ப்பதைபதைத்துப்

பச்சிலைமூலிகை பிசைந்து விட்டும் நிறதா நிறுத்தலாம் என்பது
னுக்கு, ஊனையுறுதியென்று தயது வலக்கண்ணைப் பிடித்து
தப்ப வுடனே புதிதிற்பக்களைய மதித்தனா. மீளவும் ஆவாய்
வினையுணர்த்த மற்ருருகண்ணிலும் உரும்கொருகுமபடி சவட்
மயருள, நான் மருத்துகண்டமையா லுஞ்செனென்று சீட்டுக்
ண்ணைப்பெயாத்தப்ப ஆலையாந்ததுக்காகத் தயதுசெய்து
கி, அக்கண்ணிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு பெயாத்தப்பிதறு
ன்பது புராணவரலாறு. சத்திப்பா தம் திருவருட் பதியா.

வான்மீதெழும்புகையா ன்மா விசுத்தகதா ந்கதினோ
போன்மா மகஞ்செயபுலியுமே—தேன்மா மக
தோடாயிரந்தான் துலங்காம புன்றிலையை
ஒடாயிரந்தா னுறையு.

இ - ள். வான்மீது - ஆகாயத்தின்மேல், எழும்புகை
ஸ் - எழாரின்றபுகையினு, மாயிரத்தது - ஆல் - பெரியவிரத
முடையால்) வான்மீது - ஆகாயத்தின்மேல், எழும்புகை ஆல்-
உதயஞ்செய்தலாலும், மா - குதிரைபூண்ட, இரத்தது ஆல்-
ஒற்றையுருளையுடைய தேராலும், கதினோன்போல் - குரியனை
ப்போல, மா மகம் செய் - பெருமையாய்ந்த யாகங்களைச் செய்
யும், புலியூர் - புலியுறானது, தேன்மா மக - தேனீக்காக, இ
யிரம்தோதோன் - ஆயிரம்தழுகள், துலங்கு - விளங்கும், அம
புயன் - தாமரையில்வசிக்கும் பிரமனது தலையை—சுரத்தை,
ஒய் ஆய் - ஒடாகக்கொண்டு, இரந்தான் இரந்த இளையார், உ
றையு - வசிக்கு மிடமாம்

இதுமாப்புற்ற பிரமன் தலையைக்கொய்து செருகமுற்ற ச
ருமால் கால்நரம்பிற் சூலத்தால் வயிரவழாத்தி குத்தியுநிர
பலியேற்றனர் என்பது புராண வரலாறு ஆய் செயலெவெ
ச்சத் திரிபு.

ஆங்கருணையோட முதிந்தங்கலிலைநீங்குமா ம்
பூங்கலையிந்தொப்பாம்புலியுமே—வாங்கும்
வரங்கம்பலவானைன்வாயில்காத்தன்பர்.
கிரகம்பலவானானில்.

வி ன். (ஆம் - அமைந்த, கருணை ஒதி - பொரிக்கறி யாய், அமுதுசந்து - அன்னச்சதைத்தந்து, சவலைக்கி - பசி துன்பத்தைப்போக்கி) ஆம் - உண்டாகும், கருணை ஒதி-கரு ணையோடு, அமுதுசந்து - அமுதினைத்தந்து, அங்கு - அவ்விட தில், அ அல் - அத இருளினே, நீக்கி - ஒழித்து, மடம் - மடிகள், பூக்கலை - பொலிவமைந்த கலைகளையுடைய, இந்து லாய் ஆம் - சத்திரையொருங்கும், புலியூர் - புலியூரானது, வாங் கும் - விற்பத, வரம் - வரததையும், கம் - தலையையும், பல-பல வாக்குடைய, வாணன - வாணசகரன், வாயில்காத்து - வாயிலை காக்க, அன்பாரு - அடியார்களுக்கு, இரங்கு - இரங்காநின் று, அம்பலவாணன - அம்பலவாணனது, இல் - திருமணையாம்.

காத்து செயவெனெச்சத்திபு.

(க௨)

ஆயம்பெய்தேதா வாய்க்குழி பட்டகசன்மேயாப
பொய்யில்சதநாந்ருழ்புலியூர் —பையரவு
மீதுமாயுதினாமிக்கமுயல்மேலமுத்திய
பாதாம்புயத்தினாபற்று.

வி ன். (ஆயம்பெய்து (இரப்பவர்க்கு) பிச்சையிட்டு, தா ளணி - உலகிலுள்ளார், மகிழ இட்டு மகிழவுணவுதந்து) ஐ அமடி எய்து - பஞ்சபாணங்களைப் பிரயோகித்து, தார் அணிம கிழ இட்டு மகிழ்மாலையணிந்து, அங்கசன்போல் - மன்மே தனைப்போல, பொய இல் - உண்மைவாய்ந்த, சத்திரம சூழ்- சத்திரமகங்குழந்த, புலியூர் - புலியூரானது, பை அரவு-படத் தையுடைய பாம்புகள், மீது ஆம் - மேலேயாகிய, புயத்தினா திருப்புயங்களை யுடையவரும், மிக்கமுயல்மேல் அழுத்தும்-வ லிமை மிகுந்த முயலகன்மேலமுத்திய, பாத அம்புயத்தினா- திருவடித்தாமனையை யுடையவருமாகிய இறைவா, பற்று - அ ன்புகூர்ந்திருக்கு மிடமாம்.

தேவதாருவருணியாகள் ஏவியமுயலகன்மேல் திருத்தா லுன்றிநடித்தனர் என்பது புராணவரலாறு. முயலகன்எனவ மற்பாலது முயல் எனவந்திருக்கின்றது. (க௩)

மாறுபுணர்ந்துநீறணிந்துமாமதிமேலேட்டுயர்ந்தோர்
போற்பலமாட்டுச் சேர்ப்புலியுரே—சூர்பெறுகொண்
தோடுநதலைவனைப்பார்க்கப்பலமுதற் சேர்த் தயன்முன்
தேடுந்தலைவனைப்பார்கொண்.

இ - ள். (மாறுபுணர்ந்து - மேசுந்தைதகமுல், நீறுஅணி
ந்து - கண்ணச்சாந்தாலவங்கரிசுப்பட்டு, மா - பெருமைவாய்
ந்த, மதி - சுந்திரனைப் பமல்ட்டி - மே கொண்டு) மால் புணர்ந்
து - பெருமைமையப் பொருந்து, நீறு அணிந்து - விழுகியைச்ச
ரித்து, மாமதி - நுண்ணிய அழகை, மேலிட்டி - சேர்ந்து, உயர்
ந்தோர்போல - உயர்ந்தவர்களைப்போல, மாடம்சேர் - மாடங்
கள் நெருங்கிய, புலியூர் - புலியூரானது, சூர்பெறு - சூர்வா
யாக - கொண்கொள் - அவள்ளியசவகுகளை, உந்து - கொழிகரு
ம், அலைவரை ஆட்களைபுடைய கடல்வளை தலையுடைய, பார்
வலகிலுள்ளோர், கூடப் - கைகுவசிய, மறைமோமரு - பார்ப்
பனைச் சிறுவன்பொருட்கு, அயனமுன் தேடும - பிரமன் முன்பு
தேடிய, தலைவனைப்பார் - சிருமுழைய வண்ப்பவராகிய இறை
வர், சேர்வு—சேருபிடமாய்

பார்ப்பனைச் சிறுவன் புனைந்துநீறணிந்துமாமதிமேலேட்டுயர்ந்தோர்
போற்பலமாட்டுச் சேர்ப்புலியுரே—மெய்ப்பலனை [வொன்
தோடுநதலைவனைப்பார்க்கப்பலமுதற் சேர்த் தயன்முன்
தேடுந்தலைவனைப்பார்கொண்.

எப்போதுநன்மணந்தோய்க் தேற்றவர்க்கிட் ணைந்தரு
புப்பேசுமவீதிப்புலியுரே—மெய்ப்பலனை [வொன்
தோடுநதலைவனைப்பார்க்கப்பலமுதற் சேர்த் தயன்முன்
தேடுந்தலைவனைப்பார்கொண்.

இ - ள். (எப்போது உம் - எந்தக்காலத்திலும், நன்மண
ந்தோய்ந்து - நல்லகலியாணங்களைப் பொருந்தி, ஏற்பவர்க்கு
இட்டு - இரப்பவர்க்குக்கொடுத்து) எப்போது உம்—எந்நாளி
லும், நன்மணம் தோய்ந்து - நல்லவாசனையைப்பொருந்தி, ஏற்
பவர்க்கு இட்டு—இரப்பவர்க்குக்கொடுத்து, ஐந்தரு—பஞ்சதரு

சுக்குக்கு, ஒப்புப் பேசும் - ஒக்கும், வீதி - வீதியையுடைய, புலி
பா - புலியுடையது, மெய்ப்பு ஆன - உண்மையமைந்த, நந்தி
- இடபமாகிய, பரியார் - குதிரையையுடையவரும், நனிநத்
த - தாமலாயில் விரும்பும், அயன்கு உம் - பிடிமனுக்கும், அநிக்
சும் நிருமாலுக்கும், சந்திரர் அரியார் - சந்திரந்தற்கரியவருமா
கிப இறைவரது, தலம் - திருப்பதியாம்.

உம்மை இன்னத்தென அறிவொருவில்வந்த முற்ற. (கூசி)

சோபனத்தைச் சேர்ந்து வெகுநேரமுண்டாகியுயர்தோரண
பூங்கொக்கொப்பாகும்புலியூரே - தாபரவென [ந்தான்
டிக்கெனுமாசாரத்தாரசிட்ட நெஞ்சுட்டித்திக்கும்
இக்கெனுமாசாரத்தாரில்.

இ - ள். (சோபனத்து ஓர் பசாந்து - பழகளைப்பொருந்
து, செங்கோல் தூக்கி - கோலத்தாலாராசியவளவுந் தூக்கப்ப
ட்டு) சோபனத்து ஐ சோநறு - சுபத்தையடைந்து, செங்கோ
ல்தூக்கி - செங்கோலை யேந்தி, உயர்த்தாரணத்தான் - உயர்ந்
தத்தாரணமானது, பூங்கு ஒப்பு ஆகும் - அரசனுக்கு ஒக்கும்,
புலியூர் - புலியுடையது, தாபரம் - அசையாத, என்னிக்கு என்
னும் - எட்டுத்திடுக்கென்கின்ற, ஆசாரத்தார் - ஆடையையுடைய
வரும், சிட்டர் நெஞ்சு உள் - பெரியோர் மனத்தில், தித்திக்கு
ம் - தித்திக்காநின்ற, இக்கு என்னும் - கருமபாகிய, மாசாரத்
தார் - பெரிய சாரமாயுள்ளவருமாகிய இறைவரது, இல் - ஆரு
மனையாம்.

சோபனம் சோபனம் குறுக்கல். (அக)

அம்மழைக்கல் னாற்காலாலாடுதலாற்கேதனங்கல்
பொம்மன்முலையாராம்புலியூரே - சம்மதியாய்ப்
பொங்கரவினன்பணிவார் பொற்சடைக்கிட்டார்கிரணச்
செங்கரவினன்பணிவார்சேர்வு.

இ - ள். (அமழைகண் - அந்தமேகமண்டலத்தில், கால்
ஆல் ஆதிதல் ஆல் - காற்றாலாடுதலினால்) அம் - அழகிய, மழை
- மேகம்போன்ற, கண் ஆல் - கண்களாலும், கால் ஆல் - காலி

கூல், ஆதிதல் ஆல் ஆழ்நலனும். கெதனகுகன் - செருகன், பொம்மல் - பருத்த, முலையா ஆம் - சனத்தையுண்ட நாட்டியமகனிரை யொக்கும், புலியூர் - புலியூரானது, சம்பதி ஆம் - சம்மதித்து, பொங்கு - சோபிக்கும், ஆரடி - பாம்பாகிய, கணபணி - நல்ல ஆபரணத்தை, பொன் - பொன்போலிறம்வாய்ந்த, சடைகு இடம்பா - சடையிலணிந்தலரும், காலவழிநீர் - கரம் - செவந்திரனதனையுடைய, இன்ன - குரியதால், பணிவார் (பூசனைவ்யது) பணியாடல் வருமாகிய இறைவா, சோவு - சோந்திருக்கு மிடமாம்.

முன்னின்று ஆலபாருடன் கூறுபட சிங்ல அனசநிலையாகக்கொள்க. (கூஅ)

மாலகலமுந் துமணியை மீழ்நெய்ந்நிறையாபு
போலிரதமா முட புலியூரே - பாலனைக்கொல
வானசத்தையுன்றிறார்வாள்ரக்கன்ம முடிமேற்
கானசத்தையுன்றிறார்வாள்ர.

இ - ன். மால் - மெகமண்டலத்தில், அகலம் - விரைவத்தை, உற்று - ஆளாவி, மணிவா - மடிவாள் - இரதங்கலத்தையுட்புண்தி மால் அகலம் - வருவால் மார்பினை, உற்று - மொருங்கி மணிவாடம் பூண்ட - முத்திவா - தனதுபுலியை, போலிரதமாபுடல் - திருமகனாப்போல, இரதம் ஆரும் - நீயிதம், மாக்நைந்த, புலியூர் - புலியூரானது, மாலகலகொல்வான் - தமது புத்திரனைக்கொலவான் - சிறத்தொண்டநாயனாது, அகத்து - திருமணியில், ஐ - அழகிய, ஊன்றின்னா - தனையுத்தின்னாதுவரும், வான் - அரக்கன் - வானையேந்திய இராவணனது, மாமுடிமேல் - பெருமையாய்ந்த சிரத்தின்மேல், கால்நகத்து ஐ - பெருவிரல்ககத்தின் ஊன்றினார் - ஊன்றின வருமாகிய இறைவாது, காப்பு - காவலாயுள்ள இடமாம்.

சிறுத்தொண்ட நாயனா சரித்தத்தை முன்னர்க்காண்க---
இரதமும் எனப்பாடமுமுண்டி அது உவமையுடன் பொருத்தமின்மையால் ஆருமெனப்பாடங்கொண்டாம். (கூஅ)

செல்வந்திருந்திடலாற்சேர்முடத்தாற்பிங்கலனைப்
புல்லுந்தெங்கோங்கும் புலியூரே - மெல்லிதழ்வாய்

முன்கொருகாலித்தல் அந்நரி மனவநம் அஃத ஸ்ரீபிரான் அரு
மையாம் ஆடுநொய்யுதற்குக் காமகலாபம் உண்டாவோர்க்குத் தவநெஞ்சு
அவாது அருகுகி கத்திகைப் பெருகினான் அஞ்செய்யு மரமுட மகாசூகந
ப்பததும் பிறந்ததற்கு லேபம் அவ்வாறைய புகழ்க்க ஸ்ரீபிரான் தீயியம் அ
ஸ்நாகநெஞ்சுக்கு கத்தியாடல் உண்டாயினவாடல் உண்டாகுமாபட்டதற்
அஞ்சுதலென்று மரமபரிசு கெடாந், அவர் அதன்ககலாபம் அஃகயந்த,
ஆகிசேஷன் அவாது அவா பிண்ணை விழுத்தலை பதஞ்சலையென்று
பெயராப் பெறுண், [பத - ஸ்ரீமகல அஞ்சு - மட - ஸகை.] பின்பு ந
கால் கிவிரானது நடனத்தின் மகிமைபத திருமடக்கைக்கேட்டு ஆதி
சேஷன் அதனாத்தரிக்கவிந் திருக்கைலைமையடைபு தவநெஞ்சு
ய, அவரான் பிரதியகதமாய் இவ்வயுவத்தோடு என்னுள் உலகமருந
மாதலின், முன்கொருகாலி எடுத்த கரிய பதஞ்சல வடிவத்தோடு நாகலை
கத்திற்சென்று, அவர் பூநய்யாபரிஷுள்ள பிலத்தொடம் உண்டு திலைய
னத்தில் முடிவகாதலின், நீ அவ்வய்யாய் உய்குஞ்சினவசோர்க்கு விய ககி
ரபாதமுவிவனோடு மதநடாததைத் தரிசுபபாய் என்று அநா, அயவனமே
நாகராசன் பிலத்துவாரத்தினவய்யாய்த் திலைவனத்தையடைந்து திருப
ருத்தநதரிசித்தன னென்பது முறபதியுள்ள கதை சிதம்பரத்தில் திரு
வாங்கேசுக்குதலுக்கு மேற்கேயுள்ள நாகசேரிமேனனும் புண்ணியதித்தமே
ஆகிசேஷனொருத பிலத்துவாரத்தின் எல்லையாம் மெய்திகழும் உணமை
விநாகுகித் தன்னுறமம். சோன- வடசொற்றிபிடு (பிராயகாலதபிதும்
அழிபாடு) பிசுபவ ன்னது பொருள் வாதவூரடிகளை வரந்துயதனபொரு
ட்டு அரிமரத்தனபாண்டபனய்து உண்டான கோபத்தலை கிவிரான் வை
மையாம்மை அவன்நர்க்மேல ஏவ, அந்நதி மதுரைபையழிக்குமாறு பெருகி
வர, அந்நகரத்தார்பாவரும் அரசன்கடடண்ப்படி கூலியாட்களைவைத்துக்
கரைகோலுகையில், சோமசுந்தரக்கடவுள் பிட்டுவிறுதுண்ணு வநதியென்

விவரங்களை நயார்மீதமுள்ள மாரருக்கா

வண்பாடுகளை நயாநாடு.

இ - ன். (செல்வந்து இருந்திடல் ஆல் - மெகம்வந்து த
புதுநலனும், சென்மடத்து ஆல் - பொருந்திய முடத்தினாலும்)
செல்லும் இருந்திடல் ஆல் - செல்வத்துள்ளிறைவாலும், சேர்மு
புது ஆல் - பொருந்திய முடத்தினாலும், பிங்கலன் நேர்புல்
தம் - குட்டரணியைச் சீத, பிங்கு - சென்னமரங்கள், ஒங்கும்
மயமந்து தெய்வம், புலியு - புலியு, ரானது, மெல் இத -
மெல்லிய இதுதங்கள், வாயவெண்ட - வாயமலாந்த, கடுக்கையா -
கொண்ணைமலா மாலையை மணிந்தவரும், மெல்நாள் - முன்ன
ளில், அமரருக்கு ஆக - தேவாருக்கு ஆக, உண்டகம் - உண்
டவட்டத்தை, நையார் - வெறுக்காதவருமாய் இறைவரது,
மயம் - மயமாம்.

குபேரனுக்கு முடத்தன்மையைவந்த இடத்திற்காண்க.)
மாமகமண்டலநாடுகிலவண்டமிழ்ப்பூதநாறுவிட்டுப்
பூதமுறும்புமபன்சீர்ப்புலியுரே - ஆகமங்கள்
கூறிடுமாவாக்கினார் கூடலினைக்காநரிவை
புலியுமாவாக்கினாரில்.

இ - ன். (மாமகமண்டலம் - வின்னாலகவட்டத்தை, தா
மயம் - கமம், வண்ணம் - அமரம் - வண்ணங்கள்முழங்கிய, பூதநாறு
விட்டு பூங்குலைகளிட்டு) மா - பெருமைவாய்ந்த, கமண்ட
லம் தாய்கி - கமண்டலத்தை ஏந்தி, வண்ணம்முழங்கி - மன
மைவாயத்தன்மைமுதலானது, ஆறுவிட்டு - கல்வழியைக்காட்
பூகம் உம் - கமகமரமும், சும்பன்சீர் - ஆகத்தியமுனிவர் சீ
வாவாய்ந்த, புலியு - புலியுரானது, ஆகமங்கள் - இருபத்தெ
ட்டாக மயவின், கூடலிம் - சொல்லியருளிய, மா - பெருமை
வாய்ந்த, வாககினார் - திருவாககினையுடையவரும், கூடலி
வைக்கு ஆக - மதுரையிலுள்ள அரிய நத்தன பாண்டியனுக்கா
க, நரி - நரிகளை, ஏந்தும் - ஏருகின்ற, மா ஆக்கினார் - குதி
நரிகளாகச் செய்தவருமாய் இறைவரது, இல் - திருமணியாம்.

அமைச்சாக இருந்து குதிரைகள்வாங்கக் கொண்டுசென்
கவம்மபாண்டிசீர் சிலபெருமாளார் திருப்பனிகளுக்குப் போக

சிச் சிவாநந்தத்திலழுந்திய வாதவூரடிகளை, அரிமருத்தனபாண்டியன் வருவித்துக் குதிரைகளுக்காக வருத்தியகாலத்தில் அச் சிவபெருமானார் நரிகளைப்பரிகளாக்கினார் என்பதுபுராணவரலாறு. ஆக என்னும் வீனையெச்சத்தின்று தொக்கது மண்டிலம் என்பது மண்டலம் என்பது சிராமியம். (க(11))

மன்னுபுலியூக்கு வகுத்தவெண்பாதாறவற்றில்
உன்னிலிருபத்தைந்தோர் வயனம்—பின்னுமுள
ஐயைந்தொருவயன மையைந்தொருவயனம்
ஐயைந்தொருவயன மாம்.

புலியூர் வெண்பாவிலுள்ள தூறு செய்யுள்களில் இருபத்தைந்து இருபத்தைந்தாகப் பகுத்து அவற்றுள் ஒவ்வொருவகையும் ஒவ்வொருவிதமாக வருதல்காண்க.

பக்கம். வரி. பிழை. திருந்தம்.

அ	கசு	அவருடைய	கூப்பிய
க	எ	திருநடனத்தினைக்காட்டியருளிய. காட்டியருளிய	
உஎ	எ	அரிவாட்டநாயனார் அரிவாட்டநாயனார்	
கஅ	எ	வாதவூராளிகளுக்குக்குணர்த்தும். வாதவூராளிக	
			[குக்குணர்த்தும்
கசு	கமலப்போதுள்ளவன்	கமலப்போதுள் அவன்	
கசு	பிரமனும்	அப்பிரமனும்	
உரு	கொண்டுவாளைப்பொருள்.	கொண்டுவரு	
		தல் எனப்பொருள்,	

கஉம் செய்யுளில் முன்வசியமாதளித்த எனப்பாடமுண்டு வசியர் எனயமகம் திரிபுகளில் முதனிலைப்போலியாக வருமேயன்றி மற்றையிடங்களில் வைசியரெனவருமாதலால்வணிகமாத் எனப்பாடங்கொண்டாம்.

கஉம் செய்யுளில் சோதிவரை மும்மடியாய் எனப்பாடமுண்டு, அதுபுராணத்திற்குப் பொருந்தாமையால் சோதிவரை மும்மடியாய் எனப்பாடங்கொண்டாம்.

புலியூர்வெண்!

ஹம்மலட்டுக்கிழவிக்குத் தன்கருணையால் வேலையால்... முடி
பின்மேற கூடையிலமண்ணைச்சமநனுகொண்டுபோய்க் கொட ரொன்மது
கதை. புகட்டி - புகவீடு என்பதன மறவு. (எ)

டி — (இ - ள்.) மாசு இலா - குற்றமில்லாத, அம் பலிக்கும் - அழகி
யுடையினவடிவத்தை தச்சிறுபாணமைகொண்ட விசாக்கிரபாதமுடையிருக்கும்,
இ உணமக்கும் - மகளிரிற்றிந்த உமாதேவிக்கும், மா டடத்தை - சிற
ந் (தமது) திருநடனத்தை, பூசமடில் - (தைமாசத்திப்) பூசுநட்சத்திரத்
து லு, நாட்டிம் - (சிவ சோன) தரிசனங்கொடுத்தற்கிடமான, புலியூரே-புலி
பூரானது, —பேசு அரிய - சொல்லுதற்குமுடியாத, வித்தகத்தார் - ஞானவ
டிவமாகவுள்ளவரும், கண்டு இறந்தார் வீடு உற செய்து - (தம்மைத்) தரி
சித்திப் பின் மானமடைந்தது; பாரர்கள் முத்தியடையுற்படி அருள்செய்தி,
அங்குசுக்கு ஆ மக்கத்கு ஆர் கண் திரந்தார் - மன்மதனையொழிக்கும்பொ
ருட்துத் திருசெய்தியிடுபொருந் திருநடுபுக்கண்ணி விழித்துப்பார்த்தவரு
மாகிய சிவபிரானது, வாழவு - வாழ்ந்தமாம்; (எ - று.)

மாசுஎன்றது - ஆணவம் மாபை கன்மம் என்றும மும்மலத்தொடக்
கூக தைமாதத்தில் விபாழககிழமையும் பொர்ணையும பூசாகத்திரமும்
பொருகிய பன்மையி ன் திருநடனக்கதற்காட்டியிருப்பின மெனக. பூசம -
பூசும், மத்தகம் - மன்தகம் இவை - வடலிசாற்றியிருள். வித்தகத்தார்
கணி இறந்தார் ம் உற என்வெத்து - ஞானமுடையவர்கள் தம்மைத்தரி
சித்து மரித்து முத்திபெற என்ருவகொள்ளலாம் அங்குண என்னும் வட
சொல்லுக்கு - (திருமாவின்) உடம்பினின்று உண்டானவ னென்றாவது,
(பிராணிகளின்) உடம்பினிடமாகத் தோன்றுகிறவ னென்றாவது பொருள்
கொள்க. ஆ - ஆக; விராம். வாழவு - விதாயிலாதுபெயர். பார்வதிதேவி
சுசுதுவிராமானவடனே பாரம்பரியமனைஞ்செய்தத்குத் தவஞ்செய்யவிறு
மரியவாய்த் தனகருணைப் பெறவேர்க்குத்தெரிவிக்க, அவர்களால்
“அன்னகே பொயர் விநகியநாதவ மாற்றத் கொத்தின்னதோர் பருவ
மனது விபாணையோ னாந்தே சென்ற, பின்னுடல் பொருதா லின்னடிந் நிலை
மையத் தவிதி” என்குது முறையில மறுசுசப்பட்டதனால், அவருக்கு
உணமையின் முறதிருகாம முண்டாயினது; ௨, மா என்பதற்கு - அம்ம,
வேண்டாம் என்று பொருள். (அ)

க — (று - ள்.) கங்கவனமன் சிவகவர்மாவென்னுமாசன், முன் ஆக-
முற்பட - [முதகாலத்தில்], சிவசுடத்தில் - சிவகங்கையிலே, முழுக - வந்து
நீராட, விபான் ஆகம் ஆக்கும் - (அவனுடைய உடம்பைப்) பொன்னிறமான
உடம்பாகச் செய்து, புலியூரே - புலியூரானது, —முன்னர்க்கு ஆபகைவர்களை
பொழித்தறகாக, போர் கொடா - போரைசெய்ய, குன்று வகை வில்-மேரு
மலைபாகிய வகைந்த வில்லை, எப்போர் - எடுத்தருளுந்தன்மையுள்ளவரும்,
கூடல்தனில் - மதுரையிலே, சென்று - (விடுகளிற்) போய், வகை வித்போர்-
கையகையல்களை விறகுந்தன்மையருமாகிய சிவபிரான, செறிவு - பொருந்து
மிடமாம்; (எ - று.)

உடம்புமுழுவதுஞ் சிங்கமபோன்றகிறத்தையுடைமையாற் சிங்கவன்
மனெனப் பெயர்பெறற கொடதேசத்து இராசகுமாரன் தலயாத்திரை
செல்லுதற்குத் தந்தையிடம் விடைபெறறவருகையில் தில்லைவனத்தைய
டைந்து அங்குச் சிவசங்கையென்னும் புண்ணியதீர்த்தத்தில் நீராடிப் பொன்
நிறமானவடிவத்தையடைந்து அதனால் இரணியவன்மனெனப் பெயர்பெற்
றன னெனபது முற்பாதிபின்கதை. சிவகங்கை-இது கனகசபைக்கு வடக்
கேயுள்ளது. ‘சர்மா’ என்பது பிராமணர்க்குப்போல, ‘வர்மா’ என்பது

கூத்திரியர்க்குச் சாதிக்குரியபெயர்; இவை - துறியில் சன்மன், வன்மன் எனத்திரிந்திற்றும். ஒன்றர் - ஒன்றர் என்பதன் மூலம்; கலவரநவ ரென்று பொருள். இங்கே 'ஒனனார்' என்றது, திரிபுத்த அசுரன். ஒருகாலத்தில் வருணன் சோமசுந்தரக்கடவுளது சம்பந்தத்தினால் பரிசோதிக்குமாறு என்னன் ஏழுமேகங்களையும் அவர்வின் மனமுடையபரிசு மதுரையை அழிக்குமாறு ஏவ, அந்நாளேவந்த ஏழுமேகங்களையும் சரிக்கும்பொருட்டு அக்கடவுள்கட்டிப்பால் சுவாதிக் கடவுள்களால் அருமெ கங்களும் மெலுமார் தாராளமாதமாகக் கூடித்தொடர்ந்து வந்தாந் தக் கூடவென்றும் மாடக்கூடவென்றும் கூடவென்றும் வந்தாந் தது: "வாழ்நிறல் வருணன் வீட்ட மாரியை விடுகத கச்சு, சிவந்திசுழ் சாடல் மீதநீரீங்கிய மேக நானருங், மூன்றுபொயர்வாசு நானரு மாரிடக் கூட லாலே, அனறுநான மாரிடக் கூட லானதான பதனை நுழைந் துநகர லத்துப் பரமநிவன தாரகவனச் சிவனார் முயர்வந்திசு பரவிய நகரின் கற்புநிலைப் பரிசுக்கலவனகூத் தாம ஓர்விடசநகரமாய் நடிபுகயி கொண்டு அவரிலார் தோறும் நான் றப் படிபடவந்திசு மடமடம் நீதிமடம் கள் அவரைகோக்கிக் காதும்களின் மனவறுந் திப, பரிசு மெய்யுடையதிகைவகைகள் கழன்றுமுமாறு தகவந் துதபடைய, அதன்மையந்த முயர்வா கள் அமகளினா மதுரையில வந்தாந் திசு மகவந்திசு பரிசு மடமடம் படி சரித்து, அம்மதுரைக்கடவுள் வந்திசு வந்திசு நகரகளை மதாரம் பொழுது இச்சாபமரியமுமன்றி அதுங்கு கழுவுவதாய், அம்மதுரை வகியருல்பெண்களாய வாழ்ந்தாந் அவர்கடவுள் மதுரையில வந்திசு வந்திசு சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவுருத்தெண்ணத் தமையனேயாவிரால் தமையனைது வடிவத்திற் புணர் விதிக்கல் மகனறு வியாய்விற்ற அமகவீரக ளுக்கெல்லாம் வகையிடுகிற மரணமையாய் அவர்களைக்கலைத்தொட்டு அவர்கள்சாபத்தைப்போக்கியருளினு லென்றது சாபத்தில்க்கதை செவியு-தொழிலாகுபெயர்.

(க)

௧0.—(இ - ள்) அளவிய வாய் - தானவந்த வாயினின்று ஓதனம ஒன்ற - ஒருசோற்றலிழை, அந்தணன் வாய்மீழ்ந்த - ஒழிந்தாமணனது வாயிலே விழும்படிசெய்த, கொடி புள் - காக்கையாகியபதனை, அருள் பெறறு - (சிவனது) திருவருளை யடைந்து, உயர்பு - நறகதிற்றித்தருகிடமான, புல்பூரே - புல்பூரானது, - உளாமகிசேரிதக வநுயார் - (திருநிலைண்டநாயனாரது) மனவிலையைப் பரிசொதனைபசயய வருபவராய்த் தரிண்டா ஓடு உன வசம என்று ஒதி - அடியவனே (ஐராதப்) செனையோடு உள்வசத்திலிருக்கக்கடவ தெனறுச்சாலல் (கல்காந்தி), கவருயார் - (பின்பு அதன்) எடுத்துச்சென்றவராகிய சிவனாரானது, ஊர் - தலமாயது, - று.

சிதம்பரந்தரிக்ககவந்த அந்நணவெருவன பூரணப்பல அய்யுரில் ஓர் பால் வாய்திறந்து உதவருகையில, ஆகாயத்தில் அன்னத்தைப்பறத்திச்சென்ற ஓர்காசகையினது வாயல்கின்ற ஓர்விழி அய்யுதனைப்பாயில் விழ, அதனை அவன் உண்ணவே, அந்தச்சிவபணியத்தரில் அக்காக்கை சிவகதிபெற்ற தென்பது முறபாதிமங்கதை; "அன்னமயிழ்த்து மருந்துயிலவசத்தினு லறிபான், மன்னுநாலெறிவேதியன விழங்கினனம்மா, வென்னசொல்லுகோமீதிறபாதிசெயகாகம், பன்னுப்பயனாறு சிவபதமடைந்ததுவால்" என்பது சிதம்பரபூரணம். ஓதநம், வஸம்-வடசொற்கள், திருநிலைண்டநாயனார் மனைவியாரோடும் சிவனடியார்க்குத்திருவோடு தருமநியமங்கொண்டு ஒழுகுநாளில், அவர்களன்பை உலகமறிய வெளியிடுமபொருட்டுச் சிவபிரான ஒருநாள் ஒருசிவயோகியாய்த் திருவுருவங் கொண்டு வந்தி தமதுகையினுள்ளுட்கை அவர்கையிறகொடுத்தது இதனைக்

6642

புதுவரைபா.

கக

சுய்மையினைவழிமொன்று கூறிக் கொள்ளுப அகனை மறைத்தருளின ரொளவன் தீதாதிபதிசுவரலாறு கருமபா - இந்நெய்யொட்டிப் பண்டத் தகரிகை. (க0)

கக.—(இ - ள்.) கொன்று - (தனதுஎலியிலே) வந்து, நலம் தீது பரிமா - (தனதுஎலியைப்போல தீர்ச்சையை வது செய்தால், (அவை), பொன்னுத - கொடாமல், ஒன்று கோடியை ஆய கீழம் - ஒவ்வொன்றுக் கோடி ஒன்றுக்குள்ளாகியதாய்தான் வளநாடுகனமையதான, புலியூரே - புலியூரடாது—(இ - ள்.) ஒருநாடு ஊர்நிலைநாடு, ஆயம்—(ஒருகாலத்துக்கின்று) நாத்தனஞ்செய்து, பொன்னுமபலவர் - பொன்னுமபலானசுலபையுடையவரும், உகலமபலவையுடையவனார - (பாபநாளுநாபித்தக்) கூறும் வேதங்க ளால் உதவிமுடிவாக, வன்னம் பலவர் - பலவிதங்களுடையவரும் ஆகிய சுவரலாறு, பகை - இந்நாட்டினாய்; (எ - று.)

(முற்பாதிபதி) பதித்த, கேதந்தொழிதம். பொன்னம்பலம் - கனகசுணை, வன்னம் - வானம், வடகொற்றி, 'வன்னம்பல' என்றதி-குணம், செயல், தொழில் ஆதிபவமுறை நலம், தீது-வினாசுக்குப் பண்பாடு பெயர், கோடி - நூறுபட்சம் பொன்னுத என்னும் எதிர்மறை விசேஷச் சத்தில், பொன்னம் - பருதி, கீழம், கீழ - பருதி (இ), தீதுகொன்று நலம் செய்யும் என்பதையுடைய து, தன்னம்பலம் - பண்புடையதால் என்று உரைத்தனம் ஒன்று. பருதி - நூறுபட்சம், 'வன்னம்'.

(கக)

கக.—(இ - ள்.) மாககன—(தன்னுடைய) மனிதர்களை, வினை-திவிதையை, நலம் வயிதவன் நைந்நலத்தால் பேசுகி - பாலவயிரவமுர்த்தி யினுடைய திருந்நலத்தால் நூறுபட்சத்தால் துதித்து, நலம் தந்த - (அவர்களுக்கு) நன்குநிகழ்த்துந்நலமையதான, புலியூரே - புலியூரானது, - சாக்கிபர் - சாகுபாநாயகர், கல் மோத - கல்லெலி, அகக, கனிவு இருந்தார் - (அவரால்) பகிர்வோடாந்தவரும், முன - முன்னே, வணிகமாதுவையியுந்நலத்தால் தன்னுடைய துதியார், அளித்த - (அன்பால்) கொடுத்த, நூதம் கல் - மாகபருதி, உண்ட, விந்நதார் - விருத்தினரு மாகிய சிவபிரான, தோய்வு - பொருந்தாந்நலம்; (எ - று.)

சிதம்பரத்தில் வாசஞ்செய்யபவர் தீவினைசெய்வாராயின் அவர்க்கு யமதண்டனைகூடப்படுதொறும், அவர்கள் பாலவயிரவமுர்த்திதிருக்கையிலேந்திய நூறுபட்சத்தால் நூறுபட்சத்தகாலத்துள் தண்டிக்கப்பட்டுப் பின்னர்க் திபெறுவ டிவனும் நூற்றகால்கு மாககள் - மனவுணர்வில்லாமல் ஐம் பொறியுணர்வுமாத் தித்தையுடையவரும், மக்கள் - ஐம்பொறியுணர்வோடு மனவுணர்வையுமடையவருமாதலால், இவகே, விவேகமன்றித்தீவினைசெய்பவரை 'மாக்கர்' என்றா பாலவயிரவமுர்த்தி, சிவாமசமாவர். திருச்சங்க மங்கையிலே வேளாறுருத்திவினத்தி ஓர்நயர் பொந்தமத்தத்தின்கிளையான சாகுபாசுமத்தி திரிவேதத்து அகசாகசமாமனென்று தெளிந்து பரமசிவனேபதிவென்றுஅறிந்து அசாக்கிபசமபவேந்தத்தைத் தனவாமலே தினந்நோறுஞ்சுவர்ந்தத்தைத்தரிசனஞ்செய்தின்பே போசனஞ்செய்யவேண்டுமென்றவிநம்பிச சமீபத்திலிருக்கிறவொருபுலகத்தை நாடோறுந்தவருமல் தரிசித்தி அருகிருகிக்குகல்லெயிற்று அன்பிலேறி அதன்மேல்எறிந்து அருசுத்தவர, ஒருநாய் பரமசிவன் உமாதேவியாரோடு இடபாநுடாய் ஆகாயத்திலேதோன்றிக்காட்சிதந்து அச்சாக்கிபநாயுணைத் தமதுதிருவடியிற்சேர்த்தருளினாரென்பதும்; காரைக்காலில் வைசியர்குலத்தில்தோன்றிய (பின்பு காரைக்காலம்மையென்ப பெயர்பெறும்) புனிதவதியாரைப் பரமத்தனென்பவர் மனம்புரிந்து இல்லறநடத்திவருகையில், சிவபிரான்

ஒரு அடியவர்பேடங்கொண்டு மிக்கபெரிய லுணைப்புத்தவர்போல வந்த டைய, அப்புனிதவதியார் அவர்க்கு அன்னம்படைத்துத் தமகனவன் அனபு டன்னுப்பிய மாய்க்கியிரண்டனும் ஒன்றையும் உடன்பரிமாறி உபசரித்தி அருள்பெற்றன ரென்பதும் பிறபாதினகதைகள். 'வசியமாத்' என்ற பா டத்திக்கு வைசியவென்னும்வடசொற்றிரிப்பண்பர். விருத - புதுமை; புதிதாய்வந்தவர், வீருந்தார். தோய்யு - தொழுகுப்பவர். குதம - வட சொல். வயிரவன் - பைவன்; வடபொழி. (கூ)

கூ.—(இ - ள்.) சொல்லா - (மாவாமத்தகது) சொல்லாத, சுவான மா - சிவசர்மா என்னும் அந்தணனுக்கும், சோமநாதற்கு - சோமநாதனை ன்பவனுக்கும், விஷ பொல்லையற்கு - (முதலதப்பிரசங்க) தீவிஷம் என்ப திருக்களை, அகதரும் - ஓடித்தாங்கின, புதுமே - புதுமை, மா - மட - பெரிய மேருகிரியை, வில ஆயன்களும் - விலகாமலாகாத, சமர்த்திவர் - சாமர்த்தியத்தையுடையவரும், தொழ்மேல - (தபு) புயவகவென்கை, மாசுணம் குஞ்சு - நாகத்தையுடைய, சமர்த்திவர் - (ஆயனவகவாகத்) தங்கவைத்தவரு மாகிய வயிரவன், தோய்யு - தவகு - தபு; (எ - று.)

மேலகடற்கையி லுள்ள சோமநாதனின் தமையத்தலை திருக் கார்த்தியையுற்சுவந்தைச சேவிக்ருகின்ற வாகவன் சோமநாதனை, துடம் புழிதலால் அவைபத்தனை திரைவக அகவகநன் ஒழியாமல் வீழ் ந்தி விளக்குகைய, அவன் அந்தந்த லுமபரிசுரஞ்செய்யாமையாலும், அருகிலுள்ள தரிவசனமாயும் அகவகவென்றுஞ் சரியாதவராக வீழ்ந்தவிட் டதனும் உண்டானபா வத்தால் (இ) நவநம்முதலதபுல்காணபுழையை இரண்டுபேர்களாகி. நாயா, என்னத்திலுள்ள கைய, மாமதேவபுனிவரை க்கவக வணயகி அவாருவியசாதபு. சுதமபர்த்தையடைது சுவனுக்கு அடிமைபுன்று தீவிஷத்திந்து உபகதவ ன்பபு, முற திவினகதை. சோம நாதற்கு என்பதிலுள்ள நாயகாபு. நைச - சுவசர்மா என்பதிலுள்ள கூட் டுக, 'சோமநாதர்க்கு' என்பதாடபு, நைச - உபசரிப்பாசோமநாதர் என்பத - பல்பாலாஸுழந்த உயர் திவையுடையவர்களைக் கையக. சமர்த்தி - திற மை. குஞ்சு - (இ) மைப்பெயர். ஓடுகவத்தித பாமவன் தமையமதியாத தாருகவனத்திலுள்ள முனியூர்வமன் லெல்லமையப் பரிசுதிக்கவெனந்த தா ம் ஒருவிடசங்கமத்திருவுருவங்கொண்டு அவர்லலந்தோறஞ் சென்று பி கூடாடருசெய்தி தமையகோக்கிம்காசலகொண்ட அமழப்பத்தினியாது கற்புரிமைமையைக் பெடர்ச்சாய, அக்கவகப்பொருமத்கோடமடிண்ட அ ம்முனியூர்கன்அச்சமயாதும்கொண்டு சபதி ஆம்போமத்தியின்னறுமெழாத நாகங்கள் பூதவகன் மான் புல் முயலகள் வெண்டலை முதலியவற்றைச் சி வனைக்கொன்றவரும்படி ஏவ, சாவல்முறான் தம்மேலொடங்கியுந்தநாக ங்களை ஆபரணங்களாகவும், பூதவகளைத் தமதுகனவகனாகவும் கொண்டு, மாலைக் கையிலஏந்தி, புலியைத் தோல்பரித்துஉந்தித் முயலகளை முதுகி ற்காலாறுன்றி, வெண்டலையைக் கையிற்றறிச் சடிமேலணிந், இங்ஙன மேஅவற்றைமெல்லாம்பயனிலவாகசெயுதலிட்டன ரென்பதி கதை. (கூட)

கூ.—(இ - ள்.) ஆழந்த கடல் செல்வதகு-ஆழமாயுள்ள கடலுக் குத் தலைவருள வருணனுக்கு, அடா - நெருங்கிய, பிரமகத்திதனை - பிரம ஹத்திதோஷத்தை, போழ்ந்து அறுதது - பிளந்துஓழித்து, ஆளும் - அடி மைகொள்ளுந்தன்மையுடைய, தென் புலியுரே - அழகிய புலியூரானது, தாழ்ந்தவரை - (தம்மைவணங்கின) அடியார்களை, சூப்ப கதி - ஏற்றினா - பரிசுத்தமான உயர்கதியில் அடையச்செய்தவரும், சோதி-ஒளிவையுடைய, வெள்ளி வெத்பு அணைய - வெள்ளிமயமான கைலாசகிரியைப் போன்ற, வெ

ய்ய கதி ஏற்றினார் - வேகமான நடையையுடைய வெண்ணிறமான இடப் பதை யுடையவரும் ஆகிய சிவபிரானது, வீர - ஸ்தானமாம் ; (எ - று.)

வருணனுக்குப் பகைவனாகவுள்ள ஓரகரீச வெல்லுமுபாயத்தை அவ் வருணனுக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு அவனுடையருந் இவ்வில் வருணனிடம் வர், அப்பொழுது வருணன் அவன்ப்பகைவனென்றகருதி அவன் மேல் தனதுபாசாயுதத்தை வ்யயிப, அதனால் அவ்வாங்கிரியன் இறக்கவே, அப்பார்ப்பனக்கொலைப்பாவம் ஒரு சோசவடிவமாய்த் தோன்றி வருணனைக் கைகால்சுழத்தக்களைக்கட்டிக் கடலிற் கொக்குவிட, நெடுநாள் கடல் லழந்திக்கிடந்த வருணனுக்கு நடுசுப்பெருமான முருமாமிகமத்தில் காட்சி தந்து, அக்கடலிக்களை அறுத்து விட்டருளின ரொன்பது முற்பாதியின்கதை. அதுமுதல் அத்தனை பாசமறுத்தகூறல் பெண்ப பெயாபெறும். பிரமன் - அநதணன் ; வந்தி - கொலை. இடபத்துக்குவயாளிமலை - நிறம் பருமை வல்லமை சுவனுக்கிடமாதல் இவதாழல் உவமை. புதன் - புதற்றூத்திசையிலுள்ள என்னுமாம். கடற்செலவன் - நீலரயே செல்வமாகவுண்டவன். ஏறு - எருது ; ஆஷுமைப்பெயர். (கசு)

கரு - (இ - ள்.) வல மலி - தொழிறமான மனத்தையுடைய, நீசன் - புலையறொருவன், கடல நீர - சமுத்திரத்தீர்த்தநீர், மாசி மகத்து - மாசி மாதத்தி மகநட்சத்திரத்தாள், ஆட - நீராட, (அருமால்), அவன் - அப்புலையனது, புண்மை - நீசத்தன்மையை, தவிர்ந்த - நீக்கி, ஆளும் - கருணைசெய்தி அவ்லையடிமைகொண்ட, பவித்திர - பவித்திரானது, - தென் மதுரை - தென்திசையிலுள்ளமதுராபுரியில், கல கவிற்றுக்கு - ஒருகலயாணக்கு, இக்கு - கருமபை, அளித்தார் - (புண்மபடி உணவாகக்) கொடுத்தருளியவரும், காள்வன் - வேடர்சூலத்தின்கொளதியவராகிய கண்ணப்பராயலார் தந்த, எசில் - (அவரால்) எசிலெய்யப்பட்ட னவை, சுவக்க - உருசி பார்த்து உட்கொள்ளுமபொருட்டு, பற்கர் இறுகசி - (தமது) பற்கரால் மென்றதின்று, கவித்தார் - களிப்படைந்தவரு மாகிய சிவபிரான், பறறு - பொருந்துமிடமாம் ; (எ - று)

மாமிகநாளில் தன்னிலையந்து வீராடுபவர்ப்பாவுக்கும் முத்தியளிக்குந் தனமையுள்ள பாசமறுத்தது உயென்னுங் கடல்தீர்த்தத்தில் ஒருமாமிகமத்தினின்ற ஓருசுண்டாளன் அம்மகிமைமையுணர்பலே தான் இயல்பிலே மூழ்கியெழுந்த அப்பொழுல் அவ்வுயிற்றபொழிந்து உயர்கதிபெறமனெனன்பது முற்பாதியின்கதை “மாமிகாமகத்திசைச்சுற்றவரையறையிலலாதீமை, நீசநங்கவனுந்கு லீனந்திடானதயிற்முழுகித், தேசுறுமுத்திசேர்ந்தான செப்புலத்தெனலே” என்பது சித்தம்பாராணம். இது சூய்ய தீர்த்தமென்பதும். மதி - அறிவு; வடசொல். வன்மை - அருளில்லாமை ; கொலை களவு முதலிய நீசசெயல்கள் பலவறியும் விரைந்தசெல்லுதல். நீசன் - யாவரினும் கடைப்பட்டவன். புண்மை - இழிவு; பண்புப் பெயர். வடமதுரையொன்று உணமையின், தென்மதுரையென்றது - இனம்விலக்கவந்த அமடமாயியாம் இனி, தென் - அழகிய என்னுமாம். மதுரை - பாண்டியநாட்டிலுள்ளதும், தன்பெயர்கேட்டமாத் தீர்த்தில் முத்திதருந் தனமையதும் ஆகியதொரு சிவதலம். குலசேகரனென்னும் பாண்டியன் காடுகெடுத்து நகராக்கி அந்நகரத்திற்குச் சாந்திசெய்யக்கருதியபொழுது சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவுளத்தறிந்து தமதுதிருச்சடையிலணிந்த சந்திரனிடத்தினின்றும் அயிர்த்தத்தையுருக்க, அவ்வழுதம்சென்று அந்நகர்முழுவதும் பரவிச சாந்திசெய்து மதுரமயமாக்கியதனால், மதுரையெனப்பெயர்பெற்றது ; இதனை “மணிமலர்த் தாரோன் மாளிகை தனக்கம் மாநகர் வடரு

ணபாற்கண், டணிகர் சாந்து செய்வது குறித்தா னண்ணலா ரிந்திது செய்வார்.” “பொன்மயமான சடைமறிக் கலையின புத்தமு திருத்தன மந் போய்ச், சன்மயமான தமமடியடைந்தார்ச் சன்மய மாக்கிய செயல்போல, தன்மய மாக்கி யந்நகர் முழுதிரு சாந்திசெய ததீவக மதிரானமயமான தனமைபார் மதுரா ககெள வுரைத்தனர் நாமம்” என்பதற்கு திருவிளை யாடற்செய்யுள்களா லறிக அஃவேகபாண்டியனகாட்டில் சோமசுந்தா க்கடவுள் எல்லாமவல்லித்தருநாவிப பல விசுத்துமான செயல்களைச் செய்ய, அதுகேட்டு அவரைவாவழைக்க முயன்ற பெபாண்டியன் அவரைத்தேவாலயத்தின்உட்பிரதகிணத்திலுமேறதுபபகத்திராகளமே, சடபு னென்று அறியாமல் மன்தொன்றுகருதி ஒநல் நுங்க நம்பைக் கையதல்கா ண்டி அவருக்குககாட்டி “இதனை இய்விநதிரவயானதைதர சங்கிந்து காலாளைகளுள் இய்யாளை உண்ணுமாற செயல்பாலை உமத்சசலகததீவா வாகும்” என்று இயமபபுததரதசசமமத்தித்ததர் கடைகககண்ணுநவஸைக காட்ட, உடனே அக்கலயாளை உயர்வாழ்ந்தெழுந்தி அக்கருமபை பிடுங்கித்தின்ற தென்பதும், உரியபுரிஸ் வேடாகுலத்தில்தேர்விய திண்ணலை ன்ணும் இயற்பொனையுடைய கண்ணபபராயனர் வேடடையல் தான கொன்றமிருகத்தன ககாறா தந்தசீய அம்பாலரிடத்திந்தி நொருபிடுகித மாகககாய்ச்சா வாய்விட்டுச் சககககததத்ச சநதாததனைவாய்விடுத்தி ண்டடக் கா. வுள் உண்ட நுள்ளி திரவிதமபுதிர தியில்கதைகள். இககு - இகூறு; வடசொல். காணன். அதாபபரிழுதவ காட்டிலவாழபவன். எஞ்ச வது, எச்சில்; இல் - பெயு அசுத: எஞ்சதல்- ஒபுதல், மருதல் இறுக்கி - இறுக்கல்காணல். பாவது (கரு)

கசு.—(இ - ள்.) “வர்க்கும- என்னோககும், மேவும்- பொருகதகித, நடுக்கங்கள்நமை - அசசககண், காயாழ் வணன் - காய: என்னுஞ்செடியின் துமலர்போதகரிய நிதத்தைபுடைய திருமால், வீட்டி- ஒழுந்தி, காக்கும்- காத்தருளுதற்கிடமான, கதன-அழகிய, பபபுமே - பபபுறானது, -கோவணம்-(தமதி) கோவணத்தை, கீர் தடர் (இ - ள்.) - காலபபுடைய தராளத்தட்டிலேயைச்சு கிறபபா பென்றகூறி. பபபு - தட்டித்தற்கு) உடன்பட்ட அமரீதிராயனாரு, பிடுவி வல் இருளை - பிடு - ததனைபமாகிய வல்யஇருட்டை, அட்டி - அட்டித்தருளுதற்கு, என்ற பபபுறா - குரியபுறமாய் துள்ளவரு மாகிய கவபிரான், ஆவ - விநம்வாழ்ப்புடையார். (எ - று.)

கைலாசத்திடுசென்று திருமால் கவபிரான் ம. அஷ்டப் பெற்றுவந்து சிதம்பரத்திலிருந்து கண்கசலையில் சிதா திராடனத்தத செய்ந்துரதிரித் தி அடியவருளதீவராய மறைபோரை போர கிளரன டென்பது வரலாறு. நடுக்கம்-மனமுண்டம யாநிகருகதற்கு ககாரணமான அசமுறுத்ஞ்செப்கைகவக்துக் காரியவாசுலெயர் வீட்டிதல்- பிவித்தல் காயா + பூ = காயாம்பூ; மரப்பெயர்முன்ன நின்மெல்லெறுதது வரப்பெறமு. வணன்-வண்ணன்; விகாரம் வணிகர்குலத்தவராகிய அயரீதிராயர் கிளாலஸூரில் மடங்கட்டுவித்திச் சிவபுடியார்களுக்கெல்லாம் பலவகைக்கோவணமீது அவர்களைஉடசரித்தவருகையில், கவபிரான் இவ் துபெருங்குணத்தை வெளியிடும்பொருட்டு ஒருநாள் ஒருபிரமசாரிவடிவமாய்வந்து தமக்கோவண மிரண்டனன் உருத்துள்ளகொழிய மந்தையதொனதை அவரிடமிட்காந்திது ‘நாமநீராடியவரும்வரையில் இதனைவைத்துக்காத்திருககு பின்பபபக்ஞக்கொடும்’ என்றுகூறிச்சென்று, அதனை மாயையால் தாமே மறைத்தருளி, நீராடி மழையில்நனைதுவந்து, நமதுகோவணத்தைக்கொடுமென்றுகூற, ராயனார் வைத்தவிடத்திற்சென்று தேடிப்பார்த்திக் காணமையால் அஞ்சிசிக்க, கடவுள் கண்டு ‘அதுபோனாலும் அதற்குச்சமமாகவுள்ள இந்தமற்றொருகோவ

னத்திக்கு ஒப்பான எட்டையுடையதைக் கொடுத்தால் உடன்படுவோம்' என்ற கூற, நாயன் தலைபட்டி ஓர்தட்டில் அக்கோவணத்தையிட்டு மற்ருரு நட்டில் தமதுமுடைப்பானமுதலிய பொருள்களையெடுத்தும் இட்டும் அதற்கு ஒப்பாகாமைபால் சாரம் ஏறி எட்டையெய்தைத் தச சீவக கலையடைந்தன என்பது மஹாபுரியின்கதை சீர்த்தட்டி - சீர்தூக்குத்தட்டு என்றமாம் இட - அகரவீரவழிபங்கோள். பிதவி - கணபத்துக்கு ஆகுபெயர். பிறவி - தொழிற்செயல் வி விஞ்ஞி. பிறப்புத்தன்மம், முகசுடாக்கும்முடியாத இந்நா பொது மாதலின், வு - நன்னன்னை. ஆர்வு - தொழிலாகுபெயர். (௧௬)

௧௭. - (இ - ன்) நேபம - அன்பையுடைய, மனையாண்டனே - (தமது) மனையிடனே, நிலைகண்டனா - கிருநிலைகண்டநாயனார், முகமை போய் - மடபட்டம் கவனமற்றித், நூலம் பெற்ற - இளமை நுவலடைதற்கு இடமான, பிறரே - பிற்பாறானா. - தீயமலத்தொழிப (பூணவம் முகலிய)மும் மலத்திலே, ஊர் - வினாத்துசெலவின, போதம் - (தீய) அழிவு, கெட்டா - நடுத்த அடிபா கலையை, உள்வாத்தார் - மனநிலைமற்ற தருளியிருப்பவரும், அன்று - அக் காலகாலம், இநவ - (தீய விஷணுக்கா) இரண்டிபேரும், தேயும் போது - தேய்மலம் நூதனம், அபா - அய்விடத்து, எட்டார் - (அவர்களுக்க) எட்டாமல் பிச்சுவநமர்சி சிவபிரான, சேர்வு - சேர்ந்தள்ள இடமாக; (௭ - ௭) - மனையார் வளமுதலிதேயும் சிறந்தக.

சிறப்பாத்திடு பவநுதித்தேயுடா (துநிலைகண்டநாயனார் சிவனடியார்களுக்காதி நேயம்வந்தாதிருந்தே) - இவ்வாறு இல்லாதவாழ்க்கையிலுமுந்நாயனார், அபா - திறமகநரிடத்தேயுடா - மனையவராகஅறிந்தி அவர்மனையார் (இவ்) - மனையாருளின விராடுக்கு முலைகண்டம்' என்று - இவ்விடக்கூற, அபா - அதகேட்டுஅவ்விடம் மனையார் மனையார் (இவ்வாறு எம்மையார்) - மனையாருக சொன்னதனால்) திறமகநரியும்பரிசு - மனையார் நுவலும், மனையாருடைய இயர்நாமி நபபவையிடுப்பொருட்டு - மனையார்மனையாருகையடிவமாய்வந்து தமது கையோட்டை அவரிடங்கொடுத்துத் தாம் மனையாருகேடும்போது கொடுக்கவேண்டி மனையாருகிச் சென்று, அதனை நாமே மறைத்தருளி, மனையாருகேடையில், நாயனார் அதனைக்காணாமையால் அஞ்ஞவந்தகூற, மனையாருகியார் 'நாம் நம்பமாட்டோம், உமதுமனையாருகையைப் பித்தத்திக்குகாண்டு நீர் இக்குளத்திலுமுழ்கியெழுந்து சொல்லும்' என்ன, உடனே அவர் ஒருதடியிடுவதுதலையையும் மனையாருதாமுமாகபிடித்தகடுகாண்டு அச்சுநாதி - முழ்கியெழுந்தகையில், இருவரும் நுண்மைபெற்றன என்பது, மஹாபுரியின்கதை. மனையார் - வீட்டிலிருந்து சமுசாரகாரியங்களைச்செயுதவன்; காரணம்பெயர். நிலைகண்டன் - நிலையுள்ள கழுத்துடையவன்; இது-கடவுள்பெயர் அடியவர்க்குஇட்டு வழங்கிய ஆகுபெயர். ஆர்என்னும் பலர்பால்விஞ்ஞி, உயர்வுருவிக்கவந்தது. முகமை, இளமை - பண்புப்பெயர்கள், தீயமலத்தொழிம்போதம் கெட்டார் உள்வாத்தார் - கொடியமலங்களைப்பொதிக்குந் தத்தவருளமுடையவராய் இயற்கையறிவுபாவுசெய்ப்பட்ட அடியார்களது இதயகமலத்தில் அவர்கள்ருதியவருவத்தோடு எப்பொழுதும்வீறியிருப்பவர். தாம் தாம் கடவுளென்னும் கருத்திக்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் பகைமையுண்ட பிரமலிஷுவர்க்குளின் மாறுபாட்டை யொழிக்கும்பொருட்டுப் பிரமலிஷுவர் அவ்விருவர்க்கும் கலில் ஒருபெரிய அனற்பிழம்பினுருவமாய்த் தோன்றி நின்று, 'இப்பிழம்பின் அடியையும் முடியையும் தேயின்' என்ன, அவ்வுருவங்களில் ஒன்றை முன்னங்கண்டவரேமுதல்வ ரென்றசொல்லிப் பிரமன் ஹம்ஸுருபியாய் முடியினைக்காண விண்பறந்தும், விஷ்ணு வராகருபியாய் அடியினைக்காண மண்ணிடந்தஞ் சென்று பலகாலந்தேடியும் முடிவுகண்டலராய்ப்போயின ரென்பது

கதை. அன்ற - முன்பு. இந்நவர் - தொகைக்குறிப்பு. சேர்வு - தொழிலாகுபெயர். மலம், போதம் - வடசொற்கள். (கஎ)

கஅ.—(இ - ள்.) அநாள் - அநகல்காலத்தில், சிகை விளக்கு ஏற்று - (தமது) மயிர்முடியைத் திருவிளக்காக எரித்தருளின, அன்றனுக்கு - பக்தி மிகுதிக்காக, கணம்பல் ஈயர்க்கு - கணம்பலநாயகருக்கு, முத்தி - வீட்டுக்கத்தை, ஈயும் - கொடுத்தருளின, பல்பூரோ-புலிபூரானது, —என்னும்- எப்பொழுதும், அன்பர் சுருந்த உடையார் - அன்பையுடைய தமது அடியார் களது உள்ளத்தை (தந்தருவாழ்ந்தார்) உடையவரம், அன்பிடத்தி - (தமது) அடியார்களிடம், அன்பு இல்லா - அன்பையுடைத்தாகாத, வன்பர் - கொடியவர்களது, கரு - பிறப்பை, சூடையார் - ஸ்தந்தருளாதவரும்கிப சிவபிரான், வாழவு - வாழ்ந்தமும்; (எ - று)

புள்ளிருக்குவேற்றில் அவதரித்தவரும் சிவாலயத்தில் திருவிளக்கிற் தலையே சிறந்ததிருப்பண்பாகக் கொண்டாழ்ந்துவருமாகிய ஓநாயகர், சிதம்பரத்துக்குவந்து தமதுவாழ்வானதருங்குமவதற்குத் திருப்பலிச்சொமென்னுமாலயத்தில் அத்நிருடபணியை வறுவாநாடத்தவருகையில், பொருளில்லாமையால் கணம்புற அரிந்துவந்த அதன்விவர அப்பணியை நாடத் துலகையில், அதுவும் ஓநாயர் விலிபட்டாழ்த்தோகவே, அப்பொழுது திருப்பணிக்கு முட்டிவாராதபடி அப்புகழைப்புக்கோயிலைவந்து எரித்து அதுபோதாதாகவே தமதுசுக்கையை உடனவைத்தி எரித்துப் பணியைநாத்தி அப்பிறப்பொழிந்தி சிவகதிவந்தன என்பது, முன்பு கயினகதை. அந்நாள் - முற்காலத்திலென்று, டி - லோகம் - விரவுகச்சொவது, காரணக்குறி. முத்தி-வடசொல; (எல்லாப்பற்றுக்களையும்விடிக் கொண்டம. கணம்பல்- ஓர்வகைப்பல்; அதனைக்கொண்டு பண்டத்தினதால் இவர்க்கு ஒப்பெயர். நாயர் - நாயகரென்னும் வடசொல்லின் விகாரம், உயர்வுபபனமை. நாயகனென்பது நாயர்என்ன விகாரப்படுத்தி "நாயகன்" உடைய நாயதாய்" எனக் கயிலாகவயிலும், "வாஸோக கல்யாண, நாயகம்" ப்தாமகன்" என வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்திலும் காண்க. கரு - கர்ப்பம்; வடசொற்றிபு; பிறப்புக்கு ஆடுபெயர். வன்பர் - வடசொல்லுள்ளன டி. உடையார் - பண்படியாப்பிறந்த உடன்பாட்டுக குறிப்பவியாலண்புமப்பயர். துடையார் - வினைப்பகுதிபடியாப் பிறந்த எல்லமதைத் தெரிவிப்பவாலண்புமபெயர்.

கக.—(இ - ள்.) நாளை போவோம் எனபார் - (சிதம்பரத்துக்கு) நாளைக்குச்செல்வோம் என்று நாளைத்தெறுவகூறிக் சிலகாலவகதித்ததனால் திருநாளைப்போவாரென்ப பெயர்பெற்றவர். தாவு - மேலெழுந்தெரிகிற, ஓமத்தால் - (இல்லவாழ்த்தனர் வளர்த்த ஓமஅக்கியினிலை, நீசம் - (தமது) சண்டாளத்தனமை, போய் - நீங்கி, கதி - முத்தியை, சேர் - பெறுதற்கிடமான, புலியூரோ - புலிபூரானது, —சம்புவை - ஈரிகளை, மா ஆக வசயது - குதிரைகளாக்கி, முன் - முற்காலத்தில், இந்நா [சந்தா] - கொடுத்தருளினவரும், தந்த - (சமணர்கள்) கொணர்ந்தவிய, அத்தி - யானை, சாய - இதற்கும்படி, வில்லில் - வில்லிலே, அம்பு - பாணத்தை, வைச்சு - வைத்து, எய்து - பிரயோகித்து, முனிந்தார் - கோடங்காட்டினவருமாகிய சிவபிரான், ஆர்வு - விரும்பித்தங்குமிடமாம்; (எ - று)

ஆதனூரிப்புலையர்குலத்திற்பிறந்த நந்தனார் சிதம்பரத்துக்குவந்து அங்கு அந்தணர்செய்யும்வேள்விகளினின்றுஎழும் ஓமதுமத்தைக் கண்டு உட்செல்லஅஞ்சிப் பின்பு சிவபிரான்கட்டளைப்படி தில்லைவாழ்த்தனர்வளர்த்ததீயில் முழுகிச் சண்டாளசன்மத்தையொழித்து முனிவடிவமாகியெழுந்து உட்சென்று சுவாமிதரிசனம்பெற்றுஉயர்கதியுற்றன என்பது முற்பாதியின்

(55)

மதுமபரித்திற சேசநாதன் பிப்பனா சுவாமிநாதருக்குத் திருவழுதுசெய்
வீத்து இலங்கைவாழ்க்கைகாப்பிற் பக்கவகையில், செவ்வெல்லாமொழிந்து வறு
மைமடையுடையவர்களுடைய மகனாகவருந்தித் தம் அவன்மனைவி நோக்கித் தனது
மங்கலநாளைப்பயிற்றுக்கொடுக்க, கனவன அதனாவாங்கிச்சென்று விற்று
க்கொண்பவருக்குக்கொடுத்தபுல்லரிசியைசசமைத்தபின்னர் அவன்யூசைமுடித்
துவருமகையில்,சுடேசப்பெருமாள் ஒருஅடியுவரவடிவங்கொண்டுவந்து தமது
ஆதரவொன்றைப் பெறும்படிபைத் தீர்க்கவேண்டு மென்றுகூற, அவர்கள்
தமதுமக்கள்பெரியபடிம நோக்காமல அவ்வடியுவரதுபிணைத் தீர்க்கத்
தொடங்க, கடவுள் அவ்வுனவுமுழுமுதையுந் தானுண்டு அவர்கள்பிணைத்
தீர்த்து அவர்களுக்கு முத்தித்தன ரென்பது மூன்றாபிணைக்கதை. சித்தக
ந்தத்திவருபம என்னும் வடசொற்றொடர், திரிந்தது. அகத்தைப்பெற்ற எ
னஇயையும். சேந்தனும் எனமஉம்மை-பிறப்பலர் நந்ததிபெற்றதைக்குறிப்

பித்தலால், எச்சப்பொருளது. கொடி - கொடிபோல்மெல்லிய அழகியவடிவ மூடைய பெண்ணுக்கு உவமவாகுபெயர். துரிசுரூப்பின்மீயில் தனதுபத னென்னும் வணிகன்,காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினுள்ளஇரத்தினகுப்தன்மகளை மணஞ்செய்துவாழ்வகையில், சுவபக்திகொண்டு சிராமலைப்பெருமானைவழிப் பட்டுவழிசூழும் அவள கருப்பமுத, அசெய்தி கேள்வியுதறு அவள்காய் அவளை க்கருவியர்ப்பிக்கும்பொருட்டு அதற்கு இனறியமையாத பொருள்கள்மலவ ம்மையும் அமைத்துக்கொண்டு காலநிபூமபட்டினத்திலின்று திரிசிரபுரத் துக்குவருகையில், வழியில் காவேர்த் திசுரைபுரத்திற் புதிய வெள்ளப்பெ றுக்கால் தடைப்பட்டு நின்றவிட, பிரசவகாலஞ்சுரிக் கைமல் சுவரோன் அருளால் அய்விரத்தினகுப்தன்மகன்க்கே, ரலவே வடிவமுததுவாது அவள அபிரசவத்துக்கு இயிதரத்தத்தெய்வத்திற் சுவனை ஸ்ரீபுரத்தினை தாயும் என்ன உம்மை - உயர்வுநம்பு - கடவுளாகவேயுளறி வயர்வைப் பொருளைக் குறித்தலால், எச்சப்பொருளது. மாரம் - கொடியாரதவகள் விடத்திற்கு ஸ்ரீபு யார் - நல்லடியாரது விடன்பார்க்கே பொழுதுபவன் மனதவ. ஆன் - ன் - சாரியை. ஆர்கொடி - வளைந்தொகை.

(உப)

உக.—(இ - ள்.) விண் தலமே போதறம் - தேவலோகத்தவரும் வணங்கும்படியான, விராட பருட ளா - (உலகவடிவாகவுள்ள) விராட்பரு ஷாத, இதய புண்டரிகம் ஆன - இரத்தாகமாளதாரமாகவுள்ள, புலியூ ரே - புலியூரானது, —சுண்டன் - பவநா - னயமனுடைய, வடமை - உறு தியையுடைய, தாம்பு - பாசபத்தத்தை, முடிவீர்த - நீயகச்செய்து, ஆர்வத் தொ - அருளுடனே, மார்க்கண்டாக்கு - மார்க்கண்டேயாருக்கு, அன்பை தாம் பொழிவித்தார் - அன்பைத் தாம் சொரிவித்தட்டவராகிய சிவபிரான், பற்று - விரும்பிவாழாட்டமாம்; (எ - று)

தலமே, ஏ - உயர்வுநம்பு. ஆரவய - இயற்கை விநயப றென்றும், அன்பு - செயற்கைவிருப்பமென்றும் வேறுபாடு காண்க. பொழிவித்தார் - பிறவினை தளவினைப்பொருளது மார்க்கண்டாருக்கு - மார்க்கண்டரிடத்தி லென்க. இனி, மார்க்கண்டாருக்குத் தம்பலர் அன்பை மிகச்செய்தவ ரெ ன்று உரைப்பாரு முளா

(உக)

உஉ.—(இ - ள்.) குஞ்சிதம் தான் கண்டவரை - (பேலெடுத்தாடிய) வ னைந்த (யுவிரானது) நருவடியைக் தரிசித்தஅடியார்க்கோ, கும்பிட பெற் றோர்கள் - வணங்கப்பெற்ற பார்கியமுடையவர்கள், ன்ருமபும அவ வீரீ எய்தும் - (யாவரும்) விரும்புதற்கேற்ற எவகதியை யுடையதற்குக்கரணமா ன, புலியூரே - புலியூரானது, —செம் சடையில - சுவந்த (கபர்த்தமென்னுந் தமது) சடையிலே, சின்ன னுமை பிரதயார் - சிறியஇனஞ்சந்திரனையுடையவரும், 'தில்லை மறையோர் உரு ராம் - தில்லைவாழாதணர்களது வடிவம் யாம்', என்ன - என்ற, விளம்பு - கூறியருள்ள, இறையார் - தலைவரு மாகிய சிவபிரானது, இல் - இடமாம்; (எ - று.)

குஞ்சிதத்தான்கண்டவர் - சிதம்பரத்திற் கனகசபையில் நடேசப்பெ ருமான் ஒருதானையுள்ள ஒருதானைத் தூக்கியாரும் ஆநந்ததாண்டவருடனத் தைத் தரிசித்தவ றென்றபடி. சிவன்-(யாவாக்கும்) மங்களத்தைச்செய்பவ ன்; சிவம் - சபம். சின்ன - சிறியனபதன் மருஉ: சின்னம் எனஎடுத்து - அடையாளமான என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். சந்திரன் தக்ஷமுனிவரது புத்திரிகளாகிய அக்ஷினி முதலிய இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களையும் மணஞ் செய்துகொண்டு அவர்களுள் உரோகிணியென்பவனிடத்து மிகவுங்காதல் கூர்ந்து அவனுடனே எப்பொழுதும் கூடிவாழ்ந்திருக்க, மம்மைமகளிரது வருத்தம்நோக்கி அவனைக்ஷயமடைவாயாக' என்று சபித்த அம்முனிவர்சா

உ. சாதிரன் பதினெகுகலைகளுவகுறைந்து மற்ரைக்கலையொன்றை
உபயோகிப்பதற்குமுன்னம் சிவபிரானைச்சரணமடைய, அப்பெருமான அருள்
கூர்ந்து அவ்வொற்றைக்கலையைத்தம்நிலையில்அணிந்துயிண்டுங்கலைகளவளா
நதுவரும்படி அருங்கிட்டுத் தா வடம்புககதை; குருவாகிய தமது மனைவியா
ளதானையை சகதிரண்டினர்தத்தருவி சரணமடைபுககதை; சபித்தசாபத்
தால் அச்சுநடைய கீழைக்குறைந்தா னெனறுக கதைகூடபயிம் இவ்வா
லாற்றால், கூடவுள் தம் தவமுடையவை - தார்க்குக்குறைந்ததருந்தன்
மைய வர்த்தி வாகுகரும். இரணியவன்மரரசன் வியாக்கிரபாதமுனிவர்
து கட்டிப்படி தலையொழந்தனாருவாயிரவரையும் தந்தேரிலேற்றிக்
கொண்டு பிரமன்வேள்விசெய்தஅந்தாவேதியினின்று தலைப்பதியை
டைனையில், அந்தனாருவாயிரவருள் ஒருவர் குறையவே, அப்பொழுது ந
டேசாப்பெருமான 'இவ்வந்தனாயாவரும் நமமை பொப்பரா, நாம இவரை
யொப்போம். இதனால், நாம இவருள் ஒருவர்' எனக்கூறித் தொகையை
நிறைத்தன னென்பது கதை. (உஉ)

உங.—(இ - ள்.) தேவம் - தெய்வத்தன்மையுள்ள, மறை - வேதங்
களும், ஆகமங்களும் - சிவாகமங்களும், அதன் கயிலை என்று - தக்ஷிணகை
லாசமென்று ஒருநி நாயகங்கூறு, தாம - (தன்னை) வணங்க, பூ உலகில் -
பூலோகத்தில், அங்கும் - உயர்வுடையதான, புலியூரே - புலியூரானது, — மு
உலகும் - முன்றுலோகங்களும், வாழ்வு உதிக்கும் முன்பு - வந்ததோளறுமு
ன்னமே, உணர்வார் - (அவற்றின் உதயத்திவிசாகங்களை) அறியுந்தன்மைய
ரும், அப்பா - திருநாவுக்கரசுநாயகன், தம் பாதம் உதிக்கும் முன்-தமது தி
ருவடியைத் தோத்திரமுசெய்யுமுன்னே [செய்தவளவிலின்றிப்படி], வாழ்
வு அருள் - (அவருக்குப் பேரின்ப) வாழ்க்கையைக் கொடுத்தருளும்பொரு
ட்டு, புணர்வார் - (அவர்புகழ்)வாருசேருந்தன்மையரு மாகிய சிவபிரான்,
சார்பு - சேர்ந்துதங்குமிடமாம்; (ங - று)

தேவ என்னும் அடைமொழியை ஆகமங்களுக்குங் கூட்டுக. ஆகமங்க
ள் - சிவபிரானை அருள்செய்யப்பட்ட காய்கம முதல் வாதாமஈருகிய
இருபத்தெட்டி. பூ - வடசொல். அப்பொன்னுஞ் சொல்லுக்கு-தலைவரென்
றுப்பாருள்; இது, திருநாவுக்கரசுநாயகருக்குத் திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி
நாயகன் முதலிறைப்பொழுது இடந்திஅழைத்த திருநாமம் கயிலை - வட
சொற்றிப்பு. (உங)

உச.—(இ - ள்.) நல மா தவத்து - சிறந்தபெருந்தவத்தையுடைய,
ஒருவன் - ஒருத்தன், நாரும் படிக்கு- விரும்பியவிதத்திற்கு, இரங்கி - (கூட
வுள்தாம்) அன்புகொண்டு, பொன் மாந் பெய்யும் - பொன்மையைப் பொ
ழ்ததகிடமான, புலியூரே - புலியூரானது, — முன் மாந்பில் - (தமது) மாந்
பின்முன்னிடத்திலே, பல நாகம் தந்தார - பலபாம்புகளாகிய உபவீதத்தை
யுடையவரும், பகர் தழிக்கு ஆ - (சுந்தாமரத்திருநாயகன் தமமேற்) பாடி
யதழிப்பாட்டுக்காக, (அருள்கொண்டு), செங்கலத்தை பொன் ஆக தந்தார் -
செங்கலலை (அவருக்கு) பொன்மயமாக்கக் கொடுத்தருளியவரு மாகிய சிவ
பிரானது, புரி - திருநகரமாம்; (எ - று.)

பெருந்தவமயவற்றியுள்ள ஓரடியவர் தில்லையில் திருப்பணியைநடத்திவ
ருகையில், இடையிற பொருளில்லாமையால் வருந்த,அவ்வருந்தத்தைஅக
ற்றும்பொருட்டிச் சிவபிரான் கருணைகூர்ந்து சுவர்ணவாஷத்தைச் சொரிவி
த்தன சென்பது முறபாதியினகதை. பன்னாகம்என ஒருசொல்லாக எடுத்து,
பநகமென்னும் வடசொல்லின் திரிபெனக் கொண்டு, பாம்பென்று உரைக்க
லாம். தந்து - தூல்; வடசொல் : இங்கே, முப்புரிநூல், பூணூல். தந்த்

என்னும் வடமொழி, ஆர் என்னும் பலர்பால்விருத்யோந் செர்கையில் சூட பான்மை உயர்வாக் குற்றியல்கரமாகட்டது. தமிழ்-பாட்டிற்குக் கருவியாகுபெயர். சந்தாமூர்த்தினாயகர் பகருளியுத்திரத்தருகார் சயித்திலும் தமதமணியிராரான பாவையாருகருத் திருவிழாச்செவலின்பொருடமக் கொடுப்பீதற்குப் பொன்கொண்டவருவதற்காகத் திரும்பகணவிரிசென்ற பரமசிவனைக்குறித்துப் பரிகம்பாடி அக்கொர்வவாய்க்கேடையோர்பால் கோயில்திருப்பணிக்குவந்த செங்குருகோக தலைபிணையாகவதழிச்ச்கொண்டு மேலாடையை விரித்து அதில் நயிலுகையல், கடவுள் அருளால் அரவ்சல கல்லைப் பொன்செய்செய்யுவிட்ட, ராயலார் தயி கணாகையல் அதிலுக்கண்டு மிக்கமகிழ்ச்சிகொண்டன என்பது சக்தியார்-சயிற்றுக்கர்மான வடசொல்.

உரு.—(று - ன்) ராமகன் - சாசுவது, மதன கீழ்திறைமலை - தென்கிழக்குத் திக்குலம, பூமகன் - இலக்குமி, ராடமே குணத்தையில - (முதலதாக) திறத்தப்படுகிற கிழகருததிங்கிலும், அசங்கமும்-பூசுதமும் பெறுபெறுதமகிடமான, பட்டிபேர - புத்திரானது, வாழ்வுது அடியாங்கம்கு - (தம்மைத்)சுதிக்கிற அடியாரிகளுக்கும், தாம அந்தஸை - அந்தவு இல்லாரா - தம்மையன்றி வேறொரு பதற்குக்கொட்டை யுடைய தகத்தவரும், மீளதை யில் - அழகியதிருக்கையிலே, பொன் - புறம - பொன் - பொன்மலைமகிய மேருவைவிலலாசக்கொண்டவருமாகிய - (பொன்) வாமு - (எனும்)வாழ்ந்தருளுகிற, புரம - திருநாகரமாம் - (எ - று)

‘ராமகடென்’ என ஸூதத்தைத் திருநாக. ராமகன் - பிரமனது ராவில வாழும்மகன்; ஸல்லோப ராவிலுட வாழ்பவளுமாம். பூமகன் - தாமரைப் பூவில் வாழும் மகன். வாழ்வுது அடியாங்கம்குத் தாமலிது திராதாவு இல்லார் - தம்மைவாழ்வுதுமடியாருகருக்குத் தாமே பதற்குக்கொட்டை வுள்ளவ என்பது. பூதம-(மேலுயர்மூர்தாகது) பூதமையததவருவது, மலை - வடமொழி, காணப்பெயர். புரம - வடசொல் அதற்குக் கிழக்குத் தளசுத்தென்கீழ்த்திசை. குணகருத்திசை - (புணத்திசை) ‘திசையொரு திசையும்’ என்னுஞ்ஞத்திம விது. (உரு)

உசு.—(இ - ன்) வாசுதேவர் மா மலையான் - ராமமலையொருந் தின சிறந்ததாமரைப்பூவில்கோர்நிய பிரமனது, மரமறைநு வாய் - வள்ளுத வேதமவல்ல திலைவாழ்த்துணர் மூமாய்மபேரம, பூசன் - சயித்து - கிட பூசையைச்செய்து, ஏத்தம் - வணக்கம் - அந்தஸை கிடையார், பட்டிபேர - புலியூரானது, - ஓசை தரு-பூசையிச்செய்கின்ற, பால் - சந்த-பால்பொலவெண்ணிறமான (பாஞ்சசனணியபமன்ஷுந்) சகத்தஸ்தபுடைய, ஆர்-திருமாலிலுடைய, ஆர்-அருமையான், பதமம் - திருக்கோச்சுதாமலாமலாபோலும் திருக்கண்ணை, அணந்தோர்-(தமதுதிருவடியில்) தந்தவரும், மால் - (தமது) வாமபாகத்தில், சங்கரியார் - ஸமாதேயியையுடையவரும் ஆகிய கிவயிரர் எனது, பதி - தீய்விதலமாம்; (எ - று)

‘மலரான்’ எனற பாடத்துக்கு - பூக்களைக்கொண்டு என்க. கிவப்பெருமானது திருவடிவிரலால் தலையிறகிழியுண்டாக்கப்பட்டிச் சலந்தராசுரனைக்கொன்ற சக்கராயுதத்தை அக்காமுதலியோரையழித்ததற்குப் பெறும் பொருட்டித் திருமால், கிவபெருமானை நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக்கொண்டு அருச்சித்து வழிபட்டுவருகையில, ஒருநாள் பரமசிவன் அவ்விஷ்ணுவின்து அன்புநிலைமையைப் பரிசோதிக்கவெண்ணி ஒருமலரை மறைத்திட, திருமால் மறைத்தளந்து தமதுசெந்தாமரைமலர்போலுங்கண் களுள்ஒன்றைப் பறித்து அருச்சித்தா என்பதும்; திருவகியெனும்மகாமுனிவர் பரமசிவனைமாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யக் கண்ட பார்வதீதேவி

தன்மதினயசோககி 'முனிவர் என்னைப்பித்தணிணஞ்செய்யாமைக்கு ஏதுஎன்
ன்' என்றவருவது, உருதது 'மூர்த்தி' இஷ்டசித்திபெற்றிருப்பவரென்றையும்,
மேரகமபெறும்புபவரென்றையும் வழிபடுவர்' என்ன, அதுகேட்ட தேவி
பெருமாள், 'பின்னரேயிரா திருக்குமாறு தவம்புரிந்து வரீம்பாகம்பெற்று ரென்
புகள்' கதைகள். பசும - பத்மம், தருக்கு - தருக்; வடசொற்றிப்புகள்.
ஆர்ப்பு, பசும - (பெருமை) பொருந்தின தாமரை பென்றுமாம். அணிந்து
ஓர்ப்பால் என்றும் பிரித்து உரைக்கலாம். சங்கரி - சங்கரன் என்பதன்
பொருள்பால்; இப்பத்தைச செயப்ப வென்று பொருள். சம்-சுகம். (உக)

உஎ.—(இ-ள்) ஸுதி - (ஒழிக்கமுடியாததாகச்) சொல்லப்படுகிற, பசி
யால் - பசியினாலே, எருவை - பருந்தாரு, உண்ண-உட்கொள்ள, இடக்கும்-
உயினை உட்க, தப - த - கயலம்மைக்கு, அப போது - அப்பொழுதே, கதி -
உயர்ந்தபதவி, ப - பசும - கொந்தருளின, பல்லிபே - புலியூரானது, —
புதி - விபுதி, உய - உயர்வு, ஆய - மீட்டியாக, இரும் - தரித்த, ஆகத்தலர் -
திருமேலையையுடையரும, வல - வலம், கமர்வாய-நிலவெழுபிலே, மா
வசியை - மரமயிருசை, வாய இரும் - (தமது) திருவாயிற்கொண்டு அமுது
செய்தருளின, மா கத்தார-கந்தாரத்தாலுரு மாகவுள்ள சிவபிரான், வாழ்வு-
வாழ்ந்திருக்கப்படுமாறு; (எ - று)

ஒருநாள் பரிபுரமாக நகரத்தின்க் கொளவியெடுத்திக்கொண்டு இல்
பெய்தியெனவிலையெவருந் தன்னுக்கையில, அவ்வெலையில் உயிரைவிட்ட
அக்கயலினைக்கு உடையபெருமான மத்திதந்தருளின ரென்பது முறபாதி
யின்கதை; "பொருவினாவது பண்ணியிற் பண்பொருளினே, ரெருவைமுன்
கொணாநதனிலில்லை மெல்லியோர்ப்பாத்தின், மருவியக்கயல்கொன்றுண
மாயிந்தவவ்வுயிர்போய்க், காந்த நமப்பருமுத்தியைப்பெற்றதக்கணத்தில்"
என்பது சித்தம்பரபுராணம். "ஒருநா ளுணவை யொழியென்று லொழியாய்,
இருநாளைக கேல்வென்று லேலாய-ஒருநாளு, மென்றே வதியா யிடுமபை
மென்வந்தேயுன்றோய் வாழ்த லரிது" என்பவாதலால், ஓதுபசி யெனப்பட்
டது. பசி-உண்ணவெனவேட்கை. எருவை- ஒருபறவை. நலகும், நல்கு-பருதி.
புதி-திருந்து. வெரு - பருது, கத்தன்-காததன்; வடசொற்றிப்புகள். "கல
ப்பான திருமேனியணிந்த கீதருந் கதிர்முத்தின் சோதியென" என்றார் வில்
விபுத்தாராருந் கணமவகலமெனனுந் திருப்பதியில் வேளாளர்குலத்தி லுதி
த்த தாயர்எனடவா வறுமையடைந்தபின்பும் தமதுவழக்கத்தை விடாமல்
செல்லுநரிள செயல்கள் மாவடு இவற்றைச் சிவாலயத்தில் அமுதுசெய்வித்
தற்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தவரும் நாளில், ஒருநாள் அரிசிமுதலிய
வற்றை யெடுத்தசெல்லுகையில், பசியினிப்பாற் காலிடறிவிழ, அப்பொழுது
நிலவெழுபிலை எல்லாருஞ்சொரிந்துவிடவே, மிகவருத்தமுற்றுத் தமதுசனமத்
தைவெறுத்தி அரிவாளினால் தமதுகழுத்தை அறுக்கத் தொடங்குகையில்,
அவ்வெழுபிலைமரகச் சிவபிரான் கையைநீட்டி அவர்கையைப் பிடித்துக்
கொலையைத்தடுத்திவிட்டது மல்லாமல் அங்குச்சிந்தின மாவடு முதலியவற்
றை ஓசையுண்டாகக்கடித்து அமுதுசெய்தருளின ரென்பது கதை. இவர்
தாம் அரிவாட்டாயராயுநர். வடு - இளங்காய். கர்த்தா எனனும் வடசொல்
லுக்கு - (எல்லாவற்றையுஞ்) செய்பவ னென்று பொருள். (உஎ)

உஅ.—(இ - ள்) பத்தரை கொண்டே - (சிவபிரான் தாம்நேரில்
லாமல் தமது) அடியவராகிய மாணிக்கவாசகரைக்கொண்டே, பேசா பாவை
தனை பேசவித்து - ஊமைப்பெண்ணைப் பேசும்படிசெய்து, புத்தரை ஆள்
கொள்ளும் - புத்தசமயத்தவரை அடிமைகொள்ளுதற்கிடமான, புலியூரே-
புலியூரானது, —முத்தி தரும் - (தன்னை ஜபித்தவர்களுக்கு) மோகூத்ததைக்

கொடுக்கிற, பஞ்ச அக்காரார்-ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமகாமர்திரத்தை யுடையவரும், பணிவார் வினை - (தம்மை) வணங்கும் அடியார்களது கருமங்களை, அழல முன் பஞ்ச ஆக்கு - நெருப்பின்முன் பஞ்சைப்பாக்கும்படி செய்கிற [இருந் தவிடந்தெரியாதபடி அழுகவல்ல], அரணர்-அரணென்னுந் திருநாமமுடையவரு மாகிய சிவபிரானது, பதி - தலமாம்; (எ - று.)

இலங்கையினின்றவந்த புத்தர்கள் பலர் சுதம்பரத்தையடைந்த தில் லைவாழ்ந்தணர்களை வாதிக்கு அழைக்க, அவர்கள் கடவுள்கட்டளைப்படி மாணிக்கவாசகருக்குத் தெரிவிக்க, அவர் புத்தர்களை வாதத்தில் வெல்ல, அதனையறிந்த சோழன் தனது ஊமைப்பெண்ணை அங்குக்கொணர்ந்தவிட்டு இவளது ஊமைரோையைத் தீர்க்குஞ்சமயமே மெய்சமய மென்றுகூற, புத்தர்களது மணிமாதுள்ளவதற்குள்ள தீர்க்கமுடிபாதாய்விட, மாணிக்கவாசகர் விபூதியைக்கொடுத்தருளி அமமகளைப் பேசுமாபடிசெய்தருளின மென்பது கதை. பத்தர் - பத்தர். பேசாப்பாையை - பேசாத அழகியப்பெண். புத்தர் - புத்தர்களைத் தெய்வமாகக்கொண்ட மதத்தவர். பஞ்சாக்கம-ஐந்தெழுத்துடைய மாதிரி; தீர்க்கசாதிபெற்ற வடச்சாறெழுடர். அரன் - ஹான்; அபித்தமகடவுள். (உஉ)

உக.—(இ - ள்) சண்ணுறு போதுமா-(தமயிடம் பூழ்காமல தம்மைத்) தரிசித்தமாத் திரத்திலும், பவதை - (அவர்களது) பதப்புகளை, காய்ந்தி - ஒழிந்தி, அருளுமா - (அவர்கட்கு, நமக்கின்காந்தருளுகிற, ஈலமந்து புண்ணிய தீர்த்தம் - பரிசுத்தமான பத்தத்தீர்த்தங்கள், சேர் - பொருந்தியுள்ள, புலியூரே - புலியூரானது, —பெண் ஒரு பாகதது இருந்தார் - உமாதேவி ஒருபக்கத்தில் இருக்கப்பெற்றவரும், கடல் அரியா - (ஆபாணமாகக்) கட்டியுள்ள நாகங்கையுடையவரும், எச கூபு - மீன்று துதிக்க திருந்தார்கள் தரியா - (தம்மை) அஞ்சல்செய்த வணங்கின்று துதிக்கும்படி திருத்தமடையாதவரிடத்தித் தயக்காதவரு மாகிய சிவபிரானது, காப்பு - (எல்லாவுயிர்களையும்) காக்குபீடமாம்; (எ - று.)

சிதம்பரத்ததீர்த்தம் - சிவகங்கை, சூர்யதீர்த்தம், பன்மே, வியாக்கிரபாததீர்த்தம், அகர்ததீர்த்தம், நாசசேரி, பிரப தீர்த்தம், சுவப்பிரியை, திருப்பாற்கடல், பாமாநந்தகூடம் என்பன. சண்ணுறுபோதம் எனவ உம்மை-இழவுளிதப்பு. 'சண்ணுறுபோதே' என்றும் பாடம். பவம-வடசொல். இரண்டடியிலும் 'கட்டரியா' என மூலத்தைத் திருத்தக் கூப்ப-கூப்ப என்பதன் பிறவிகை. கட்டு அரியா என்பதற்கு - (பூயம்புகவே) பாசத்தினின்றும் கினவரென்றும் பொருளாகாள் எல்லாம் கட்டரியா எககூப்பின்று துதிக்க எனஎடுத்தி - பாசமொத்த அடியவர்கள் கைகூவித்ததுத தொழுதுகின்ற துதிக்க வென்று உரைப்பாருமுள் திருநதார்களை தரியார் என்றதனால், திருநதினஅடியவரிடத்தித் தயக்குபவ றென்றுதுபோதரும். (உக)

உஃ.—(இ - ள்) முந்த-முற்பட [முன்காலத்தில் என்றபடி], முத்தீ இடையின் - முன்றவகை அககிணிகளிலே, அவி - அக்களை, சொரிந்த - பெய்து, மறை புத்தேன்-(எப்பொழுதும்) வேதங்களை ஓதும் பிரமதேவன், ஓமம் செய் - வேள்வியெய்யப்பெற்ற, புலியூரே - புலியூரானது, —மெய்தோளில் மா துளவன் - (தனது) திருமேனியின் பகுதியான தோளில் பெரியதிருத்துழாய்மான் யுடையவனும், நத்தன் - சங்கத்தையுடையவனுமாகிய திருமாலால், வணங்கு - வணங்கப்பட்ட, பதன-திருவடிகளையுடையவரும், ஆகத்து ஓர் மாத உளவன் - (தமது) திருமேனியிலே ஒப்பில்லாத உமாதேவியையுடையவரும், அத்தன் - (யாவர்க்கும்) தலைவரு மாகிய சிவபிரானது, மனை - இடமாம்; (எ - று.)

புலியூர்வெண்பா.

அவி - ஹவீஸ் என்னும் வடமொழித்திரிபு; யாகத்தில் தேவர்க்கு இரிம் செய்முதலிய உணவுகருப் பெயர். கங்கைக்கரையில் அந்தர்வேதியில் மென் ஓர்யாகத்தை - - - - - யயத்தொடங்கி அதனை முடித்தற்பொருட்டுத் தலைவன் - - - - - திருநடனத்தைத் தரிசித்தித் தலைவாழ்க்கைகளை - - - - - பாக்கிப்பாதமுனிவரையும் துணைகொண்டு வேள்வியுடித்தலை என்பது கதை. (நா. 2 - சங்கம்.) (நா. 2)

நக - (இ - ஈ.) நாகலை - ஒருஅம்சமானது, எல்லா எல்லாம் - எல்லாச் சிவதலங்களிலும். உலாவி - சுஞ்சரித்து, அத்த யாமத்தில் - நாடி இரத்திரியில். பூரணம் ஆய் - சிதைவாகி, ஒன்றும் - பொருத்தப்பெற்ற, புலியூரே - பல்பூரானது. - காரணம் ஆம் - (திருநடனஞ்செய்தருளுதற்குக்) காரணமான, பார் - தலைவனாகத் தரிசித்ததில், தாண்டவன் - ஆனந்ததாண்டவநடனத்தையுடையவனும், ஆர் - டணிர்தாலும் - யாவாவணவகிசாலும். உள் அன்பைப் பார்த்து - (அவர்களை) மனத்திலுள்ள அன்பினையே நோக்கி, ஆண்டவன் - (உயர்களை) அடிமைகொண்ட நர்பவனுமாகிய சிவபிரான், ஆர் - பொருந்திய, பதி - தலைமாம்; (எ - று.)

சிவபிரான் து பூரணவசுவம் பாதமபாதலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதென்றும், அதனது ஆர்ப்பங்களை ஓங்குநிலைநாசப முதலிய எல்லாத்தலங்களிலுஞ் சென்று வியாபித்து நிற்கியல் பிணங்கவாது அவ்வடிவத்தில் ஓங்கி சிதைவதென்றும் உரையுரைக்க. “எப்பதிகன்னுமுள்ள அழையருண்மூர்த்தியாவரு, செய்நாளுத்தமபாதத்துட்டிநயதகயாமாதனளி, லொப்புறவடைதலாநாடாணைக்குடிக் காலத்துள்ள, மப்பெருங்காலச்சேவையதிகவுத்தமமாமென்றே” என்றார் சிதம்பரபுராணத்தாம். அத்தம் - ஓர்த்தம், பூரணம் - பூரணம்; வடசொறுவிரிபுகள். யாமம் - மூன்றுயாடங்கையுடையதெனக்காரணப்பெயர். சிதம்பரத்தை ‘காரணமாம் பார்’ என்றது, தேவதாருவனும் சிவபிரான்திருநடனஞ்செய்தலைப் பொறுக்கமாட்டாமையாலும், பூமிக்குடையாகிய தலைவனும் அநநடனத்தைப் பொறுக்குந் தானமாக இருந்ததாலும், அங்குத்திருநடனஞ்செய்தருள்ளமையின்; இனி, காரணமாம் பார் - (முத்திபெறுதற்குக்) காரணமான இட மென்றமாம். அர்றியும், (மற்றதலங்களைத் தரிசித்தபயன்கள் இந்தலத்தைத் தரிசித்தற்குக்) காரணமாகப்பெற்ற இட மென்னலாம்; “சொற்றதின்னதேம் சுருக்நாயகனிடங்கொண்ட, நல்லவகாலாவதென்னென்னின்றுமறைகள், முறுநாடருஞ்சிதம்பரமூர்த்தியைக்கொண்ட, குறதவத்தலக்காட்சிகளே துவாமுனரில்” என்பது சிதம்பரபுராணமாதலன். (நக)

நக - (இ - ஈ.) சோதி வரை - ஒளியையுடைய மகாமேருகிரியினது, மும் முடி ஆய் - மூன்றுசிகரங்களாக, எவர்க்கும் - யாவர்க்கும், தோன்றாது - காணப்படாமல், அனுபூதி - (சிவாநுபவமுடையவர்களுக்கே) அவ்வனுபவநிலையில், வெளி ஆகும் - புலப்படுகின்ற, புலியூரே - புலியூரானது, - அங்கம் - எலும்பை; மாது என - பெண்ணாக, தர வல்லான் - செய்துகொடுக்கவல்லவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார், நாளும் - தினந்தோறும், கை கொள் - கையிலேவைத்துக்கொண்டு உபயோகிக்கும்படி, பொன் தாளம் இரிம் - (அவர்க்குப்) பொன்னினுலமைத்ததானத்தைக்கொடுத்தருளின, கந்தரம் அல்லான் [அல்கந்தரத்தான்] - இருள்நிறமான கண்டத்தை யுடைய சிவபிரான், ஆளும் - (உயர்களை) அடிமைகொள்ளுகிற, காப்பு - காவலிடமாம்; (எ - று.)

மேருவின் வடசிகரம் திருமூலட்டானமும், தென்சிகரம் கனகசபையும், மேலைச்சிகரம் கோபுரத்திவாரமுமாகச் சிதம்பரதலம் மேருவின்மூன்

றுகிரங்களாகும் உண்மை பிறர்களுக்கும் புலப்படாமல் சிவாநுபுக
புடையவருக்குமாத் திரமே புலப்படு மென்பது நுதற்பா திரினை உலாறு. அது
பூதி-வடசொல். திருமயிலையில் வணக்கஞலத்தில் தோன்றின சிவநேசொ
ன்பவர் கபாலேசுவரீநுளாற்றிமந்த தமதுபத்திரியாகிய பூம்பாவையைச்
சமம் நிறுத்தநாயனருக்கு உடைமையாகக்கொடுத்து வளர்த்துவருகையில்,
ஒருநாள் கர்தவனத்திற்சென்று மலர்கொய்கையில் அம்மகன பரம்பதினடி
யிமக்க, அவனைச் சமப்பதநூர்த்திகாயனாராடாட்டமையாகக் கருதிய நுத
துபற்றி, அவனைத் தகனஞ்செய்தஎன்பை எதெதென்றித் தவிடாமல் ஒருநாள்
லையைத்து அவளிருந்தகனனிபாமாடது திருநாத்தி அந்நே அவிப்புகர்த்த
வருகையில், அந்நாயனார் அத்தலத்திற்சென்று அங்குமற்சாடாமல்சென்று
செய்தியையறிந்து அக்குடத்தைவருவித்தப பந்தி பந்திச் சிவனநாலை
அவ்வெலும்பைப் பெண்ணுக்கினி னென்பதும்; அந்நாயனார் புண்ணு தி
கோலக்காவெனனுத்திருப்பதில் பிறுதருநிசைகாந்திச் சூரன் பூங்குறுத்
துத் திருப்பதிகம்பார்கையில், சிவபிரான் அந்நாயனாது வந்தநூர் அளித்
தருளின ரென்பதும் கதைகள் கர்தாம்- துணையுத்தர்ப்பவந்தாக கருது
க்குக் காரணக்கூறி; கம் - தலை. (௩௩)

௩௩.—(இ - ள்.) வானமரலக உத்தே - தேவலோகத்தாராதா ஆதிக்
கப்படுகிற, தூர்வாசர் - தூர்வாசமுநியர், பூ— புர - துணியம்படி,
உமை - உமாதேவி, போனகம் - உணவை, அன்கரு - (அவர்களுக்கி)தாரு
ளின, புலியூரே - புலியூரானது, ஆனசாரம் பத்தி வந்ததன்றி நாடு அரி
யார் - பத்திகையானவர் பப்பயுடைய திருமரலா லுருத்தெயுயறிதாருந்
யானவரும், மோனத்தார் மம - அத்நேதத்தார் - மொனனிலேமையை
புடைய சிவயோகிகள் விருமடிகிற அத்நேதத்தக்கலப்பையுடையவரும் ஆகி
யுசிவபிரானது, நாடு - தலமாம்; (௪ - ற)

தூர்வாசமுனிவர் திருநடனா தரிசித்தாபொருட்கு சிதம்பரத்திக்கு
வருகையில், பதியால் இளைப்பாறு எய்துமா னாவகிதையாமல்வந்தாதி “எந்
க்கு முகைத்த திலை யீசனு ம்மிகுண்டு” என உடைக்கத்தொடங்கினபொழுது,
சிதம்பரத்திலுள்ள சிவகாமியமாம முந்பாரிப்பனசு நம்பிவடிவவர்காண்
டு அவர்க்குத் திருவமுதபடைசக, அமுனிவர் அதனைப்படி படிதவிந்து
“எருக்கு முகைத்தது இலையீசனு ம்மிகுண்டு” என மாறியுலாந்தன
ரென்பது கதை. ‘வானமுனகு’ எனப் பாடவகொண்டு-வினாவுலகத்தவரு
ம் மண்ணுலகத்தவரும் எனவும் உரைக்கலாம். திருமால்ன சித்தி நுவவதாம
பத்தி—மசகம், கூர்மம், வராகம், நரகிவகம், வாமனம், பஞ்சராமன், தசாத
ராமன், பலராமன், கண்ணன், கமகி என்பன். அத்தகும், மோனம்-வட
சொற்றிரிபுகள். மோனம் - பேசாவிதம். அத்துவிதம் - சிவான்மா பரமா
ன்மாவின்னிறும் பிரிவறங்கிற்கும் நிலை; அத்துவிதம் - இரண்டறதது. ஆன்ம
போதமுங் கண்ணொளியும் போலசையும் ஆன்மையும் தமமுன் இரண்ட
றக் கலக்கும் என்பது சைவசித்தாசுதிகள்கருத்து; மாயாவதிக்கோ ஆகா
யமும் குடவாகாயமும் போலப் பிரமமும் ஆனமாயும் தம்மிறசோகலுன்று
மென்பர். (௩௩)

௩௪.—(இ - ள்.) வான் - ஒளியையுடைய, நகையால் - (தமது) புன்சு
ரிப்பினாலே, தீ - எரிகின்ற, புரத்தின - திரிபுரத்திலே, வாழ் - வாழுகிறு
ந்த, மூவரை - மூன்று அசுரர்களை, காவல் பூன - (திருவாயில)காக்குக்தொழி
லைக் கொள்ளும்படி, அளித்து - (சிவபிரான்)கருணைசெய்துகாத்து, சூலும் -
அடிமைகொள்ளுதறகிடமான, புலியூரே - புலியூரானது, ஆனவத்து ஆம்-
ஆனவமலத்தினு லாகின்ற, மெய் கரு - உடம்பின் தோற்றத்தினுடைய,

தவாதலையால் - தொடர்ச்சியிலும், மீக்கு உழலா - மிகுந்த வருந்தாத, மீக்கோர்கள் - (சிவஞானமுடைய) பெரியோர்களது, மெய் கருத்தி-உண்மையே கருத்தின்மையுள்ள மனத்தினம் செய்யப்படுகின்ற, வந்த லையான் - வணக்கத்தை யேற்றக்கொள்பவனு மாகிய சிவபிரானது, வீடு-இடமாம்; (எ - று.)

திரிபுரத்தில் வாழும் அசுரர்களுள் மூவர்திரிபுரத்திலும் புத்தவேஷங்கொண்ட திருமாவின் தீபஉபதேசத்தாற் சிவபத்தி குலையாமலிருக்க, பின்பு சிவபிரான் தமது சுரிப்பினலாகிய கொடுப்பினால் அம்மூப்புரத்தையும் அவர் மிலவாழும் அசுரர்களையெவருடனே யெறித்திருக்கையில, அம்மூவரைமாதிரி ம அழித்திடாமல் சிதம்பரத்தில் திருக்கோயிலவாயிற்காவலாளராய்படி அருள்செய்தி ஆட்கொண்டன ரென்பது கதை. “மூப்புரங்களை முக்கணன் முனிந்தநாள் மூவரம் முழுத்தீயிற், மப்பினருளர்” என்றார் வில்லிபுத்தூராரும். அம்மூவர் - கீதருமன, சுசீலன், சுபுத்தி என்பவர். தீபுரம் - வினைத் தொகை. மும்மலையகளுள் ஆணவமலம் கனமலத்துக்கு மூலமாதலால், ‘ஆணவத்தாம் மெய்க்கருத்தியந்தனை’ எனப்பட்டது. ‘ஆணவமாம்’ என்ற பாடத்துக்கு - காரணகாரியங்களை ஒற்றமையப்படக் கூறிய தென்க. கரு - கர்ப்பம்; இங்கே, இலக்கணியால், பிறப்பு. துவந்தனை - ஒன்றம் கொண்டு தொடர்ந்திருந்தல் : அலைவுமாம். ஆணவமாமெய்க்கருத்துவந்த லையால் மீக்குழலா மீக்கோகா என்றது - கடவுளருளார் கருமமொழிந்து பிறப்பறுத்துத் தவறுதுமுத்திபெறும்நிலையி லுள்ளவர்களை, இவர்கள் சிவ ரீடுக்த ரெனப்படுவா. உழலா - ஈழக்கட்ட எதிராமைப்பெயரெச்சம்; அப்படிப்பட்ட வினையெச்சமாக் கொண்டு, பிறப்புத்தொடர்ச்சியால்மீக்குஅலையாதபடி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மீக்கோர்கள்மெய்க்கருத்துவந்த லையான் என்றதில், கீழ்மக்களது பொய்க்கருத்தாற் செய்யப்படும வந்தனத்துக்கு எட்டாதவ னென்றும் கருத்தி ஏற்படும். (உரு)

உரு.—(இ - ள்.) சம்பந்தர்க்கு திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளையனுக்கு, அந்தணர்கள்தம்மை - தில்லைவாழ்ந்தணர்களை, சிவ கணம் ஒப்பும் - சிவபிரானைச் சூழ்ந்துள்ள கணங்களை பொத்திருக்கின்ற, பண்பை - உண்மைத்தன்மையை, காட்டும் - புலப்படுத்தமகிடமான, புலியூரே - புலியூரானது, —அம்புலி வான் எட்டு ஆகம் - சந்திர னுலாவப்பெற்ற ஆகாயத்தை அளவிய [மிகநீண்ட] (தனது) திருமேனி, மஞ்ச ஆர்ந்தான் - மேகத்தை பொத்திருக்கப்பெற்ற திருமால், ஏத்த - (தம்மைத்) துதிக்க, மறையோடு இருபான எட்டு ஆகமம் சார்ந்தான் - வேதங்கள்நான்கிலும் இருபத்தெட்டு ஆகமங்களிலும் பொருந்தியுள்ளவராகிய சிவபிரானது, இல - இடமாம்.

சம்பந்தமூர்த்திகளையனா, திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணாபுரமானது சிதம்பரத்திற்குச்சேன்று நடேசப்பெருமானைத்தரிசித், சந்திராபுரத்தில்கிரந்தரவாசஞ்செய்தற்கு அச்சமுறறு அருகிதுபாத்திரமே இப்பாத்திலே வசத்திருக்கும்நாளில், ஒருநாள், நடராசமூரார் கூற, நாயனார் தீபுறபெற்ற தில்லைவாழ்ந்தணர்களது மகிமையைச், அவ்யானை உயிர்ப்பெய்தம்பரத்துக்குச் செல்லுகையில், அவ்வா அந்நிருநாளைத் துதிக்கையாலென்றார் சிவகணநாதராக புலப்பட்டத் தரிசி அவத்தன்மையைவிளக்கி அந்திராயத்தில் உமாமகேசுவரர்களால் அருளுடன்தும், அதனால் அந்நூலுந்ம்மச் சிவபிரானருளால் உமாதேவி ஞானப்பெயர் வந்த தென்உண்டாகிய தத்துவஞானத்தின் சம்பந்தத்தை யுடையாணிவழிமுள்ளுள், இந்நாயனார்க்குத் திருஞானசம்பந்தரென்று திருநாமம். ஒப்பி என்பதில், ஒப்பு - பகுதி. ‘ஒக்கும்’ என்றும் பாடல்கொள்ளலாம். அஞ்ச ஆர்ந்தான் எனப் பிரித்தி - தனது திருமேனியில் பஞ்சாயுதங்கள் பொருந்தின திருமா லென்றும் உரைக்கலாம்; அஞ்ச -

எண்ணளவாகுபெயர். இனி, சந்திரனும் ஆகாயத்திலளவும் வடிவத்தைப் பூண்ட மெகத்தை (வாகனமாக)ப் பொருந்தின இந் திரனும் திக்க என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இருபத்தெட்டுச்சிவாகமம் — காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அகிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகச்சும, ஆம்சுமான், சுப்பிரபேதம், விசயம், நிச்சவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், ரௌரவம், மருடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்பம், டரோத்தீதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சருவோக்தம், பாரமேச்சுவரம், கிரணம், வாதுளம் என்பன. இருபத்து எட்டு—இருபானெட்டு; ஆன்சாரியை வர நிலைமொழியின அது கெட்டது. [நன் - உருபு - ௧0.] கணம்-கூட்டம். (௩௫)

௩௬.—(இ - ள்.) வாதவூரன் - திருவாதவூரில் அவதரித்த மாணிக்கவாசகசுவாமிகள், கோவை - திருக்கோவையாரென்னும் நூலை, புகல் - பாடிச் சொல்லிவர, (அதனை), வைத்த அருளால் - (அவர்க்கால்) வைத்த திருவருளினால், புத்தகத்தில் தீட்டிம-எட்டுச்சுவடியில் (சுவடிகள்) எழுதித் தரு இடமான, புலியூரே - திருப்புலியூரானது, — துத்தி அரா - படப்புள்ளியை யுடைய நாகங்கனம், வானத்து அமர் இர்தி - ஆகாயத்திலே பொருந்திய சந்திரனும், ஆர் - பொருந்திய, மா மவுலியார் - சிறந்த சடையுடைய வரும், எழு நா - எழு (சுவாசிகளாகிய) நாக்குக்களையுடைய அக்கினி தேவனது, வான் அத்தம் - பெரிய (எழு) எககளையும், அரிந்தார் - அறுத்தவருமாகிய சிவபிரானது, வாழ்வு - இருப்பிடமாக; (எ - று.)

மாணிக்கவாசகர் தில்லையி லெழுந்தருளியிருக்கையில், சிவபிரான், பாண்டியநாட்டில் அவரோடு முன் பழக்கமுள்ள ஒரு அந்தணனது வடிவத்தை எடுத்து வந்து அவரது அனுதினமெழ அவாபாடிய திருவாசகத்திருப்பாடல்களை எழுதியுடைய, ஒரு கோவைப்பிரபந்தம் பாடவேண்டு மென்று கூறி, அகவனமே அவரால் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட்ட திருச்சிற்தம்பலக்கோவையாரென்னுந் தீய்வியநூலையுடைய தாமையெழுதிமுடித்தன ரெனபது கதை. கோவை - இங்கே அகப்பொருட்கோவை; அது - இருவகைப்பட்ட முதற்பொருளும், பதினான்குவகைப்பட்ட கருப்பொருளும் பத்தவகைப்பட்ட உரிப்பொருளும் பொருந்திக்கக்கிளைமுதல் உற்ற அன்புடைக்காமப்பகுதியவாங்கனவொழுக்கத்தினையுடையதொழுக்கத்தினையுடைய கூறுதலே பெல்லையாகக் கட்டளைக்கலித்துறை நானூற்றால் திணைமுதலாகத் துறையீராகக் கூறப்பட்ட பன்னிரண்டு அகப்பாட்டுறுப்பும் வருவின்மீதத் தோன்றப் பாடுவது. அருளால் தீட்டிம என இயையும். அருளால் புகல் என இயைத்து - (அடியார்களை உய்விக்கவேண்டு மென்று அவர்களிடத்து உண்டான) கருணையினால் வாதவூரடிகள் பாட என்ற முறைக்கலாம். புத்தகம் - புத்தகம், அத்தம் - உலகம்; வடசொற்றிரிபுகள். இந்து, மௌலி- வடசொற்கள். எழுநூம் பிரிவந்தொகைப்புறத்திப்பிறந்த அனமொழித்தொகைக்காரணத்தி கண்ணெளியுது அக்கினிக்குப் பெயராதலை “அமிழ்தென வெழுநா பெரும் என்பது சைவசுநம் விண்ணோர் மிசைசுவர்” என்று பழம்பாடலிலும் கயாகாயமும் போலப் பட்டிக்கு “ஸப்தஜிஹவா” என்று ஒருபெயர் கூறுவர். எழுநூம் - எழுநூல் - எழுந்த பெயராகவும் எடுக்கலாம். அக்கினியின் (இ - ள்.) வான் - ஒளியையுடையது, தக்கன்வேள்வி தகர்த்த பொழுதி லென்க. (௩௬)

௩௭.—(இ - ள்.) தீர புரத்தின் - திரிபுராவல் பூண்ட தீரவால் பூண்ட விளங்காத ஆகாயவாணி, சேக்கிழார் நாயனருக்கு, ஆதிமொழி - (பெரியபுராணம்பாடுதற்கு) முதல்காலிலே, பூரித்து - மகிழ்ச்சியிக்கு, உரைக்கும் - சொல்லுதற்கிடமான, புலியூரே - புலியூரானது, — ரீரை கர்ந்து வைத்த வேணியார் - கங்காநதியின் வெள்ளத்தை உள்ளடக்கி

வைத்த சடையையுடையவரும், காந்நில தாவி கூய் - (தமது) திருச்செவியில் தாவிக்கூலிக்கொண்டு, காய் நவைத்த - (தமதுஇடத்) திருக்கையிற் பொருந்தி ஒல்க்கின்ற, ஏனியார் - மாணியுடையவரும் ஆகிய சிவபிரான், காப்பு - காக்குமிடமாம்; (௭ - ௩.)

சமணசமயக்கொள்கையைப் பாராட்டத்தொடங்கின அகபாய்சோழ மகாராஜாவை உய்விக்கும்பொருட்டிச் சிவனடியார்சரித்திரத்தை ஒருபெரு வகாபாய்மாகப் பாந்தறகு அகவரசனது முதல்மந்திரியாகிய சேக்கிழார் ராயன் சிதம்பரத்தையடைந்து சபாராயகரைத்தரிசித்து, அடியெடுத்துத் தந்தானவேண்டிப்பெற்று பிரார்த்திக்க, உடனே சபாராயகரது திருவருளி னிலே “உலகெலாமுண்ட நோதற்கரியவன்” என்று ஓரசரீரிவாக்கு எழு, அதிநவாகக்கையே முதலாகக்கொண்டு அவர் திருத்தொண்டர்புராணம் பாடிமுடித்தன வென்பது கதை. உற்றசரீரி - பெயரெச்சியுறு தொகுத்தல், உற்று என்பிரித்து - சிறப்புப் பொருந்தி என்றமாம். அசரீரி - தெய்வ வாக்கு. தொன்மைமண்டலத்தில் குன்றத்தூரில் வேளாளவருணத்தில் சேக்கிழார்மடிலே உதித்த அருண்மொழித்தேவர், தாம் உதிக்கப்பெற்ற சேக்கிழார்மரபை எளக்கினமையால், அவருக்குச் சேக்கிழார் என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று. பூரித்து என்பதைப் பூரிக்க என்னும் எச்சத் திரிபாகக் கொண்டால், பாடியுடிக்க என்று பொருள்படும். தமது திருச்செவியரு கில் பூரிமையாகக்கூவுட்டடி சிவபிரான் காத்தலேவெனினது, தாருகவனத்திரு முனிவர்களாலேவெப்பட்டு அண்டம்வெடிபட ஆரவாரித்து வந்ததொரு மாணியென்க.

(௩௭)

௩௮ - (௩ - ௭.) வான் - வாளாயுத்தையெந்திய, கை - கையை யுடைய, அச வாணிபர் - ஆட்டுவணிகர்குலத்தில் தோன்றிய உய்யவந்த தேவநாயனார், சொல் - கூறின, மா நூலினை - சிறந்ததொரு சைவசித்தாந்தசாஸ்திரத்தை, படி கல் பூட்கை - படியிலுள்ள கல்யாணை, எடுக்க - எடுத்தித்தர, கொள் - (அதனை யாவரும்) அங்கீகரித்தற்கிடமான, புலியூரே - புலியூரானது, -தான் கமலம் போது உளவன் - நாளத்தையுடைய தாமரைமலரில் உள்ளவனான பிரமனும், நத்தன - சங்கத்தையுடைய திருமாலும், புருகூதன் - இந்திரனும், (எனனும் இவரால்), போற்றும் - துதிக்கப்படுகிற, அந்தி போது உள வனத்தன் - மாலைப்பொழுத்போலுள்ள செந்நிறத்தையுடைய சிவபிரானது, புரி - நகரமாம்; (௭ - ௩.)

சிதம்பரத்திலிருந்த திருக்கடவுருய்யவந்ததேவநாயனார், தமதுநூலாசாரியராகிய உய்யவந்ததேவநாயனாரால் உரைக்கப்பட்டதும் சைவசித்தாந்தசாஸ்திரம் பதினான்கினுள் முற்பட்டதுமான திருவுந்தியாரென்னும் நூலினை உட்பொருளை விளக்கும்பொருட்டுத் தாம் ஒருநூலியற்றிச் சபாராயகர்சந்நிதாநத்தில் வாசிக்கத்தொடங்கும்பொழுது, ‘சந்நிதாநத்தின் படியிலுள்ள கல்யாணை இந்நூலை யெடுத்திவைத்தால்மாதிரமே இதனைவாசிக்கத்தரும்’ என்று தில்லைவாழ்ந்தனர்முதலியோர் கூற, நாயனார் அதற்கு உடன்பட்டு அக்கல்யாணைமேல் நூலைவைக்க, அவ்யாணை உயிர்பெற்று எழுந்து தன்மேல்வைக்கப்பட்ட அத்திருநூலைத் துதிக்கையாலெடுத்திப் படியின்மேல்வைத்து அதனதெய்வத்தன்மையைவிளக்கி அந்நூலைஅனைவரும் அங்கீகரிக்கும்படி செய்த தென்றும், அதனால் அந்நூலுக்குத் திருக்களிற்றுப்படியாரென்று காரணப்பெயர் வந்த தென்றும் கதை. அஜம் - ஆடு. வாணிபம் - வியாபாரம்; வாணிஜ்யம்என்னும் வடசொற் சிதைவு. ‘பூழைக்கை’ என்பது, ஐகாரங்கெட்டு முகரம் டகரமாத்நிரிந்து பூட்கையெனநின்றது; துவாரத்தையுடைய துதிக்கையை யுடைய தெனப் பொருள்படுகிற வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி. அத்தன் எனப் பதம்பிரித்து - பிரமனது

தந்தையான திருமா லென்று உரைப்பாரு முளர். புருகூதனஎன்னும் வட சொல் - புருஎன்னும் அசுரனைக் கொன்றவ னென்றும், வேள்வியிலஅழைக் கப்படுபவ னென்றும் பொருள்படும். அந்தி- ணத்தயாளஎன்னும் வடமொழித் திரிபு; இது - இங்கே, சிறப்பாய், மாலைச்சந்தியை யுணர்த்திற்று. இனி, அந்தி - (பகற்பொழுதின்) அந்தமாகவுள்ள தென மாலைக்கால மாகலாம். அந்திப்போதி உள வன்னத்தன் என்றது - செவ்வானம்போன்ற திருநிற முடையவ னென்றபடி. 'அந்திவண்ணன்' என்று சிவபிரானுக்கு ஒருதிரு நாமம். வனம் - வர்ணம்; வடசொற்சிதைவு. (௩௮)

௩௯.—(இ - ள்.) ஆசை எட்டினுக்கு இறையும் - எட்டுத்திக்குக்களு க்குத் தலைவரான (இந்திரன் முதல்) திக்குப்பாலகர் எண்மரும், ஆசை எட்டி - அன்பு மிகுந்தி, ஆசை விட - (தமது) மலக்குற்றத்தை ஒழியுமாறு, பூசை இட்டு - (சிவபிரானைப்) பூசனை செய்தி, போற்றம் - துதித்தாகிட மான, புலியூரே - புலியூரானது, —பேச எட்டா - (தமதுநிலையையடுத்துப்) பேசுதற்குமுடியாத, வேத அந்தர் - வேதமுடிவில்பொருளாகவுள்ளவரும், உம்பர் அமர் வின்றாடு அளந்த - தேவர்கள் வசிக்கின்ற கவர்க்கலோக த்தை யளாவியுயர்ந்த, றெல்லை - திருநெல்வேலியிலுள்ள, வே - முககில கள்,தாம் தரும் - தாம் பெறப்பெற்ற, பரிமர் - சிறத்தகடவுளு மாகிய சிவ பிரானது, வீடு - இருப்பிடமாம்; (௪ - ற)

அஷ்டதிக்குப்பாலகர்களும தில்லையி் தத்தம் தசையெல்லையிலிருந்து சிவ பிரானைப்புகித்தக் குறைதீர்ந்து பேறுபெற்றன றென்பது கதை. ஆசை - குற்றம். ஆசையெட்டி ஆசைவிட என்றது—முான்வீளைத்தழிவணி. ஆசைவிட என்பதற்கு—தம் ஆசைதீர வென்று உரைப்பாரு முளர். பூசை—பூஜா என்னும் வடசொற் திரிபு. பேசுவெட்டா என்பதற்கு - சொல்லுதற்கரிய சிறப்பையு டைய என்று முறைக்கலாம். விண்ணுடனந்த வே என இயையும். எல்லாமு முழிய் பிரளயகாலத்தில் தமக்கும்அழிவுநேரிடுமென்ற கவலையுற்று வேதவ கள் பலநாள் சிவனைக்குறித்துத் தவம்புரிந்து அவரதுதரிசனத்தைப்பெற்று 'பிரளயகாலத்தில் தேவரீர் தாயிரசடையில் நின்ற செய்யுள் திருநடனத் தை நாங்கள் தரிசிக்கவேண்டும்; பிரளயத்திலுமழிவில்லாத அத்தலத்தில் நாங்கள் மூங்கிலாய்நின்ற எப்போதும் கிழைச்செய்ய, கீர எங்களிடம் முத் தாய்த்தோன்றி எங்களுக்குப் பிள்ளையு மாகவேண்டும்' என்று வரங்கேட்க, கடவுள் அதற்குஇணங்கித் திருநெல்வேலியில் வேணுவனத்தில் மூங்கில்மு த்தாகி அம்மூங்கிலின்கீழ் எழுந்தருளியிருக்கின்றன றென்பது கதை. "அரிபி றந்த தன்று தூணி லானும் வேயி லாயினான்" என்றார் வில்லிபுத்தூராரும். நெல்லை - நெலவேலி; மருஉமொழி. தாம்-அசை. வேய் என்பது வே என வி காரப்பட்டது; சிந்தாமணியில் பேய் எனபது பே என நின்றும்போல.(௩௯)

௪௦.—(இ - ள்.) சூரியனும்—, பச்சை துழாய் முகிலும் - பகரிதமான திருத்துழாய்மாலையையணிந்த மேகம்போற்கருநிறமுடைய திருமாலும், தென் பூருவ திக்கில்- தென்கிழக்குத்திசையிலே, பூசனை செய்-பூசைசெய் தற்கிடமான, புலியூரே - புலியூரானது, —சூரிய வேல் - கூர்மையையுடைய வேலாயுத்தை யேந்திய, ஆறு முடி குமரனால் - ஆறுதிருமுடிகளையுடைய முருகக்கடவுளினால், உபதேசம் பெறுவான் - (பிரணவப்பொருளின்) உப தேசத்தைப் பெற்றவனும், ஆறு முடிக்கும்- கங்காநதியை(ச்சடையில்) தரி த்தருளின, அரன் - அரனென்னுமொருதிருநாமமுடையவனு மாகிய சிவபிரான், ஆர்வு - விரும்பியெழுந்தருளியிருக்குமிடமாம்; (௪ - ற.)

ஒருகாலத்தில் பிரமன்முதலியு தேவர்களனைவரும் வந்து சிவபெருமா னைத்தரிசித்துக் கைலாசத்தினின்று மீண்டுசெல்லும்பொழுது, அங்கிருந்த முருகக்கடவுளைப் பிரமனொழிந்த பலதேவர்களும் வணங்கிச்செல்ல,பிரமன்

மாத்தும் அச்சிவகுமாரனைக் கறுவின்னையென்று கருதி அலட்சியஞ்செய்து
வணங்காதொழியும்க்கடவுள் அம்மயனுக்கு அறிவுவருவிக்கவெண்ணி அவ
னைநோக்கி 'பிரணவமநதிர்த்துக்குப் பொருள் 'சால்வாய்' என்ன, அவன்
அதிகுறத்தெரியாதமயங்க, குமாரக்கடவுள் 'பிரணவீதத்துக்குப் பொருளறி
யாதவர் படைப்பதற்கு' 'நிலாடத்தத்தக்கவனலலன்' என்றுசொல்லி அய
னாக தலைலே வயங்குடடிச் சூனியலிட, கவிரான் தான் சென்று கும
ரனுக்கு நலவார்த்தைகூறி அம்மரசு உடையவனின் விடுவித்ததின், குமாரனை
பெருந்தமிழின்மீதுவைத்து உசுமோந்த கருவி'பிரணவப்பொருள் உன
க்குத தெரிக்கமோ? தெரியுமயம் 'சொல்லவாய்' என்ன, முருகமூர்த்தி 'அது
இருகன்மமாகவன்றி 'வெறுப்படைபாக உரைக்க உப'மதன்று' என்று கூற,
உடனே சமய'ன் செவிதமிழுகத்தக்க'நீத' உதவிக்கேட்டுகின்னத்திதனை
மொன்பது கதை. உசுமையன்றி பன்னடையா, கிகாரப்பட்டு ஐகாரச்
சாரியைபெற்றுப் பசுதைமயன்றுகின்றது துழாய - துளவி என்னும் வட
சொற கதைபு முகில-உவமையாகுப்பயர்.

(சு0)

சு0 - (நு) - ன் - மொ - சந்திராதவறது, கவுடர் கோன் - கௌட
தேசத்தார்க்க சா... இ... மன், ஸகழ சாமபூனத்தால் - சிறந்த
பொன்னிலை, மேவ நிலத்திலு... ஆலயமாக - 'மீ... பான்பான்மயமான
தேவலோகத்தைகட்டோ... வலையாக, சம்பும - செயதற்கி
டமான, பட்டோ... - மூரணம் உ... சம்பந்தர் அதன் - திரு
ஞானம் பொரு... ச... தந்திரத்தாயலந்... தந்தையானவரும், த
ராதலம் எல்லாம் புணரு... சம்பு - ம... யுலகங்களிலு... கலந்த சம்புவெ
ன்னுந் திருநாமமுடையவ... அதந்தர் - ஆகாயவடிவமாயுள்ளவரு மா
கிய சிவபிரானது, தலம் - இடமாம்; (எ - நு.)

கௌடதேசத்தா... ன சம்பவன்மன தாதைகட்டளைப்படி தில்லையை
யடைந்து சிவகணையில மூழ்கி உடன... மொழிந்து பொன்னுருப்பெற்
று இரணியவன்மனகித் திருநாடனநதீயித்தத் தன்னுட்டைவிட்டுச் சோழ
நாட்டையாண்டு திருநாமமலம் முதலிய திருப்பணிகள் பலவற்றைச் சுவர்ண
மயமாகச் செய்வித்தன எனப்பது கதை. ஆலயம் - திருக்கோயில. கவு
டர் - முதற்போலி. சாம்பூரதம் - நால்வகைப்பொள்களுள் ஒன்று; மம்ம
வை - ஆடகம், கிளிச்சிதை, சாதனும் என்பன. மேருவிலுள்ளதொரு நா
வலமரத்தின்கனிகளின் சாரமாகப்பாயுரு சம்புகதியிற் பிறத்தலால், சாம்பூ
ருதமென்று பெயர்; "நாவலொடு பெயரிய பொலம்புனை யகிரிழை" என்பர்
ரக்கோதேவரும் சீகாழியில் திருஞானசம்பந்தர் மூன்றாமபிராயத்தில் தமது
தந்தையாராகிய சிவபாதவிருதயர் ஸ்ராகம்பண்ணுதற்குப் போம்போது
தாழுவ் கூடசென்று அவர் தீர்த்தத்தில் முழுகியபொழுது அவரைக்காணு
மல் கதறியழுது சிவபிரானுடைய திருத்தோணிவிமானத்தைப்பார்த்து
'அம்மே! அப்பா!' என்று அழைக்க, சிவபிரான அக்குழந்தையினிடம் தந்தை
போல அன்புடையவராய் உமாதேவியைக்கொண்டு அக்குழந்தைக்குப் பா
லுட்டி ஆட்கொண்டருளின ரென்பது கதை. சிவபிரானது இளையகுமார
ராகிய சுப்பிரமணியமூர்த்தியே சம்பந்தமூர்த்தியாயின ரென்பது நூற்கொ
ள்கையாதலானும், சிவபிரானைச் சம்பந்தரத்த ரென்னலாம். தராதலம் - பூ
மியினிடம். தராதலமெலாம் புணருஞ் சம்பு என்றது, யாதாமொன்றை
யறியுமிடத்திஉடலுமுயிருந்தன்னிலிலுன்றுபட்டுஅறியும்அறிவைப்பிரிக்கவொ
ண்ணுதாற்போலவும், யாதாமொன்றைக் காணுமிடத்திக்குண்ணினொளியும்
ஆதித்தப்பிரகாசமும் தன்னிலொன்றுபட்டுநிற்குந் தன்மையைப் பிரிக்க
வொண்ணுதாற்போலவும், சிவனும் பிரஞ்சமும் தன்னிற்பிரித்தற்கரியதாய்
அநம்மமாயிருக்கு மாதலின், பஞ்சபூதங்களுக்குரிய சிவஸ்தலமைந்தனள்

சிதம்பரம் ஆகாசங்குஹ்நானம் தலால், அந்தரத்தர்தலம் என்றது. கவுடர் தோன் செய்யும் - ஏவுதற்கருத்தா. (சுக)

சுஉ.— இ - ன். 1 டன்றீ - முககாலத்தில், ஊர்த்தாடத்தால் - (சிவ பிரான்) மேல்கீழாகச் செய்த தருடனத்தினால், உக்கி - சாமுண்டியம் - பயங்கரத்தன்மையுடைய காளிதேவியும், நாணம் புக்க - வெட்கதலதய டைந்து, வந்தித்து - வணங்கி, ஏத்தம் - சித்தித்தருடமான, புலியூரே - புலியூரானது, — அக்கு வலையம் கழுத்தி உளவன் - ருத்திராக்ஷமாஸையக் கண்டத்திலே தரித்தள்ளவனும், வாரியல் பீனாகரு ஆ - கடவுளில்லள்ளதொரு மீனைப்பிடித்தற்பொருட்டாக, வலி - வலியை, அங்கு - அங்குடைய, பெருத்தி - அழுந்தச்செய்த, உளவன் - ருத்திராக்ஷையுடையவனாகிய வரானது, வாழவு - இருப்பிடமாம்; (எ - று.)

மகிஷாசுரசங்காரஞ்செய்து காவிரி நூற்ற பத்திரகாண்டைப் பங்கு செய்துவிக்கும்பொருட்டாக சபாநாயகர் பலவந்தமுடையசெய்ய, அவனார் தோல்வியடையாமல் அப்படி உடன்றடிவார், பின் பகவாமி தமது குண்டலங் கழுந்ததைக் காதுலே நாணே சேரும்படி ஊர்த்தவ பாத்திரகாடனஞ் செய், அவனும் அப்படி ஓடுதற்கு ஈரணத்தோலியிற்பன லொன்பது முற்பாதிபினகை. கரவங்கத்தி லுமுன்பு காவிரி நனக்குந்நிலை பென்று இருந்ததால், உக்கி சாமுண்டியனாரார் பம்மை - உயாவுச்செய், ஊர்த்தம் - ஊர்த்தம் என்பதன் விகாரம் நாணம் - ஏதர்த்தமெயா; அம் - விருதி. அக்கு - அகக்ஷணமும் வடசொந்திரி தவலயம் வலையம்; ஓடைப் போலி. அக்குவலையம் - எஃபுமாலையுமாம் டாசடியுநாட்டில் தணடுறைப்பா பாக்கமென்னுங் கடற்கரைச்சேரியில் வாழுகின்ற ஒரு வலைஞர்தலைவர், பலநாளாகப் பலவாறுவலைவிசி முயன்று உட்க்கட்டாததொரு கடலினுள்ளபெருமீனைப் பிடிப்பவனுக்குத் தனமகளை மனஞ்செய்துகொடுப்பதென்று நிச்சயத்திருக்க. சோமகந்தரககடவுள் தாம் ஒருவனையுருக்கொண்டு சென்று யாவரும் வியக்கும்படி வலையவிசி, தம்மால் முன்னேசரிக்கப்பட்ட நந்திதேவானு வடிவமாகிய அமரீனைப் பிடித்தககரைமேம்போகட்டுவித்த தமதுசாபத்தாற்பிறந்த உமாதேவியின வடிவமான அம்மகளை மனஞ் செய்துகொண்டா மென்பது கதை. ஒருகாலத்தில் உமாதேவி சிவபிரான செய்த உபதேசத்தையும், அக்காலத்தில் நந்திதேவர் சிவபெருமானசெய்த கட்டளையையும் பராமுகஞ் செய்ததனால் சாபமேற்றன மென்க. உளவு - தந்திரம். (சுஉ.)

சுஉ.— (இ - ன்.) மா தவத்து - சிமந்த (சிவஞானமாகிய) தவப்பய னையுடைய, மாணிக்கவாசகர் - திருவாதவூடிகள், மன்றள - கனகசபையிலேயுள்ள, ஒளிக்குள் - சோதியினுள்ளே, பூதியத்தோடு - பஞ்சபூதம் பந்தத்தாலாகிய (தமது) மானுடசரீரத்தினே, ஒன்றும் - கலப்பதற்கிடமான, புலியூரே - புலியூரானது, — பூ கேதகை தாமம் கழித்து - அழகிய தாழமலரை அணியாதாக்கி, அளி பார்தனனெடு அண்டம் - குளிர்ச்சியான நிலவுகைத்தோடு பல அண்டகோளங்களையும், ஊழிதொறும் - யுகாந்தகாலத்தோறும், தாம் அங்கு அழித்தி - தாமே அவ்வடத்தில் (ருத்திர ரூபியாய்ச்) சங்கரித்து, அளிப்பார் - (பிரம விஷ்ணுரூபியாய் மீட்டும்) படைத்துக் காப்பவ ராகிய சிவபிரான, சார்பு - சேர்ந்திருக்குமிடமாம்; (எ - று.)

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்செய்த திருவாசகம் திருக்கோவையார் என்னுந்திருமுறைகளைச் சபாநாயகர் அந்தணவடிவமாய் எழுதிமுடித்தபின்பு, தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் மாணிக்கவாசகரைத்தரிசித்து 'இத்திருமுறையிலுள்ளபொருளை எமக்குத்தெரிவித்தருளஸ்வேண்டும்' என்றவேண்ட, சுவாமிகள் 'நாம் உணர்த்தியோம் வாரும்' என்று அவர்களையழைத்துச்சென்று

திருவம்பலஞ்சேந்து 'இவருனை நன்பா நானோ இத்தருப்டொருளாவார்' எனக்காட்டி அங்குள்ளோர் பாவநங் காண, சோதிபுட்சோதியாய் இரண்டாகக் கலந்தனென தழுதா திவின்கனத் இவடிவாய்மொழிகளா மாணிகுந் போலச் சிவபோதில் நன்தருமச் சக்கப்பட்டலாயின, மாணிகுதவாசகர் எடுத்து இருநாமம். பூதசம்பந்தமாயின, பூதீபம்; வடமொழித்தந்தத்தாந்தாரமம். தமதுகல்விலை அனந்தமும் வடிவமாய்நின்ற சிவபிரானது அடிமுடிக்கோத் தேடத்தொடங்கிய பிரபவிஷ்ணுககளுந், உன்னப்பறவவடிவமாய் நுலபைதோங்கி ஸ்ரீஞாந ஸ்ரீசுவாமி நமன் அதன்க்காணாது இளைத்து, கிடொறது. அத் திருமடியினின்று விழுகிறதொரு தாலமுலலைநோக்கி, தான் மடிவாய்க்கண்டதற்குப் 'மொய்ச்சாட்சி கூறவேண்டுமென்று இரக்க, அமலா அம்வாறுவாதுகப்பாய்க் கிருநிலைமையின், அதனை இனிவதபதிலைப் பவந்த கடவுள்குத்திட்டன வன்பது கதை. தாமமெனனும் மாணியின் பெயர், இவருகே புகருக்குக் காட்டவாடுபவார். (சுரு)

சுரு—(இ - ள்) பாட்டமம் உறு - (யாவரும்) விரும்பத்தக்க, மாசிகமகம் நாம் - மாசிமாத்தருமகருகக் கருத்தினன்று, வணிகன் - ஓருவைசியனது, பாசம விலை பூதீ - அவ. விக்காரிபமான கருமத்தின் பந்தத்தை, அதுத்தி - ஒத்தி, ஆளும - (அயமா) அடிமையென்கொண்ட, தென் புலியூரோ - அழகியபுலியூரானது, — மாட்டில் எழ நாயகர் - இடபத்தின்மேல் எழுந்தருளுகிற பெருமையையுடையவரும், அப்பா அருள் - (எல்லாவுயிர்களுக்கும்) தந்தையாரைப்போலப்பவரும், ஏர். அதனில் கோவை எழுதம் சரமபரஞர் - ஏட்டுச்சுவடியிலே (மாணிக்கவாசகர்) திருக்கோவையாரென்னும் தூலை யெழுதியருளின திருக்கையையுடைய (யாவரிதும்) மேமபட்ட கடவுளுமாகிய சிவபிரானது, இல - இடமாம்; (எ - று.)

பாதகனாகிய துர்க்கடனென்பாநொருவணிகன் பலரோடு தோலியிலேறி மாசிகமத்தினன்று கடல்நீர் பாசமறந்தத்தையிலவருகையில், தோணியுடனாடிழந்து தீவினயொழிந்து நமகதிபெறமனென்பது கதை. "தும்கடனென்றோர் பாவி அணிதருவணிகனென்போன், கமகடமனையசிறிதைக்காதகனமாகமாந்த, திறகடனாகுநானும் நிறைதருதுமையிறில்லை, நம்கடற்படிய முத்திரணணினொண்ணிலார்கா" என்பது கோயித்புராணம். நாட்டம் - நாடுதல், விரும்புதல்; தொழித்பெயர்; அம் - விருதி. அப்பு அரஞர் எழுப்பித்தி - (கங்கா) சலத்தை யேறதின அரனென்னுந்திருநாமமுடையவ ரென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (சுரு)

சுரு—(இ - ள்) தேசிக நமசிவாயர் - குருநமசிவாய்வென்பவர், களிப்பு பெற - போராத்மடையுப்படி, செப்பும் நடத்தை - (யாவருஞ்) சிறப்பித்தக்கூறுந் திருநடனத்தை, காட்டும் - (சிவபிரான்) தரிசனங்கொடுத்தற்கிடமான, தென் புலியூரோ - அழகியபுலியூரானது, — ஒப்புஅது இலா லர் ஏற்றினான் - உவமையற்றதொரு இடபத்தை வாகனமாகவுடையவனும், மறையான் - வேதங்களைக்கூறினவனும், உள்ளத்தி இரங்கும் அடியோர் ஏற்றினால் - மனத்தில் அன்புகனிந்து உருகுகிற அடியவர்கள் (ஒருஅர்ச்சாவிக்கிரகத்தில்) ஏறியருளப்பண்ணினால், மறையான் - (அங்குத்தன்னை) மறையாமற்புலப்படுத்திவனுமாகிய சிவபிரானது, ஊர் - இடமாம்; (எ - று.)

குருநமசிவாயர் சபாநாயகருளால் அவருக்குச்சாத்தம்பொருட்டுத் திருச்சிலம்புங்கிண்கிணியுஞ் செய்விக்கத்தொடங்குகையில், தில்லைவாழந்தணர்கள் 'இவற்றைச்சாத்தினால் எம்பெருமான் திருநடனஞ்செய்வரோ' என்று பராமுகமாகச்சொல்ல, நமசிவாயர் அவ்வணிகலங்களைச்செய்வித்துச் சாத்தித் தில்லைவாழந்தணர்களை வருவித்து "அம்பலவா வோர்காலாடினும் சூழ்வாமோ, வும்பரொலாய் கண்டதெனக் கொப்பாமோ—சம்

புவே, வெற்றிப் பதஞ்சலிக்கும் வெம்பல்க்குந் தித்தியென, வெத்திப் பதஞ்சலிக்கு மொ” என்று கடவுளை நோக்கிக்கூற, உடனே சிவபிரான் திருநடனஞ்செய்தருளின பெண்படுகதை. நடம் - வட்சொல. மறையான் - வேதங்கலிற் புகழப்படுபவ னென்றமாம் ஏற்றினால் - ஆவாகாஞ்செய்தா லென்றபடி. அடியோர் ஏற்றினால் மறையான் என்பதற்கு - அடியவர்கள் (தமமைக்காக்கும்பாற்றைத்தம்மீது) வைத்தால் (அதனை) மறக்காதவ னென்றம உரைகொள்ளலாம். இனி, ‘ஏத்தினால்’ என்பது யமகப்பொருத்தத்தின் பொருட்டித் தகரம் தகரமாத்நிரிந்த தெனக்கொண்க, ததித்தாலென்று உரைப்பாரு முள்.

(சரு)

சக.—(இ - ள்.) நந்தி முதல தேவர் - ஈந்திதேவர்முதலிய தேவகணங்களும், பல ஞான முன்வோர் - ஈவஞானமுடைய முனிவர்கள்பலரும், பூசை - சுவபூசையை, புந்தி மயிழ்ந்த - மனமகிழாதசெய்து, ஏதும் - துதித்தமகிடமான, புன்பூரே - புன்பூரானது, —தம் தலையைக்கு - தமதுபெண்ணுககு, ஆம் மரு கேசம் - அழகாகிய நறுமணத்தையுடைய கூந்தலை, சரிப்பார் - ஓழியச்செய்தவரான மானக்கஞ்சாமராயனரது, அன்பினுக்கு - பத்தியையோக்கி. வரது - அதற்காக, முத்தி இட்டோர் - (அவர்க்குச்) சிவகதியருளியவரும், ஆ மருகே - சஞ்சரிப்பார் - எருதினிடத்திலேயிச சஞ்சரிப்பவரு மாகிய சிவபிரானது, ஆவ - தவருட்டமாம்; (எ - று.)

நந்தமுதலதேவர் - நந்தயாகிய தலைமைத்தேவமென்றும், பலம் ஞானம் என்பிரித்தி - லெலாப்பயனகையுந் தநர் - ததவிவருள மெனறம பொருள்கொள்ளலாம். கஞ்சாறுநில வேளாங்குலத்தில தோன்றிய மாணக்கஞ்சாமராயனார் சிவனருளொருபெண்ணைப்பெற்று ஏயாகோனகலிக்காமராயனருக்கு விவாகஞ்செய்துதான் சசயிக்கப்பட்ட சபதினத்திலே பரமசிவன ஓநாமகாவிரியடிவயுகொண்டு மானக்கஞ்சாமராயனாரீட்டுக்குச்சென்று அங்குத்தம்மைவணங்கியெழுந்தமணப்பெண்ணினுடைய கூந்தலைப்பார்த்து ‘இப்பெண்ணின் தலையிற் றமக்குப் பஞ்சவடியாக மாந்திலதரிக்கப்படுதற்கு உதவும்’ என்று உகந்திகூற, கஞ்சாமர் உடனே உடைவாகையுருவி அக்கூந்தலை அடியோடு அரித்துக்காங்க, கடவுள் மகாவிரியடிவத்தையொழித்து நிரூபத்தோடு தோன்றி நாயனருக்குத் தம்முடைய, சனனி தானத்தைக் கொடுத்து மறைந்தன என்பது கதை. மருக்கேசமென்பது மருக்கேசமென்றும், மருங்கே என்பது மருக்கேசமன்றும் முடையொற்றக்கெட்டு நின்றது, யமகத்தைநோக்கி. ஆ - இங்கே பகவீன ஆனமை குறித்தது. சரித்தல் - சரியச்செய்தல்.

(சக)

சஎ.—(இ - ள்.) வண்பர் புலையோர் எனினும் - கொடும்பாலிகளும் நீச சாகியருமாயினும், வாசம் செய்யல் - (தனலெலையில்) வசித்தல்செய்தால், (அதிமாத்திரத்தைக்காண்டு), அவர்தம் புல பிறவி மாற்றும் - அவர்களது இழிவான பிறப்புக்களை யொழிக்கவல்ல, புலியூரே - புலியூரானது, —அன்பு திகழ வத்திரங்கள் ஐந்தார் - (அடியார்களிடத்தி) அருளவிளங்குகிற ஐந்திறுமுகங்களையுடையவரும், வனத்தி - தாருகவளத்திலுள்ள, இருடிமாதர் - முனிவர்களிரது, இடை - அரையிலுதித்தள்ள, வத்திரம் - ஆடைகளை, ககீந்தார் - நீக்கியருளினவரு மாகிய சிவபிரானது, மனை - இருப்பிடமாம்; (எ - று.)

ஐந்திறுமுகங்களாவன - ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமம், சத்தியோசாதம் என்பன. இவற்றுள், ஈசானம் - ஊர்த்துவமுகம், தற்புருஷம் - கிழக்குமுகம், அகோரம் - தெற்குமுகம், வாமம் - வடக்குமுகம், சத்தியோசாதம் - மேற்குமுகம். ஐந்திறுமுகங்களையுமுடைமை, சதாசிவ மூர்த்திக்கு உள்ள தென்க. மூன்றாமடியில், வத்திரம் - வத்தரம்; காண்க

[illegible][illegible][illegible][illegible]

இந்தத் தவறானதுபுதிதில்லைபுதியதபோகடப்பட்டமாதிரித்தில் அவ்விதநதவர்முத்திபெறுவபென்பதும், தேவேந்திரனும் அக்கினிதேவனும் அத்திருப்பதியிற் சிவபூசைசெய்துபேறபெற்றனபென்பதும்இதிற்குறித்தவல்லாறுகள், ஆன்மா - ஆத்மா; வடசொற்றிதிபு, வாஸவன் - அஷ்டபுசுக்க

ஊக்குத் தலைவன்: அல்லது, செலவமுடையவன்; வஸா - தேவர்க்குரிய ஓர் வகையார்: அல்லது, ஐசவரியம். வாசவனச்சச்சுணத்திலுள் என விரித்திட்டுக் கூட்டுக. “அன்னியதலத்துப்பொன்றிடுநொன், பந்தாநன்கொண்டத்தலத்தின்புதைக்கில்வீண்கெடமுத்திபெறுவானறே” என்பது சீசுமபா புராணம். (௮௬)

௧௦.—(இ - ள்.) ஏழ் உலகு ஏத்தும் - ஏழ்லோகத்தையிற்குந் துத்க்கத்தக்க, ஒன்பான் இடங்கம் பிரதிட்டை - ஒன்பதரிவல்கப்பிரதிஷ்டைகளை, பூழியர் கோள் - பாண்டியர்மரபிலவந்த லோசன், செய்த - செய்தற்கிடமான, புலியூரே - புலியூரானது, —வாழ் சிவலோகத்தார் - (என்றும்) அழியாதுநிலைபெறகிற சிவலோகத்தையுடையவரும், கண்டிபடையார் - மழுவாபுத்தையுடையவரும், பாதித்த உலகுத - லோகத்தார்கண் - (தம்மை) விரும்பித்தியானியாதமல - டையவர்களிடத்து, இச்சுபு அடையார் - விருப்பத்தைப்பொருந்தாதவரு - க்கு சிவபிரானது, காப்பு - பாதுகாக்கும்படமான; (எ - று.)

ஒருபாண்டியரார்: சனநிதரரார் தல ஒன்பதரிவல்கப்பிரதிஷ்டை செய்து கிறப்பிப்பெற்றான - ன். பிரதிட்டை - பிரதிஷ்ட்டா என்னும் வடசொற் திரிபு; மற்றுந் தமமாகச் சடயகுழுதித்தித் தாபித்தல. பூழியர் - பாண்டியர். உல்லுத - டீசுமபா. (௧௦)

௧௧.—(இ - ள்.) ஆன பல சத்திரத்தும் - பொருந்திய அநேகசத்திரங்களிலும், போனகம் பால்க்கும் - உணவைக் கொடுக்கப்பெற்ற: ஆழ் கமலம் வாய்ப்பினும் - ஆழ்ந்த தாமரைத்தட்டாகவகர் லுட, போன கம்பு ஆர்க்கும் - செனற் சங்குக்கள் ஒலிக்கப்பெற்ற: பட்டிரே - பட்டிரானது, —பான் எனும் தம்போதம் ஒழியு ஆயிரா - (தானவழித்த டையபா) யாணனகிற சேவபோதம் [அகநானூறு] ஒழிந்த டையபா - டீசுமபா, பாதி - மனத்திலே, கடர் - விளங்குகிற, பூழியார் - டீசுமபா வாய்ப்பினவரும், வேதம் மொழி வாயினர் - நான்கு வேதவகையுளு சொல்லையுந்நிய யாண்குந்நுவாயையு முடையவரு மாகிய சிவபிரானது, வீந் - தங்குமடமான; (எ - று.)

போனகம் பால்க்கும் என்றது, அவர்வேதவகையாகப் பிரித்து இரு பொருள்பட்ட தலூல, பிரிமொழிச்சுலேடையான். சசு திரம் - பொதுவிடம், தத்போதம் - வடசொல்; தத் - லீவன, போதம்-அழியு. வேதமொழிவாய்சத்திபோசாத மொழிந்த நான்கு மேன்பர். (௧௧)

௧௨.—(இ - ள்.) ஒதிமழும் - அன்னப்பதவைகளுய், போது அகமே நிற்கும் - தாமரைமலரினிடத்தே தங்கப்பெற்ற: வேந்தா உலவும் பொலீதிகளும் - அரசர்கள் சளுசரிக்கின்ற பெரிய இராசவீதிகளும், போதகமே நிற்கும் - யானைக்குட்டிகள் நிறகப்பெற்ற: புலியூரே - புலியூரானது, —மா தவர்க்கு வீடு அளித்தார் - பெருந்தவமுடைய சிவயோகிகளுக்கு புத்தியுலகத்தைத் தந்தருளினவரும், மாட்டிலூர் - இடபத்தை வாகனமாகவுடையவரும், வேணி புயத்து - (தமது) சடையின்மேலுந் தோள்களின்மேலும், அளி - வண்டிகள்மொய்த்தற்கிடமான, இதுழி ஏடு - கொண்மைமலர்களின் இதுழ்களாலமைந்த, ஆர் தார் - நிறைந்தமாலையை, மாட்டிலூர் - அணிந்துள்ளவரு மாகிய சிவபிரானது, இல - இடமான; (எ - று.)

வேணிபுயம் - உம்மைத்தொகை. புயத்து - ஏழனுருபுத்தொகை; அத்து - சாரியை. ஆர் - ஆத்திமலரெனறுவ கொள்ளலாம். ‘புயநீதிதழ்’ என்றும் பாடம். ஏடுஎன்னும் பூவிதழின்பொய் பூவுக்குச்சிணையாகுபொய் கொள்ளலாம். மாதவர்க்குவிடளித்தார் என்பதற்கு - திருமாலுக்கு நற்கதி தந்தவரென்றும், வேணி புயத்தார் என எடுத்து - சடையொதுங்குந் தோள்களையுடையவ ரென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (௧௨)

நூ. — (இ - ள்.) மா தயங்கு சோலைகளும் - பொருமைவிளங்குகிற
சோலைகளும், மகிழ் - மகிழ்மாரத்தினது, பூ தழை கப்பு - மலர்களையுந்த
தழைக்கையுமுடைய கிளைகள், ஆறும் - அகையப்பெற்ற: வந்த அப்பர்தாமும் -
(தரிச்சு வந்த கிருநாவுகச:சநாயனும், மகிழ் பூத்தி அழைக்க - (சிவபிரா
ன்) மகிழ்ச்சிக்குத் தமைய: தமகத்திற்கு) அழைத்தருளும்படி, பாடும் - (தமி
ழ்ப்பாதிசம்) பாத்தருகிடமான: புலியூரே - புலியூரானது, — வாய்த்த - (சிவ
பததி) பொருந்தின, புலியோடு - வபாக்கிரபாதமுனிவருடனே, அ பதஞ்ச
லியார் - அத்தப பதஞ்சலிமுநியரும், உள மகிழ் - (தரித்தது) மனங்களிக்கு
மட்டி, மன்றில் - கனகசபையிலே, ஈடம் ஆட - ஆநந்ததான்டவன் செய்த
தரு, பதம் சப்பார் - (தமந) திருபடி ஹிரோபுருதவராகிய சிவபிரானது,
ஆர்வு - தவருகிடமாம்; (எ - று)

மா - வண்டென்றது, அழைசென்றும், மரப்பொதுப்பெயரென்றும், மாம
ரென்றும் வகைள்ளலாம். அப்பதஞ்சலி- அகாச்சுட்டு பிரசித்தியைக் காட்
டினது. (நூ.)

நூ. — (இ - ள்.) கண பங்கயம் - தாமரைமலர்போலும் கண்களையு
டைய, பின்னா - பின்னிலையாற் - மகளிரது, கார் குழலில் - மேகத்தை
யொத்த [கரிய] கூந்தலிலும், புப்பம் சாய் சேர் - மலாசுள் மாலைகளாகப்
பொருந்தப்பெற்ற: அத்திசுள்ள - மாலைப்பொழுதியும், புள் பஞ்சரம் சேர் -
பதவைகள் (த்தது) கூர்களில் அடையப்பெற்ற: புலியூரே - புலியூரானது,
— ஈட்டிவென்ற - அணிவினுடனே, மெச்சி - (தம்மைத்) துதித்திருமபிட்டார் -
வணங்கின அடிபார்களுடைய, மெல்லி - பல்வகைத்துன்பங்களையும், ஒழி
ப்பார் - நீக்கியுந் தவரும், வந்தி இட - வந்தியெனனும் மலட்டுக்கிழவி
கொடுக்க, இசைக்கும - வந்தியெனன, பிட்டார் - பிட்டினையுடையவருமா
கிய சிவபிரானது, இடம் - இடமாம்; (எ - று.)

புப்பம் - புஷ்பம்; வடவசால். பிட்டி - ஸ்ருவகைசகிற்றினது. வந்தியி
டும் பிட்டிக்கையிசைத்தது, கரைபுரண்டவையையாற்றை அடைப்பதற்கு
அவளது வேலையாளாகச் சிவபிரான் வந்துஅமர்ந்தபொழுதி லெனக. கள்
பங்கயம் மின்னார் - தேனையுடைய தாமரைமலரில் வாழுக திருமகள் போள்
தவ ரென்றுமாம். (நூ.)

நூ. — (இ - ள்.) சா லுவி நீடு - பொருந்தியலுசைமிக்க, ஆவணமும் -
கடைவீதங்களும், கற்பூமமணத்தினனும் - பச்சைக்கர்ப்பூர்த்தின்பரிமளம்
மிகப்பெற்ற: தம பதியை மாதரும் - தங்கன்கணவனை மகளிரும், கம்பு
ணர் மணந்தி உள்ளும் - கம்புநிலைமைமிகக்கலந்து (அவனையேதெய்வமாகக்)
கருதப் பெற்ற: புலியூரே - புலியூரானது, — பாரினுடன் - பூமியும், ஊதை -
வாயுவும், அங்கி - அக்கினியும், அமபு - சலமும, வான் - ஆகாயமும், (ஆகி
ய பஞ்சபூதங்களினுடைய), உள புறம்பான் - உள்ளிலும் வெளியிலும் உள்
ளவனும், மாதர்பக்கல் - ஒருபெண்ணினிடத்தி, அங்கு - அக்காலத்தில், தூ
தை - தூதுமொழிக்கோ, இப்படிவான் - சொல்லுந்தன்மையனுமாகிய சிவபி
ரான, தோய்வு - பொருந்தியிடமாம்; (எ - று.)

ஆவணம் - ஆபணம்; வடவசால். செய்யுளாதலின், ஐம்பெரும்பூதங்க
ளின்முறை பிதழவைக்கப்பட்டது. சுந்தரமூர்த்திராயனார் திருவொற்றியூரி
லே சங்கிலியாரை விவாகஞ்செய்துகொண்ட சுகந்தியைக் கேள்வியுற்று
அதிககோபங்கொண்டிருந்த அவரது முதல்மனைவியாராகிய பரவையார்,
நாயனார் தம்மிடம்வருதற்கு உடன்படாமல் 'வந்தால் பிராணத்தியாகம்
பண்ணவேன்' என்றுசொல்ல, அதனையிந்த சுந்தரமூர்த்தி பரமசிவனைத்
தியானித்துப் பரவையாருடைய ஊட்டைத் தாககத் தூதுசென்றருளவேண்டும்'
என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் சிவார்ச்சனைசெய்தின்ற ஒரு ஆதிசைவ

மது வடிவங் கொண்டும் தாமாந்தன்மையயறிதற்கேற்ற திருக்கோலத்
தோழும் அர்த்தாத்திரியில் இருமுறை தூது நடந்துவசன்று சமாதானஞ்
சொல்லி அவன்கொண்டகோபத்தைத் தணிவித்த நாயனரை அவன் டத்துப
போம்படி அருள்செய்தன என்பதுகதை 'தாம்பக்கல்' என்பதாடத்திக்கு,
பாலைநாயக்கியானைத் தாசியென்றுது - அவர் கருக்கைலாசகிரியே நூர்த
பார்வதிதேவிபாருடையசேடியரிருவருள் ஒருவராகிய கமலினியன்பவரது
அவதாரமாதலாலும், அவர் திருவாறில் பதியலா மெனப்படுகிற உருத்திர
கணிகையர் குலத்திற பிறந்தவ ராதலாலுமென்க; தாது - சடியவன், கமலி
கள், தோயவு-தொழிலார்பெயர் (நுதி)

நுசு.—(இ - ள்.) மீ தாவு நுமகாண் - ஆசாயத் துணை தவழ்ச்செல
லுகிற சந்திரனையும், ஆல் பூச்சு சடைக்கம் - ஆலமாய்ச்சுத்தவனார்சு
மாகுடைக்கப்பெற்ற: மீன பாயகதி அமலபயிண் - மீன் - மீனா; பிவிழ
ந்தி வாழைமாங்கோயும், பூ தாறு உடைக்கம் - புவோடுகூடிய ஁லிகளை
உடைக்கப்பெற்ற: புலியூரே - புலியூராவது, —கூசுத அபு - துடைநம் புரி
ந்தி, பாதம் சிவந்தார் - திருவடி செந்தயமான தவளம், ஆலவாயில் -
மதுரைப்பதியில், ஓர் போது - ஓங்குமிதல், பங்கு அருக வந்தார் -
பழிக்கா அசகய்கொண்டு வந்தவராகிய பங்கு ரொண்டபரி - திருநகரமாம்.

மதுரைகரத்தினபழையபெயர் ஆலவாயில் என்கிறதேயென்று பெனவேன
டிய வம்சசேகரபாண்டிய நூலார் சொமகந்த ககடவரது தவளம் ஆபா
னமாக அமலத்தாள நாகததைநோக்கித் வலாயுதற்குடங்கட்டிவந்து கட்ட
டகையிட, அது தன்வரலும் வாயும் ஒன்றுடையபடி - உடம்புண்டது அந்நாக
வாசகத்தினை அதுவென்கை காடபுயதலால் மதுரை - ஆலவாயென
பெயர்பெற்றது; ஆலவாய் என்றுநச்சாள்வதால் - வந்ததைவாயிலைய
தென்றது; மருள் - இசு-வாலாயைமனதுமவடவசாலன் - மொழிபெயர்
படி. அனந்தகுணபாண்டியானகாலத்தில் ஒரு நாமன் அம்மனவ்யோடு
குழந்தையோடும் பத்தாரிலிருந்து மதுரைக்குவரு வழியில் ஒருபுலமாத்த
லிழலில் மனைவியையிருக்கசெய்து தாகததுக்குத் தனவீர கணவன்: ட
போய் மீனவிவந்தபொழுது, மனைவி அப்பதைதது இடாத்திடைக்க கண்டு
கலங்கி, அங்கு இளைப்பாறினாருருரு வேட்கை குழைவாய்வெனது கரு
திப் பிடித்து அரசுண்டுகொண்டபோயவீட, அரசு பவவாறுசாரித்து
உண்மையினவாகாமலால், செங்கர துணைப்பார்த்துது அவாய்மன
படி. அந்தணனோர் மாறுவேடம்புணர் பட்டமணங்கழுவாநாரு வணிகன்
மலையிற சென்று அங்கேவந்தருந்தயமதுத தகவாபவழியால் ஆலமாத
தினிலையிற பனாருக்குமுன் ஒருவன்வந்து துததிறந்த அப்பு காதலின்
விசையால் துசெயலாய்விழப் பார்ப்பினிடு மருத்தோயில் என்ன அந்நக
தெளிந்து வேதியையுந் தெளிவித்தா என்பதுகதை. பெண்கொல்கா
னமாக வேடனுக்கும்அரசனுக்கும் வரும்பழியை யஞ்சி அதன்செய்விரான்
உண்மைஅறிய உபாயஞ்சொல்லித் தீர்த்ததனால், 'பங்கு ஆலவாயின்
லோர்போ தஞ்சிவந்தார்' எனப்பட்டது. அஞ்சுவந்தார் என்பது, அசீரி
வாணியாக வந்தெழுநது விரகுநினமையன். இமகான - ஹிகான; பனி
யைச்செய்பவ னென்றபொருள்; குளிர்ந்தகிரணக கோபுடையவ னென்ற
மாம். அரம்பை - மம்பா என்னும் வடமொழித் திர்பு. (நுசு)

நுள.—(இ - ள்.) அல் பகல் - இராத்திரியிலும் பகலிலும், சோடு அள்
லில் - இளையான ஆணன்றிலும் பெண்ணன்றிலும், அன்பால் - அன்பினால்,
உம்பர் உக்கும் புறபதிமேல் - தேவலோகமுஞ் சிதைதற்குக்காரணமான
[மிகவுயர்ந்த]புணமாத்தின்மேல், ஆகும்-(பிரியாது) வசிக்கப்பெற்ற: ஆம்
தவத்தால்-சித்திபெற்ற தவத்தினாலே, புலபதி-புலிக்காயுடையவியாக்கிர

பா. தமர்சுவர், சம்பநுத்தம் மேல ஆகும் - தேவர்களுக்கும் மேன்மையடை யப்பெற்றது; புலியூர் - புலியூரானது.—வெண்ண உருவம் தக்க - மழை யின் உருவமாய்ப்பொருத்தின, அழகு மூர்பார் - அங்கு விசேஷ இயானவரும், மர்நா - கனகசுதை யிலே, எவருக்கும் - பாயநுத்தும், காவிரிதம் கழலி யுடைய - தாமரைமலர்போன்ற (தருக) திருவடிகளா மறைக்காமல்தரிசுந் தருவருமாகிய சிவராஜன், கி. - இடமாம்; (எ - று.)

செந்திலென்பது ஒருவகைப்பறவை; இது, அல்லும் பகலும் அளவாத மரத்தினுடையதென்று கூறுபெற்றது. ஒருகணம் பொழுது முன்னாலயா று வடநாட்டிலிருந்து அத்தியை கதைத்த மரமலர்வானத்திலிருந்து திரிந் தது. பூச்சுமலையொன்று இன்னும் மலர்வதற்குப் பதில் அகன்றுவதற்குள் துள்ளிப் கூடாவிட்டால் உடனே நிரந்தரமாக இருப்பது; இதனால் பூச்சுமலர்வதிலாவது தக்கவே சுவிரசுடைய உருவம் கூறாவது; இங்ஙனம் வட நாட்டில் கிழங்குநுஞ் சூதி யென்ற, பூச்சுநிலை, பூச்சு மலர்வதற்குப் பதில் முழுவதும் அழகுப்பெண்ணை அளிப்பதற்கு, பூச்சு வந்ததுவ தற்குச் சக்கையாகப் பழைய மலர்வதற்கு வந்தலென்பதற்கு வது என, தி. களியில் அளவறு மலர்வதில் உருவம் உலவியிரு டகரவொன்றை யுட்குற. “கங்குலாவே மலர்வ மலர்வ” என னுந் கொடுத்தாற்சென்ற சக்கரமலர்வதற்கும், பூச்சுமலர்வ தற்கும் பழையதும் புதுபனவ் - சக்கரமலர்வதற்கும் பூச்சுமலர்வதற்கும் என் பதற்கு - விபாக்கிப் பாதக வுளவாட்டம் கொடுத்த மலர்வதேவ லோகத்தினும் மேன்மையுடையவரு என்று முன்கூலாம் தக்கழலி- விகாரம்; “புககம்” போல (ரு.)

ரு. ௨.—(இ - ள்) பா. வளம் சூழ் - மாமரமளவொன்றைத் திரைக்கச் சூழ்ந் துள்ள, கா இடகத்தம் - சோழகாட்டிலுள்ளதும், புவை வளஞ் சூழ் - மலர்க்கோவணிகள் (வாயால்) எனத் திரைக்கப்பெற்றது; தென் - அழகிய, மால் உறு மின்னார் இடத்தும்-காமரிக்க மகளிரிடத்தும், புவை வளம் தூது உத்தி என் - நாகனவாய்ப்பறவைபடுகாக்கி (மீ. கருதத்தாக்கச்செல வா பென்று சொல்லுதலெனக்க; புலியூர் - புலியூரானது,—நா அனைத்து- மாவிரைகாணத், பிட்டு இடதம் பென்றா - (வந்திகொடுத்த) பிட்டினது கவையைப் பெற்று உட்கொண்டவரும், “பிரமப்பாகா - பிரமலுகிய சாரதியே” தட்டுத் துதம் - தட்டையுடைய செனா, கொடுவா - கொலையுடைய, என்றா - என்று (திரிபுரத்தனகாலத்திற்) கூறினவருமாகிய சிவராஜன், தலம் - இடமாம்; (எ - று.)

‘கொணாவாய்’ என்ற பாடத்திற்கும், கொண்டு வநவாயென்றே பொ ருள்; ஏவல்லாருமைமுதற் கொண - பகுதி. முன்னுமடியில், இரதம் - ரண ம்; வடசொல் - ‘மாலுறுயின்றா’ எனப் பாடத்தக்கு-இய்வுரை; ‘மாலுரு யின்றா’ என்ற பாடத்தக்கு - ஆலசபைவினைக்கும் அழகிபவடிவமுடைய மகளிர் உண்க. வேட்கைகொண்ட ஆடவரும் மகளிரும் ஒருவரிடத்தி ஒரு வா பறவைகளைத் தூதுவர்தல் மரபு. (ரு.)

ரு. ௩.—(இ - ள்) பண்டி - முன்னொருகாலத்தில், தவம் செய்திடவும் - பெருந்தவத்தைச் செய்ததனாலும், பண்டிகம் - பரிவடிவம், அங்கும் - (மழு முளிருக்குத்) தங்குதற்கிடமான: பள்ளர் - பயிர்செய்யுஞ் சாதியார், அல த்தால் - கலப்பைபயக்கொண்டு, உழவும் - உழுதலாலும், பண்டிகம் - தாமரைமலர்கள், மல்கும் - (எங்கும்) நிறைந்தவிளங்குதற்கிடமான: புலியூர் - புலியூரானது,— விண்மீ - திருமாலும், மறை வேந்தம் - வே தங்களுக்குத் தலைவனான பிரமனும், (என்னும் இவர்களால்), அரியார் - உன்

மப்படாதவரும், இருக்குமே அறியார் - சிமந்தவேதங்களாலும் அறியப்ப
டூதவரும், தீ அகலேரி ஏந்தும் மறியார் - (வலத்திருக்கையில்) நெருப்
புத்தகழியையும் (இடத்தி நக்கையில்) மாணியுந்தரித்தாளாவருமாகிய சிவ
பிரான், இருக்கும் - ஸ்மந்தருளியிருக்கிற, இல - இடமாம்; (எ - று.)

தவஞ்செய்திடவும் எனபதற்கு - எல்லாத் தவங்களினும் மேலான
சிவபூசையை நன்குஞ்செய்யும்பொருட்டு என்றும் உரைக்கலாம். அலம் -
ஹலம், விண்டு - விஷ்ணு, இருக்கு - ருக்; வடசொற்றிரிபுகள். பிரம
னை மறைவேந்த என்றது, எப்பொழுதும் நான்குமுகங்களாலும் நான்குவே
தங்களையும் ஓதகின்றமையின் இடங்கடமே, ஏ-உயாவுகிறபடி. இருக்கு மே
ய் அறியார் எனப்பிரித்து - வேதங்கள் அப்பொருந்தியறியப்படாதவனென்ற
முரைக்கலாம். மறி - மான். நீர்வளத்தாற் கழுகுகளிலிருதியாயுள்ள
தாமரைகள் உழவருமுடையவாகிய சிவதவண்டு எவரும் சிறைத்திருக்கு
மென்க. (ருக)

சுர - (ரு - ள்.) சாற்று - 'சிறப்பித்திச்' சொல்லப்படுகிற, திரு தொ
ண்டரும் - மேன்மையைடைய சிவனுடையாகனும், உந்தி மதி போற்ற -
(தம்மைத்) தூண்டுகிறாலலறிவு குதிகை, வளம் மிக்க - சிறப்புமிக்குதற்கிட
மான; செய் சங்கு இனபும் - சமுனிகளிலுள்ள சங்குகளின்கூட்டமும், ருந்
து மதி போல் தவளம் மிக்க - சிறந்தசாதாரணப்போலவெண்ணிறம்மிக
ப்பெற்ற; புலியூரே - புலியூரானது, - சங்கம் தாங்கத்தர் - சங்குகளையுடைய
பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளுந் திருமால், ஏ - உரு ஆய் - இடபத்தின்வடிவ
மாய். தாங்க - 'தம்மைச்', சமக்க, பகிழுவோர் - திருவுள்ளமுகந்தருளுப
வரும் இமை ஓர் தங்கத்தர் - உமாதேவியை சூநபாகத்திலுடையவரும், அங்
கத்தர் - எனும்புமாலையையுடையவரு மாகிய சிவரோன, பற்று - விரும்பி
வசிக்கத்தலமாம்; (எ - று.)

திரிபுரசங்கரகாலத்தில் அமைந்த பூமியாகிய தேர் சிவபிரானேறிய
மாத்திரத்தில் அக்கடவுளைச்சமக்கஆற்றல்லலாமல் அசுமுறிந்தி சிந்தைய
விருக்க, அச்சமயத்தில் திருமால் இடபவடிவமாய்க்கீழ்கின்ற அத்தேரை
வீழ்த்திடாதபடி தாங்கின ரென்பது கலைய தாங்கம் - அலை; கடலுக்குச்
சின்னமாகுபெயர். தாங்கம் - பிரளயசமுத்திரமுமாம். தாங்கத்தர் - கடல
போலுங்கருநிறமுடையவென்னுமாம். சங்கம் - தாங்கத்திக்கு அடை
மொழி. தாங்கத்தர்க்கு அடைமொழியாயின, பாஞ்சசன்னிய மென்க. சங்க
த்து அங்கத்தர் எனப்பிரித்து - கையிற்சங்கையுடைய திருவாங்கமென்
னுந்திருப்பதிக்கு உரியவான திருமால் லென்று உரைப்பாரு முனா. பங்கு
அத்தர் என்றும் பிரித்துப் பொருள்கொள்ளலாம். அங்கத்தர் எனப்பிரித்து -
அழகிய கடவு ளென்னுமாம்; கத்தர் - கர்த்தர். அங்கத்தர் - உத்தமஅங்
கமாகிய பிரமகபாலத்தை யுடையவருமாம். (சுர)

சுர - (இ - ள்.) தென் இமையோர் - (மனன்) தெளிந்த தேவர்கள்,
போற்ற தொறும் - (சிவபிரான் வந்து) துதிக்கும்பொழுதில்லலாம்,
கன்னி - இளமையையுடைய, செம் - செந்நிறமுள்ள, புள் - கருடனாகிய
வாகனத்தில், இவரும் - ஏற்றத்தன்மையுள்ள, மால் - திருமால், சேர் - (அவ
ர்களுடன் வந்து) சேர்ப்பெற்ற; தேம் பொழில் தொறும் - இனிய சோலை
களில்லலாம், கனி செம் புள்ளி வரும் - பழங்களிற் சிவந்தபுள்ளிகள்
பொருங்கிய, ஆல் - ஆலமரம், சேர் - பொருந்தப்பெற்ற; புலியூரே - புலி
யூரானது, - வெள்ளி சயிலத்து இருப்பார் - வெள்ளிமலையாகிய திருக்கை
லாயத்தில் வீற்றிருப்பவரும், சனி பிறப்பில் - சனிபோலக் கொடிய ஜம்மத்
திலே, என்னை பயில திருப்பார் - என்னைப் பொருந்தும்படி மீள்செய்யாத
வரு மாகிய சிவபிரானது, பதி - தலமாம்; (எ - று.)

கனி - கன்னி; தொகுத்தல். கன்னி - அநியாத என்று மாம். முத்தி பெற்றவர் இங்கு மீண்வேந்துமிறப்ப திலையாதலின், பிறப்பிலெண்ணப் பழி லத்திருப்பா ரொணப்பட்டது. சனி - நவக்கிரகங்கள் லொருவன். இனி, சனி த்தலாகிய பிறப்பென்றுங் கொள்ளலாம். சனிப்புழிஇதப்பில் எனப் பதம்பிரி த்து, பிறப்பு இறப்புக்களி லென்ற மாம்.

• (ஈக)

சுஉ.—(இ - ள்.) தங்கம் அவை - பொன்னம்பலத்தை, சேவிக்க - தரிசிக்குமாபொருட்டு, அரும் புங்கவரே - அருமைபான புநஷ்டமேஷ்டர் கள்தாம், சேரும் - வந்துசேருதற்கிடமான: தன் நறை வண்ம் உண்ண - குளிர்ச்சியான தேனை வண்டிகள் பருகும்படி, அரும்பும் கவரே சேரும் - முகிழ்க்கின்ற மாக்கிளாகள்தாம் பொருந்தப்பெற்ற: புலியூரே - புலியூரானது, —அம் கைதனில் ஏந்து தலை ஓட்டினார் - அகங்கையிலே ஏந்தின பிரம கபாலத்தையுடையவரும், ஏத்தும் அன்பர் தாய் முலை பால மாந்ததலை ஓட்டினார் - (தம்மைத்) துதிக்கின்ற மெய்யடியார் (மீளவும்பிறந்து)தாயின் முலைப்பாலையுண்ணுதலை யொழுத்தருளுந் தன்மைபரு மாகிய சிவபிரான், வாழ்வு - வாழ்மிடமாம்; (எ - று.)

முதலுரைகரு - வரும் புங்கவ ரென்றும் உரைக்கலாம் ஒருகாலத்திற் பிரமன் தானேமுதற்கடவு லென்ற கூறிச் செருக்குமறிருக்கையில், சிவ பிரான் தாமேமுதல்வரென்று உதரிலிக்குமாறு திவ்விபசொருபத்தோடு எதி ரில்தோன்ற, அவ்வயனது ஐந்தாம்முகம் 'எனதுநெற்றியினின்றுத் தோன்றிய நீயோ முதல்வன்' என்றுகூறிச் சாவடிசப்படுத்தித் தவனாவில், அப்பொருமான் தமதுஅம்சமாகியவைவரை நோக்கிப் பாரா, அவர் தமதுஇடக்கைவிரலின் நகத்துணியால் அவ்வவந்தார்தலையைக் கொய்துட்ட, அக்கபாலம் அப் படியே அவர்கையில்ஓட்டிக்கொள்ளுதலும், உருத்திரமூர்த்தி, தருமத்தை உலகத்தவர் அழிந்து அனுஷ்டிக்குமாறு தாம் அநுஷ்டித்துக்காட்டும்படி வைவரவரைநோக்கி 'இப்பாவநதொலையப் பிசைசெய்யும்கவென்றும்' என்று உரைக்க, அவர் அங்ஙனமே பலகாலம் பலதலையகிலுஞ் சென்று எனக் கபாலத்தோடு பிசுடாடாஞ்செய்துதிநீந்து, பின்பு காஷ்யப்சேருகையில், அந்தக்ஷேத்திரமகிமையால் உடனே கையைவிட்டு அது நீங்கிற் றென்பது கதை. அன்பாதாய்முலைப்பால் மாந்ததலை யோட்டினார் - பக்தர்கள்பிறப்பை யொழித்து நமகத்திருள்பவ ரென்றபடி.

(சுஉ)

சுஉ.—(இ - ள்.) பூசை - சிவபூசை, முத்தி தரும் - மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும், என்று - என்றுநிச்சயித்து, புதி அவம் - புதிமையானபாமலின் வடிவமான பதஞ்சலிமுனிவர், ஆதறும் - (அப்பூசையைச்) செய்தற்கிடமான: மூகைதனை பேசினி என்ற - ஊமைப்பெண்ணைப் பேசுவாயென்று அருள்செய்து [பேசுவித்து], புத்தர் அவம் மாற்றும் - (மாணிக்கவாசகர்) புத்தசமயத்தாரது கொடுமையை ஒழித்தற்கிடமான: புலியூரே - புலியூரானது, —சித்தி மதி கேயித்தார் - (எட்டுவகைச்) சித்திகளையும் (பலவகை) அறிவுகளையும் ஏற்படுத்திபவரும், அத்தனார் - (யாவாக்குந்) தலைவரும், நீத்திய சல்யாணி - எப்பொழுதும் மங்களமுடையவளாகிய, சிவகாமி - சிவகாமியம்மையை, தாரத்தினார் - மனைவியாகவுடையவரு மாகிய சிவபிரான், காப்பு - (உயிர்களைக்) காக்குமிடமாம்; (எ - று.)

முத்திரதரும் பூசை - மோக்ஷங்கொடுக்கவல்ல பூசையை, என்றும் - எப்பொழுதும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மூகை, தாரம் என்பவை - மூகா, தாரா: என்னும் வடமொழித் திரிபுகள். புதிமையென்னும் பண்புப் பெயர், ஈறுபோய்த் தன்னொற்றிரட்டிற்று. புத்தாவம் என்றது - ஆதி சேஷன் தனக்கு இயல்பாகவுள்ள பெரியவுருவத்தை நீத்திச் சிறியதொரு ருவைக் கொண்டமையின். சித்தி - அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிரா

ப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்பன; இவற்றுள், எல்லாப்
பூரணனும், வுண்ணியதாதல் அணிமா, டெரியதாதல்-மகிமா, பாபமுள்ள
தாதல்-கரிமா, துலேசாதல்-கிமா, வேணர்வனஅடைதல்-பிராப்தி, திசு
வுள்ளவனுதல் பிராகாமியம், ஆட்சியுள்ளதல்-ஈசத்துவம், எல்லாந்தன்வச
த்தாக்கவல்லவதாதல் - வசித்துவம். கேமித்தார் - நியமித்தார் என்பதன்
மூலம். சிதம்பரத்திலுள்ள உமாதேவிக்குச் சிவகாமியம்மையென்று பெயர்;
சிவகால் வேட்கைகொள்ளப்பி பவ ள்ளதும், சிவன்பால் வேட்கையுள்ள
வ ள்ளதும் பொருள்படுக.

(சுரு.)

சுசு—(இ - ள்.) சொல் பழத்த - புகழ் மிகுந்த, மா முனியும் - சிற
ந்த பாலமுனிவரும், டல் பதத்த - ஆறும் புலியின்காட்ப் பொருந்தக்கிட
மான: சூழும் சிறவினரும் - (அறுபது) சிறிலுமுள்ள திறவறத்தவர்களுள்,
பல் பதத்தை ஆறும்-பல்லரிசியினாலாகி உணவை வரும்பியுண்ணுதல்கிட
மான: புன்பூரே-பன்பூரானது, —உட்பவித்த - (திருமா லுர் தியில்) சொன்
றின, கஞ்சம் மயல் - தாமலாமலாசனதவது, வீட்டினர் - (தமக்கு) இரு
பட்டிமாகவுடைய பிரபதேவத, சம - தீவிய, பறித்தார் - கொய்கவ
ரும், செம் பதத்தால் - சவர்க (தமது) திரவடியால், வெம் சமயை வீட்டி
னர் - கொடிய யமயைச் செருக்காழ்த்தவரு மாகிய சிவபிரானது, வீடு -
ஸ்தானமாம்; (ம - று.)

சுருவினர் - இல்லாதபிறகு கலைத் திறத்திய புண்டயவர்; துறத்தல்-
நீங்குதல். உட்பவித்த - உட்பவித்த; அகாரம், கருசம் - நீரிதுதிப்பது; வட
சொல். மயல் வீடு-பூர் பாருடல்மாயுயாகலாம். மன் லு வீடு என்பிரித்
து - கியபெற்ற அழகிய தமதுகிட மென்று உகப்பாரு முனர் சுருவினர்,
பல்பதத்தை ஆறும் - தருவாசனத்திற் பொருந்த தரகிடமான ள்ளதுமாம்,
சொல் பழத்த-சாபாறுக்கிசைசைசைகள் மூதிர்த்த வென்றுவ கொள்ளலாம்.

சுரு.—(இ - ள்.) கனகு உகற மாநதநம் - (எல்லா) அழகுதனம் மிக்க
பெண்களும், பொன் கனகு அகர்தும் - அழகிய பதிவி தாசநமம் பொருந்
தப்பெற்ற: அ கல்லார்கல் முன்றில்களும் - அரத அழகிய பெண்களின் வீட்
டின் முன்னடங்கலும், பொன் கல் பரிக்கும்-பொன்னும் இரத்தினங்களும்
பொருந்தப்பெற்ற: புன்பூரே - பன்பூரானது, —மென்-மென் மையான, கள் -
தேனையுடைய, கமலம் - தாமரை மலர்போன்ற, அடி- (தமது) திருவடிகளை,
வந்தியார்கட்டு - வனவகாதவர்களுக்கு, அருளார் - கருணையையாதவ
ரும், ஞானம் அமலம் வடிவு - ஞானமயமான குமரமறத (தமது) திருமே
னி, அந்தியார் - சாயங்காலத்திசு செய்வானத்தின் வரமாக யுள்ளவரு
மாகிய சிவபிரான், ஆறு - விருமாயெழுந்தருளியிருக்கும்மாம்; (ம - று.)

கனகு - பண்புபெயர்; கல் - பகுதி, கு - விஞ்சி. நல்லார் என்று
இலக்குமிக்குப் பெயராதலால், நல்லாள் என்றது - பெருமபா ளும் மகளி
மையே யுணர்த்தும். கள் - விஞ்சிமேல்விஞ்சி முனறின - இல்லுள் என்
பது முன்பின்னாக மாறிவழங்கிய இலக்கணப்போலி பொன் - இலக்குமி
போல என்றுமாம். கற்பு - கொழுகையே தெய்வமென்று ஒழுகும் மேற
கோள்; இது - பெரியோர்கள் கற்பித்தலால் ஆகுவது. இரண்டாமுறைக்கு,
பொன் கல் பரிக்கும் - பொன்னினுலமைக்கப்பட்ட கற்கள் பதிகப்பெற்ற
என்றுக் கொள்ளலாம். வடிவம் தியார் என்பிரித்த - தமதுசொருபம் அக்
நியானவ ளென்றம் உரையிடலாம்; தியார் - தீயார் என்பதன் குறுக்கல்:
“கந்தென்மேன் றியேன்” என்பதில “தியேன்” என்பதுபோல. (சுரு.)

சுசு.—(இ-ள்.) தேம் பொழில்மேல் - இனியசோலைகளின்மேலே, சேல்
பாய - சேல்மீன்கள் தாவிப்பாய்தலால், பூ பழன் - அழகியபழங்கள், கஞ்சு-
கைந்தவிழுக்தி, ஆறும் - நிறையப்பெற்ற: மேதி - எருமைகள், செம் கழை

பை - சிவந்தகரும்புகளை, உண்ண-உண்ணும்பொருட்டு, பூ பழனம் சாரும்- (கீர்வளங்குதியால் தாமரைமுதலிய) பூக்களையுடைய கழனிகளில் சேர்ப்பெற்ற; புலியூரே - புலியூரானது, —மேம்பறம் எனத் தோளுக்கு - சிறப்புற்ற (தமது) எட்டுத்திருத்தோள்களுக்கும், ஆசைப்பட்டார் - எட்டுத்திருக்குக்களையே பட்டாடையாக வுடையவரும், தொண்டு ஆம் இயல் பகை இல்லானாக்கு - (தமக்கு) அடிமையான இயற்பகையானது மனைவியின்பொருட்டு, ஆசைப்பட்டார் - விருப்பமுற்றவரு மாகிய சிவபிரான், ஆர்வு - விருப்பியே முந்தருளியிருக்கும்மாம்; (எ - று.)

பழன் - இறுதிப்போலி. நஞ்சு - எந்தென்பதன்போலி. சிவபிரான் னுக்கு என்னோளுடைமை காலன்சேஷந்தி லென்க; திரிபுரதனகாலன் னுடன்: “நாருப்போர் மணிபீடம் மென்கையாய் கேளினி” என்றான். தொகையிலும், ஆசைப்பட்டார் - (வேறுஆடைதரிககாமல்) திகழப் பவன் தவள், காவரிப்பூம்படினத்தில் வையியர்குலத்தி லுதித்த இயம்புபுடைய நாரர் சிவனடியார்திறத்தில் அன்புபுண்டொழுமும் உறுதியை உடையியே பொருட்டுச் சிவபிரான் ஒருவிடவடிவங்கொண்டவராய் அவர்வீட்டிக்குச்சென்று அவர்செய்யும் உடசாரதத்க்கு மகிழ்ந்து “உமதுமனைவியை எனக்குத் தாவேன்மீ” என்ன, அதற்கு இசைந்த அவர்கொடுக்கத் தாம்பெறறுச்செல்லுகையில், அந்நாயனாது சுமந்ததார் வந்திருந்து அத்தீச்செய்கைக்கு இசையாது இறைவரைத்தடுக்க, நாயனார் சென்று அவர்களைக் கண்டித்தி இறைவர்க்கு வடிவீட்டுமீனாகையில், சிவபிரான் ஓரிடையூறுவந்தவர்போல நாயனரை மறுபடி கூவியழைத்தி இடபவாகநாளுடாய்க் காட்சிதந்து அவர்க்கும் அவர்மனைவியார்க்கும் முத்தியளித்தன வென்பது கதை. உலகத் தாரியலடிக்குமாறாக மனைவியைப் பிறர்க்குத்தந்தமையின், இவர்க்கு இயற்பகையெனது பெயர்போலும். இல்லார் - வீட்டிலிருந்து சமுசாரகாரியங்களை நடத்துபவன்; இல-வீடு, ஆசைப்பட்டார் - ஆசைப்பட்டவர்போலநடித்தவரென்றபடி. பழம் கையுமபடி சேல நீரினினது தள்ளி மாங்களின்மீது பாய்தல், கீர்வளச்சிறப்பினு லாகும். (சுசு)

சுசு — (இ - ள்.) கார் புணர்ப்பில் - மேகமபோன்ற (தனது) உடம்பிலே, பொன்கலையை - பொன்னுலாகிய பீதாம்பரத்தை, போர்ப்பவன் - தரித்தள்ள திருமால், அன்பு ஆர்க்கும் - சிவபக்தியாகிய தனையாம் கட்டுண்ணப்பெற்ற: காமுகர்க்கு ஆ - காமமுடையோரை வருத்தும்பொருட்டு, வேள்வாவை - மன்மதனது வருகையை, போர் பவனன் - போர்செய்யவல்ல வாயுதேவன் [மந்தமாருதம்], பார்க்கும் - எதிர்பார்த்தம் கிடமான: புலியூரே - புலியூரானது, —பார்ப்பதி ஆம் - பார்வதிதேவியாகிய, பெண் - சிறந்த பெண், தன் ஆகததி - தம்முடைய திருமேனியில், அடுத்தார் - பொருந்தப் பெற்றவரும், பேர் மணத்தில் - பெரிய கலியாணகாலத்திலே, சுந்தரனை - சுந்தரமூர்த்தநாயனரை, தொண்டன் ஆக - (தமக்கு) அடியவருகும்படி, தடுத்தார் - தடுத்தி ஆட்கொண்டவரு மாகிய சிவபிரான், தோய்வு - பொருத்தமிடமாம்; (எ - று.)

போர்ப்பவனன் என்றது, காமுகரைத் தென்றலிளங்காற்று மிகவருத்துதலால். பார்ப்பதி - (இமய)மலையின்மே ளென்று பொருள்; வடசொற்றிரிபு. அடுத்தார் என்றதற்கேற்ப, தம் ஆகத்து என்றமல், தன்ஆகத்தி என்றது - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம்; இனி, பெண்தன் ஆகத்து அடுத்தார் - உமாதேவியினது உடம்பிற் பொருந்தினவ ரென்றும்பொருள்கொள்ளலாம். திருக்கைலாசமலையில் சிவபெருமானது அடியார்கூட்டத்தில் ஒருவராகிய ஆலாலசந்தார் சிவபூசணக்காகப் பூப்பறித்தற்குத் திருந்தனவனத்திக்குப்போனபொழுது அங்குப் பார்வதிதேவியாருக்காக அளர்கொய்

தகொன்றிநின்ற அத்தேவியாரதசேடியர்களாகிய அநிந்திதை கமலினி
பென்றும் பெண்களிருவரையுங் கண்டு அவர்கள்மேற்கொண்ட ஆசையார்
கடவுள்கட்டளைப்படி மானுடசன்மமெடுத்தித் திருநாவலூரில் ஆதிசைவர்
குலத்தில் இசையனாள் என்பவருக்குச் சிவஞானியார்வயிற்றிற் பிறந்து வளர்
ந்த புத்தூரிலிருக்கிற சடங்கவிசிவாசாரியருடையபுத்திரியைமணஞ்செய்ய
இருக்கையில், சிவபிரான் ஒருவயோதிகப்பிராமணவடிவவகொண்டு 'சி
எனக்கு அடியவன்' என்று சொல்லி வழக்கிட்டு அத்திருமணத்தைத் தடுத்தி
அச்சந்தாமூர்த்தியை யழைத்துச்சென்று திருவெண்ணையல்லுரை யடை
ந்த தரிசனந்ததி அவர்க்குச் சமுசாரபந்தந் தொடராதபடி அவரையாட்
கொண்டருளின மென்பது கதை. (சுஎ)

சுஅ.—(இ - ள்.) தென் ஆர் பொழிஸ்டத்தும் - அழகுமிக்கசோலைகளி
விடங்களிலும், புனனாகம் தோய் ஆர் - சாபுள்ளமரத்தின் பூவிதழுகள்
நிறைந்த; செம் கனகம் மன்று இடத்தும் - சிவநதபொன்மயமான திருவம்
பலத்தினிடத்திலும், புல நாகத்தோய் ஆர் - வியாக்கிரபாதமுனிவர் பதஞ்
சலிமுனிவரோய் பொருந்நபெற்ற. புலியூரே - புலியூரானது, —நல் நீரை
விட்டு விளக்கு இட்டார் - சுத்தஜலத்தைவார்த்து விளக்குகரித்த நமிநந்தி
யடிகளநாயனாது, விடா-கருமத்தை, தொழுகை - ஒழுத்தி, அன்பு ஒட்டு-
(தம்மிடத்திப்) பக்தியாகிய சம்பந்தம், விள [விள்ள] - நீங்கினால், ஆர்மாட்
டினும் - எவரிடத்திலும், கிட்டார் - மெருங்காதவராகிய சிவபிரான், உறை
வு - தங்குமிடமாம், (எ - று.)

தென்ஆர்-தென்னுதெனுவென்று வளநிகளொலிக்குமொலி மிக்க என்
றுமாம். சோழநாட்டில் பபபேதூர் ஆந்தத்தாமர்நதியடிகளநாயனார் திரு
வாரூரில் அமரநிபெனனுமாலயத்திலுள்ள சிவபிரானைத் தரிசிக்கையில்
திருவிளக்குக்குறைவாயிருக்கக்கனல் அறுகுத் தீபகைங்கரியஞ் செய்யக்க
ருதி அருகிலுள்ளதொரு வீட்டிற் சென்று ரெய்கேடக. அவ்விட்டுக்குடை
யவன் சமணசமயத்தவருதல் என்பெய்க்காடாதிடுகழ்ந்தபேச, அதுகேட்டுத்
தளர்ந்தநாயனார் உடனே அசீரிவாணியருளியபடி அருகிலுள்ள குளத்தின்
நீரை யெடுத்து வார்த்து அத்திருந்தொண்டைப் பெரிதாகநடத்திப் பேறு
பெற்றயந்தன மென்பது கதை விள-தொருதல். உறைவு - தொழிலாகு
பெயர். புல் - புலி. (சுஅ)

சுக.—(இ - ள்.) டெட்டின் - விருப்பத்தினே, முகில் - மேகத்தை,
கண்டால் - பார்த்தால், எஸ்தோகை புள் - ஒளியையுடைய கலாபத்தை
யுடைய(மயிலாகிய) பறவை, பாதம் காட்டும் - சுத்தாதேவசெய்துகாண்
பித்தற்கிடமான: பிறந்து இறந்தால் - (தன்எல்லையே) பிறகுமரித்தால்,
என்று ஓகை புட்பாதம் காட்டிய - (ஐநாமாணங்களை) ஒழிக்கத்தக்க மகி
ழ்ச்சியைத்தருகிற புஷ்பவிமானத்தை (அய்யுயிர்களுக்கு அந்திமதசை
யில்) அடையச்செய்கிற: புலியூரே - புலியூரானது, —உள் பரிவால் - மனத்
திலேயுள்ள சிவபக்தியினால், கை ஆரம் மா உரைத்தார் - (தமது) கையைச்
சந்தனக்கட்டையாகக்கொண்டு (கல்லல்) தேய்த்த மூர்த்திராயனாரை,
காத்தி - பாதுகாத்தி, ஆலகீழ் - கல்லாலமரத்தின்கீழிருந்து, நூல் - சாஸ
நிரங்களை, நாலவர்க்கு - நான்குமுனிவர்களுக்கு, ஒய்யாரம் ஆ - ஒழுங்காக,
உரைத்தார் - உபதேசித்தருளினவராகிய சிவபிரானது, ஊர் - தலமாம்.

பெட்பு - தொழிற்பெயர்; விரும்புதல்: பெள் - பகுதி, பு - விகுதி.
“எல்லே யிலக்கம்” என்னுந் தொல்காப்பியஇடையயற்குத்திரத்தால், 'எல்'
என்பது-ஒளியைக்குறிக்கும்பொழுது, இடைச்சொல்லாமென்று அறிக. மது
ரைப்பதியில் வணிகர்குலத்திலுதித்துச் சிவபக்திகொண்டு அத்தலத்திச்
சொக்கநாதக்கடவுளுக்கு நாஸ்தோறும் சந்தனக்காப்புஅரைத்துக்கொய்க்

புலியூர்வெண்பா.

திருப்பணியை மேற்கொண்டொழுகும் மூர்த்திகராயனார், வடதேசத்திலிருந்துவந்து பாண்டியனைவென்று அவனாசாட்சியைக் கைக்கொண்டு சமணர்கைவசப்பட்டிருக்கும் கர்ணுடராசன தமக்கு எங்கும் சந்தனக்கட்டை கிடைக்கவொண்ணாதபடி பண்ணித் தமது திருப்பணிக்குத் தடைசெய்ய, கராயனார் 'சந்தனக்கட்டை கிடையாமற்போனதும் அரைக்கிற கைக்குத் தடையிலலையே' என்று தமதுமுழங்கையை மிகுதியாகத்தேய்த்து, அப்பொழுது சிவபிரான் அருள்யபடி அக்கர்ணுடராசனிடமிருந்துவடனே அரசாட்சியைபடைந்து இறுதியில் முத்தியடைந்தன றென்பது கதை. ஆரம் - ஹாரம்; வடசொல் உரைத்தாக்காதது - உயர்திணையில் கிறுபான்மை ஐயுருபு தொக்கது; [ரன் - உருபு - கரு] ராவவர் - தொகைக்குறிப்பு; ஸைகர், ஸைதனர், ஸைக்குமாரர், ஸைத்னா ஜாதர் என்பவர். இவர்கள் ஒருகாலத்திற் கைலாசசிகிரியையடைந்து கிவடிபிராந்த திருவடிதொழுது 'எங்களுக்குத் தத்தையொருளத்தை உபதேசித்த நான்வெனும்' என்று பிரார்த்திக்க, சிவபிரான் கருணைகொண்டு அய்யவன்விமலையின் தென்கிரத்திலே கல்லால மரத்திழையில் தசகிரிமூர்த்திவடிவமாய்த் தனியேயெழுந்தருளியிருந்து அவர்களுக்குச் சரியை சிகிரியை போகம் எனும் மூவகையிளையையும் முதலிழைத்திழைப்பினால் நான்காவதாகிய ஸானநெறியையும் அனுகூலிக்கக்கருதி அதுமுத்தன்மையிதன்று அறிவிக்குமாறு சிம்முத்திரையாகப் பிடித்திருக்கையோடு ஒருகணப்பொழுது மௌனமாய் வீற்றிருந்தன றென்பது கதை. ஓகை - உவகையென்பதன் மருஉ. ரதம் - இங்கே, வாதன மென்னும்மாத்திரையாய் நின்றது. ஆரம்மா - சாதனமாம். (சுக)

எ௦.—(இ - ள்.) கட்டி உர - முதுக்குப் பொருந்தின [தனையவிழாத], கோடு பூ - மாக்கிளையினுள்ள பூக்கள், தேன் - வண்டிகள், நூறி - (கால்களால்) துறைத்து, புட்டு - விண்நீர், அரிக்க - துளைக்க, வீறம் - மலரப்பெற்ற; கமலம் பூ - தாமரைமலர்கள், தேன் ஊறி - தேன்சுரந்து, புள் தரிக்க - அன்னப்பறவைகள் தங்க, வீறம் - அதமப்பெற்றதற் கிடமான: புலியூரே - புலியூரானது, —சிட்டர் தொழ - ஈல்லொழுக்கமுடைய வியாக்கிரபாதர் முதலியோர் வசனங்க, மின் ஆடகத்தினால் மேய்ந்த மன்றுள் - மின்னல் போலவிளங்குகிற பொன்னிலே அமைந்த திருவம்பலத்திலே, (செய்கிற), ஆனந்தம் ஈல நாடகத்தினால் - போரநந்தத்தைத்தருகிற சிறந்ததிருடனத்தை யுடையவாகிப் சிவபிரானது, காடு - ஊராம்; (எ - று.)

பின் என்னும் பகுதியடியாப் பிறந்த புட்டு எனும் இறந்தகாலவினை பெச்சம், இங்கே கிலேடைப்பொருத்தத்திற்காக, புட்டுஎனச் சிறைத்து மருவிற்று. மேய்ந்த - வேய்ந்த என்பதன் மருஉ. சிட்டர்-சிஷ்டர்; வடசொல். ஆடகம் - ஹாடகம்; காலவகைப் பொன்சுருள ஒன்று. புள் - வண்டாகிய பறவை பெனறுங்குள்ளலாம். (எ௦)

எ௧.—(இ - ள்.) மேகம் பயில் குழலார் - மேகத்தையொத்த கூந்தலையுடைய மகளிராது, மெல் களமும் - கண்ணக்கினிய கண்டமும், பூகம் பொருவும் - பாக்குமரத்தையொத்திருக்கப்பெற்ற: தண் பீணயும்-குளிர்த்த [நீர்வாழ்வுள்ள] கழனிகளும், பூ கம்பு ஒருவும் - (உழுகிறகாலத்தில்) கீர்ப்பூக்களுக்குச் சங்குளும் நீங்கப்பெற்ற: புலியூரே-புலியூரானது,—மாகமொடு-பெரியவின்னுலகத்தாரோடு, தாலம் - முண்ணுலகத்தாராலும், பணிந்திடுவார் - வணங்கப்படுபவரும், தாழ் - தொவருகின்ற, பவளம் கோடரம் மெல் - பவழம்போலச்செவ்விறமான சடாபாரத்தின்மேல், அம்பு - (கங்கா கதியின்) நீரை, அணிந்து - தரித்து, இடுவார் - (அதனைப் பகிரதன்பொருட்டுச் சிறிது)கொடுத்தவரு மாகிய சிவபிரானது, வீடு-தங்குமிடமாம்; (எ-று.)

பயில் - உவமவுருபு; இனி, மேகம் பயில் குழலார் -மேகத்தின் தன்மை

தன்னிடத்தின்பொருந்தின கூர்தலையுடையவ ரென்றுமாம். இளங்கமுகமா த்தினது கணு-வரையிலும் நெய்ப்பிலுங் கண்டத்துக்கு உவமையாம்; “ஈனா த விளங்கமுகின் மாகதமணிக் கண்ணும்,தானுகி.....,கானூந்த தி ரள்கழுத்தி” என்றார் சிந்தாமணியிலும். மேகம், களம், பூகம், கோடரம், அம்பு- வடசொற்கள். இனி, மகளிர்கண்டம், பூ கம்பு ஒருவும் - அழகிய சங்கம் வடிவில்தோற்றநீங்குதற்கிடமான என்றும்; குளிர்த்தகமுனி, பூகம் பொருவும் - பாக்குமரம்பொருந்தப்பெற்ற என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். தாலம் - ஸ்தலம்என்னும் வடசொல்லின் திரிபாகிய தலம் என்பதன் நீட் டல். மாகம், தாலம் - இங்கே இடவாகுபெயர்கள். (எக)

எஉ.—(இ- ள்.) கங்குல்வாய்- இராத்திரிகாலத்தில்(வைக்கப்படுகிற), தீடங்களுக்கும் - திருவிளக்குக்களுக்கும், பொங்கு அரா மணி - விளங்கு கிற நாகத்தின்மாணிக்கங்கள், ஈடு ஆம் - ஒப்பாகப்பெற்ற: வெயிலுக்கும்- வெயில்வெப்பத்துக்கும், மணி பொங்கர் ஆ - அழகியசோலையிலுள்ள ஆச்சா மாங்கள், வீரி ஆம் - தங்க நிறுத்தரும்இடமாகப்பெற்ற: புலியூரே - புலி யூரானது,—சங்கரா என்பார் இடத்தினான் - சங்கரானேயென்றுஅதிக்கும் அடியார்களிடத்திலுள்ளவனும், ஈமத்திடை-மயானத்தில, ஈடித்த - (தன்னு டன்) கூத்தாடின, வல் பாரிடத்தினான் - வலியுட்கணங்களைபுடையவனு மாகிய சிவபிரான், வாழ்வு - வாழ்ந்திருக்குமிடமாக; (எ - று.)

மணிப்பொங்குஅரா என்றது, பதஞ்சலிமுனிவரது ஐந்திலைகளிலுமுள் ள மாணிக்கங்களைபு மாகலாம். எல்லாவுயிர்களுமொடுங்குஞ் சர்வசங்கார காலத்தில் உலகமுழுவதும் மயானமாகு மாதலால்,ஈமத்திடை யென்றது. பூதங்கள் - தாருகவனமுனிவர் ஏவியவை. பொங்கர் - விளங்குந்தன்மைய தெனச் சோலைக்குக் காணக்குறி: பொங்கு - பகுதி, அர் - பெயர்விகுதி.

எங.—(இ- ள்.) அல்லி கண்களினும் - ஆம்பல்களையுடைய நீர்நிலை களிலும், நாரியே புல்லி குடையும் - மகளிரே பொருந்தி நீராடப்பெற்ற: ஆலையினும்-கருப்பியந்திரங்களிலும், நாரியே புல் இக்கு உடையும்-தேன போலினியிடரம் பொருந்தின கரும்புகள் சிதையப்பெற்ற: புலியூரே-புலி யூரானது,—கல்லில் தலையை தா மோதினார் தமமை - பாதையிலே தமது தலையைத் தாவித் தாக்கின திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனாரை, ஆண்டு- அ டிமைகொண்டு, எண்ணெக்கலையை தாம் ஒதினார் - அறிபத்தான்குவகைக் கல்விகளைத் தாம் (உயிர்களின்)பொருட்டு) வெளியிட்டுக்கூறியவ ராகிய சி வபிரானது, காப்பு - காக்குமிடமாக; (எ - று.)

அல்லி - பிறநீர்ப்பூக்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நாரிஎன்னுந் தேனின்பெ யர், இங்குக் கருப்பஞ்சாற்றுக்கு இலக்கணை. காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாலியாரு லத்திற்பிறந்த திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார் மிக்கசிவபக்திகொண்டு சிவனடியார்களுக்கு வஸ்திரங்களை அழுக்குப்போக்கிச் சுத்தமாக்கிக்கொ டித்துவருநாட்களரி லொருநாள, அவரதுபக்தியுறுதியை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டுச் சிவபிரான் ஒருவிருத்தவடிவங்கொண்டு அவரது வேண்டுகோ ளால் தமது அழுக்குக்கந்தையைத் தேராய்த்து உலர்த்தி அன்றமாலைப்பொ முதினுள் தரும்படி அவரிடவகொடுத்தி,அதற்குஉடன்பட்டஅவர் அங்குனம் செய்யவொண்ணாதபடி பெருமழையையும் வருவித்தவிட, நாயனார், அச்சிவ னடியார்க்கு வேறுஆடையல்லாமையால், அவர்வருந்தும்படி அடியார்திருப் பணிக்கு நமக்கு இடைபூறுவந்ததே யென்று வருந்தி, தமதுதலையைத் து ணிதோய்க்கும் பாதையில் மோதுமபோது, சிவபிரான் வந்துதரிசனந்தந்தி நற்கதியளித்தன ரென்பது கதை. எண்ணெக்கலை - பண்புத்தொகைப்பன் மொழித்தொடர்; அவை-அக்கரவிலக்கணம்முதல் அவத்தைப்பிரயோகம்

நூல்களில் கூறப்படுவன. தா - தாவியென்பதன் விசாரம்; பகுதி யே வினையெச்சப்பொருள்பட்ட தென்னலாம். புலிக்கு-வினைத்தொகை.

எசு.—(இ - ள்.) வெற்ப - மலைகளோடு, இணைக்கும் - உவமிக்கப் படுகிற, கொங்கை - தனங்கையுடைய, மின்னார் - மின்னற்கொடிபோன்ற மகளிரது, வீரம் - மாளிகைகளும், பெருள் பளிக்கும் - சாரும் - பொள்ளோடு ஸ்படிகக்கல்லும் அமையப்பெற்ற: செம் தாமரையும் - செந்தாமரைப்பூக்க ளும், பொற்பு அளி குஞ்சு ஆறும் - அழகியஇளவண்கள் நிறையப்பெற்ற: புலியூரே - புலியூரானது,—கல் - கருங்கல்தூணையே, புணை ஆ - தெப்பமா கக்கொண்டி, ஓதம் - கடலை, கட்டத்து வந்தார் - தாண்டியின்றிவந்தவராகிய திருநாவுக்கரசநாயனார், ஓது - கூறின, தமிழ் - தமிழ்ப்பாடல்களை, கொண்டு ஏற்றுக்கொண்டு, இரு பொன் பாதங்கள் - பொன்போலரிய தமதுஇரண்டு திருவடிகளை, தந்து - கொடுத்து, உவந்தார் - மகிழ்ந்தவராகிய சிவபிரான், பற்ற - விரும்பியாழுமிடமாம்; (எ - று.)

பளிக்கு - ஸ்படிகக் கல்லும்வடமொழிச்சிதைவென்பர். குஞ்சு - இள மைப்பெயர். திருமுனைப்பாடிநாட்டில் திருவாமூரில் வேளாளர்குலத்தில் 'புகழுரை' என்பவருக்குக் குமாராயப்பிறந்த மருணிக்கியாரென்பவர் முத லிற சமணசமயத்தையடைந்து 'அங்குத் தருமசேனரென்னும்பெயர்'பூண்டு ஒழுஞ்நாளில், திருவதிகை வீட்டானத்தில் திருத்தொண்டிசெய்திருந்த அவர்தமக்கையாராகிய திலகவதியாரது வேண்டுகோளால் சிவபிரான் அத் தருமசேனாக்குச் சூலேனோலைய யுண்டாக்கிச் சமணசமயமந்திரங்களால் தீராதஅதனைப் பின்னர்த் தமஅருளால் தீர்த்து அவரைச்சைவசமயத்தவரா க்கி அவருக்குத் திருநாவுக்கரசென்னுந் திருநாமந்தந்து ஆட்கொள்ள, அத னையறிந்த சமணர்கள் தமது மதத்தைச் சேர்த்துள்ள அசனது அனுமதி பெற்ற அந்தத் திருநாவுக்கரசநாயனரைக் கல்தூணிற்கட்டிக் கடலிடை யிற் கொண்டுபோய்ப் போகட்டுவிட, அவர் ஸ்ரீபஞ்சாட்சரப்பதிகம் பாடிச் சிவனருளால் அந்தக்கலேபுணையாக மிதந்தமின்றிவந்து கெடிலநதிவாயி லாய்த் திருப்பாதிரிப்புலியூரிற கமையேறின ரென்பது கதை. இணைக்கும், இணை - பகுதி; கு - சாரியை. (எசு)

எரு.—(இ - ள்.) மிக்க - மிகுந்த, கதிர் - ஒளியையுடைய, தேர் - இரதங்கள், விசுழை - ஆகாயத்தை, விரு - விராவாக, புக்கு - சேர்ந்து, அளவி - கலந்து, தாக்கும் - மோதப்பெற்ற: மேலோர் - பெரியோர், தவ த்தை - தபஸு, விருப்புக்கள் அவித்து ஆக்கும் - (பலவகை) ஆசைகளையும் அடக்கிச் செய்யப்பெற்ற: புலியூரே - புலியூரானது,—சக்கரத்தை - சக்கரா யுத்தை, நந்து அரிக்கு - சங்கத்தையுடைய திருமாலுக்கு, இட்ட - கொடு த்த, அன்பு உடையான் - கருணையையுடையவனும், நானும் - எப்பொழு தும், சிவகாமசுந்தரிக்கு - சிவதாமியம்மைக்கு, இட்டன் - இஷ்டனாகவுள் ளவனும், புடையான் - (எப்பொழுதும் அவனைப்) பக்கத்திலுடையவனு மாகிய சிவபிரான், தோய்வு - தங்குமிடமாம்; (எ - று.)

விரு - விராவுக்குறிப்பிடைச்சொல். 'விருவிரு' என்பதன் விகாரமென்ன லாம். இனி, விரு - விருட்சங்கள், விசுழை - அளவி - ஆகாயத்தையளாவி, மிக்க கதிர் தேர் புக்கு - சுமந்தஒளியையுடைய(சூரியனுடைய) இரதத் தைச்சேர்ந்து, தாக்கும் - மோதப்பெற்ற எனவுரைப்பாரும் உளர்; இவ் வுரைக்கு, விரு- வடசொற்சிதைவு. சிலேடையில் ஓருரைக்கு விருஎன்பதை யொழித்து மற்றவற்றிற்குமாதிரிப் பொருள்கொள்வாரு முளர். நந்து அரி - வினைத்தொகையாய், நீண்டிவளருந் திருமாலு மாம். இட்டன்பு - தொகுத்தல்; 'வேட்டகம்' போல. சுந்தரி - அழகியவள். (எரு)

எசு.—(இ - ள்.) மன்னும் மலை தந்து - நிலைபெற்ற [அசலமான] இமயமீனையார் பெறப்பட்டு, மா களிற்றை - சிறந்த யானைமுகக்கடவுளாகிய விராயகமூர்த்தியை, உவந்து பெற்று - மகிழ்ச்சியோடு ஈன்று, [மன்னும் அலை தந்து வந்து - மிகுந்தஅலைகளை வீசிவந்து, மா களிற்றை பெற்று - பெரிய களிற்றுமீன்களை யுடையதாய்], உமை நேர் - உமாதேவியை பெரக்கிற, பொன்னி நதி - காவேரியாற்றினால், சூழும் - சூழப்பட்ட, புலியூரே - புலியூரானது, —சென்னி மதி பெம்மான் - முடியிற்பிறையையுடைய எம்பெருமானும், இடக்கைபான் - டமருகமென்னும் வாததியத்தைக் (கையில்) உடையவனும், பேர் அம்பலதனி ஆடும் - பெருமையையுடைய களகசபையிலே திருநடனஞ்செய்கின்ற, மான் செம் இடம் கைபான் - மாணியேந்தின சிவந்த இடத்தருக்கையை யுடையவனுமாகிய சிவிரான், சேர்பு - சேருமிடமாம்; (எ - று.)

முதலடி, சிலேடைபற்றிவந்த உவமையணி. களிற்று - மீனின்னூர்வகை; ஆன்குறு வெண்பார். இனி, உதிவியைத்திலும், களிற்றைப்பெற்று எனபதற்கு - யானைகளைப் புரட்டி பென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பொன்னைக் கொழித்துருதலால், பொன்னியென்ற பெயர். பெம்மான் - பெருமானு. என்பதன்மருஉ. டம்பம்என்பது இடம்பம்என வருதலபோல, டக்காஎன நும் வடமொழி-இடக்கையென முதலில் இகரம்பெற்று விகாரப்பட்டது. (.)

எள.—(இ - ள்.) மேதகு விண் தாவுறலால் - மேலுள்ள எண்ணிலகத்தை அளவியிருத்தலாலும், மேல் அம்புலி உறலால் - தனமேலேசுந்திரன் பொருந்துதலாலும், [மேதகு விண் தா உறலால்-மேன்மைபொருந்தினதே வலோகத்தவர் இடமாகக்கொண்டு வசிக்கப்பெறுதலாலும், மேல் அம்புலி உறலால் - மேன்மையையுடைய அழகிய வியாக்கிரபாதமுனிவர் வசித்தலாலும்], பூதரம் ஒப்பு ஆகும் - மலைக்குச்சமானமான, புலியூரே - புலியூரானது, —மோதிபொரு மாதவகத்துஉரியார்-தாக்கிப்போர்செய்தயானையின் தோலையுடையவரும், போற்ற-(யாவராலும்) அடிக்கப்படுகிற, உலகு ஈரேழும் தரு-பதினாளுக்குலோகத்தையிற்களையும்பெற்ற, மாகு - உமாதேவியை, அங்கத்து உரியார் - (தகுது) உடம்பில் உரிமையாகச் சேர்த்துக்கொண்டுள்ளவருமாகிய சிவிரான், சார்பு - சேருமிடமாம்; (எ - று.)

யானைத்தோலுடுத்த கதை;—அருந்தவமியற்றிப் பெருவாரம்பெற்ற கஜாசுரனெனபவன் தேவர்முனிவர்முதலையோரை இடைவிடாது வருத்தித் தூர்த்த, அஞ்சியோடின் அவாகளது பிரார்த்தனையாற பரமசிவன் தம்மையெதிர்த்துப்போர்செய்யவந்தஅவ்வசுரனைக் காலா லுதைத்தித் தள்ளிக் கொன்று தோலையுடுத்திப்போர்த்தருளின தென்றாயினும்; தாருவனமுனிவர் ஏவியயானையி னுட்கொண்டு உருத்திரமூர்த்திஉடையபிளந்து அதனுரிவையைப்போர்த்துக்கொண்ட தென்றாயினும் கொள்க. உரி - உரிக்கப்படுவது; செயப்படுபொருள்விருதிபுணர்ந்துகொட்டபெயர்;கெடாக்கால உரிவையெனவிறகும். “சிவன் சத்தியோடுறிற செகம்வரிந்திரும், சிவன் சத்திநீங்கிடிற் செக மதில்லையே” என்றபடி சிவிரான் தன்னுடைய பராசக்தியான உமையாளுடைய உதவியைக்கொண்டே உயிர்களைப்பெற்றருளுதலால், ‘உலகீ ரேழும் தருமாகு’ எனப்பட்டான்; “பெற்றாள் சுகதண்டங்க ளனைத்தும்” என்றார் வில்லிபுத்தூராரும். ‘தேவலோகத்தினுந் தில்லை சிறத்தலாலும் தமது சிவபக்தி மிகுதியாலும் தேவர்கள் தம்முலகினின்று இங்கு வந்து வசிக்கின்றன ரென்க.

(எள)

எசு.—(இ - ள்.) ஆம் - நீரையும், கம்பு - சவருகளையும், அலை - அலைகளையும், சங்காரம் - (உலகத்தை) அழிக்குந்தொழிலையும், செறிவால்-பொருந்தியிருத்தலால், [ஆம் - மிக்க, கம்பலை - ஓசையும், சங்கு - சங்குவளை

யல்களும், ஆரம் - முத்துக்களும், செறிவால்-(தன்னிடம்) பொருந்தியிருத் தலால்], அங்காடி- கடைவீதி, பொங்கு ஆழி சேர் ஆம் - பொங்குந்தன்மை யுள்ள கடலுக்கு ஒப்பாகப்பெற, புலியூரே - புலியூரானது, -சங்கு ஆழி- மால் ஆம் - சங்குசக்கரங்களை யுடைய திருமாலாகிய, சரத்தர் - அம்பையு டையவரும், மணம்மலி - வாசனையிருந்த, செம் பொன் மடலை போல் ஆம் - சிவந்தப்பானிருலாகிய பூவிதழை யொக்கினத, சரத்தர் - கொலைமைப்பூ மாலையுடையவரு மாகிய சிவபிரானுடைய, புரி - ஹாரம்; (எ - று.)

அங்காடி - இது தெலுங்கில் அங்காடியெனவழங்கும். கம்பலையென்றும் சொல் லுபயையுணர்த்தும் உரிச்சொல்லாதலை “கமடலை சும்மை கலியே பழங்க, லெல்லிவை நானகு மாவப் பொருள்” எனனுந் தொல்காப்பியத்தா றிக. சங்காரம் - ஸம்ஹாரம்; வடசொறறிபு. (எஅ)

எக.—(இ - ள்.) வாய்ந்த வலம்புரி - (தனக்குக்) கிடைத்த (பாஞ்ச ன்னிமென்னும்) வலம்புரிச் சங்குத்தையும், பூ மா - நிலமகளையுந் திருமக னையும், தழுவி - கலந்து, [வாய்ந்த வலம்புரி பூ - பொருந்தின நஞ்சாவட் டைப்பூக்களும், மா - வண்டுகளும், தழுவி - (தன்னிடம்) பொருந்தி], நந்த வளம் - பூர்தோட்டம், பூ துளவததோன் ஆம்-அழகிய திருத்துழாய்மலை ஐயுடைய திருமலை யொத்திருக்கப்பெற, புலியூரே - புலியூரானது, - ஆய்ந்த மலர்-சிறந்த தாமரைமலர்போன்ற; செம் கைக்கு-சிவந்திருக்கை யிலே, உழையிலா - மாலையுடையவரும், தின்ன தோள் தொடும் - வயிய தோள்களைப் பரிசுக்குமடி தாழ்த்துள்ள, கா தில் - காதுகளிலே, சங்கு ஐ குன்றுயிலார் - சங்குருலாகிய அழகிய தோடெனனும் அணியையுடையவரு மாகிய சிவபிரான், சார்பு - சார்ந்துள்ள இடமாம்; (எ - று.)

வலம்புரி - பிரதக்ஷிணமாகச் சுழிந்துள்ளது. சாதாரண சங்கத்தினும் ஆயிரமடங்கு சிறந்தது, வலம்புரி. பூ,மா- பூதேவியுடையவர்களைக் குறிக்கும் போது, வடசொற்கள். கைக்கு-உருபு மயக்கம். “சங்குவெண் டோடுடை யான்” என்றார் பெரியாரும். (எக)

அ0.—(இ - ள்.) தாலம் படைத்து- உலகத்தைச் சிருஷ்டித்தது, அலர்க் கண் தான ஒழுகலால் - தாமரைப்பூவில் தான் வசித்ததால், [தாலம் படைத்து - பனைமரங்களை யுடைத்தாய், அலர் கள் தான் ஒழுகலால்- விளங் குந்தன்மையுள்ள மதுவைத் தான் பெருகவிடுத்தால்], பிரமன்போலும்-பிர மதேவனை ஒக்கின்ற, பொழில் - சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்துள்ள, புலியூ ரே - புலியூரானது, -ஆலம் அருந்த - (பாற்கடலிற்றேன்றிய) ஆலாகல விஷத்தை உண்டதல்ல, கண்டம் கறத்தார் - (தமது) திருக்கழுத்துக் கருமீதமடைந்துள்ளவரும், அனபர் - (தமது) அடியார், அலலை வினை வருந்த - துன்பங்களைவினைக்குங் கருமங்களால் வருத்தமடைய, கண்டு - பார்த்து, அங்கு அறுத்தார் - (அவறறை) அப்பொழுதே ஒழித்தருள்பவரு மாகிய சிவபிரான், வாழவு - வாழுகிடமாம்; (எ - று.)

ஆலம் - ஹாலம்; வடசொல். பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து அதிநின்று எழுந்த பயங்கரமான விஷத்தின் வெப்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அஞ்சியோடின தேவர்கள்முதலியோரது வேண்டுகோளாம் சிவபிரான் அதனை உட்கொண்டு கண்டத்தில் மிறுத்தி அவர்களைக் கரத்தருளின ரென் பது கதை. (அ0)

அக.—(இ - ள்.) மின்னும் மணி வேழத்தால் - விளங்கியசைகிற அடி க்கும்மணிகளையுடையஐராவதயானையை யுடைமையாலும், மேவு அரம் பையால் - விரும்பப்படுகிற ரம்பையென்னுந்தெய்வமகளை யுடைமையாலும், [மின்னும் அணி வேழத்தால் - விளங்குகிற அழகிய கரும்புகளை யுடைமை யாலும், மேவு அரம்பையால் - பொருந்திய வாழைமரங்களை யுடைமையா

னும்], வயல்கள் - கழனிகள், பொன் உலகுக்கு ஒப்பு ஆம் - பொன்மயமான தேவலோகத்துக்குச் சமமாகப்பெற்ற, புலியூரே - புலியூரானது, —உன்னி - (நம்மைத்) தியானித்தி, ஒரு கால் நமா என்றார் - ஒருதாம் 'நம' என்று கூறி-வணங்கிய அடியார்களது, கருத்தி - மனத்திலே, உற்று - பொருந்தி, உருத்தி எதிர்த்த தானம் மா வென்றார் - கோபித்து எதிரிட்ட மதசலத்தைபுடைய விலங்காகிய யானையை வென்றிட்டோராகிய சிவபிரானது, தலம் - இடமாம்; (எ - று.)

அரம்பை, நமா - வடசொற்றிரிபுகள், நம - வணக்கம். (அக)

அஉ.—(இ - ள்.) மா கம் உறைந்தி- சிறந்த விண்ணுலகத்தில் வசித்து, ஆம் மை - பொருந்திய மேகத்தையும், வெள்ளை வாரணம் - (ஐராவத மென்னும்) வெள்ளையானையையும், ஊர்ந்து - (வாகனமாகக்கொண்டு) ஏறிநடத்தி, [மா கம் உறைந்தி - மிகுந்த நீர் பொருந்தி, ஆமை வெள்ளை வாரணம் ஊர்ந்து - ஆமைகளும் வெண்ணிறமான சங்கங்களும் தவழ்ந்து], ஓடை - நீரோடைகள், மகம போகி நிகர் ஆகும் - (நூறு) அசுவமேதயாகத்தைபுடைய தேவோத்திரனுக்குச் சமமாகப் பெற்ற, புலியூரே - புலியூரானது, —தோகை மயில பன் ஏறி வருவார் - கலாபத்தையுடைய மயிலாகிய பறவையின்மேல் ஏறிவருகிற ஸ்ருகக்கடவுளுடைய, போதம் மழலைக்கு - ஞானோபதேசமாகிய குதலைச்சொற்களுக்கு, உவாதார் - மகிழ்ந்தவரும், வெள் ஏற இவருவார் - வெண்ணிறமான இடபத்தின்மேல் ஏறுபவரு மாகிய சிவபிரானது, வீடு - தவகுமிடமாம்; (எ - று.)

போகி - போகமுடையவன்; போகம் - சகாதுபவம். வெள்ளை - பன் புப்பெயர்; ஐ - விருதி. இவருவார், இவர் - பகுதி, உ - சாரியை. (அஉ)

அக.—(இ - ள்.) தேன் திகழும் - வண்டிகள் மொய்க்கும்படியான, மா மலர் - சிறந்த பூக்களை, ஏந்தி - (கைகளில்) எடுத்து, பரவி - துதித்து, தாழ்ந்தி - வணங்கி, [தேன் திகழும் ஆம் அலர் ஏந்தி - தேன்போல இனிமையாய் விளங்குகிற மிகுதியான நீரை யுடைத்தாய், பரவி - விசாலமாய், தாழ்ந்து - ஆழமாய்], அடியார் போன்ற - சிவனடியாரையொத்த, அகழி - அகழியினால், குழும் - குழப்பட்ட, புலியூரே - புலியூரானது, —உளத்தின் ஊன்றி - (தத்தம்) மனத்திலே பதியவைத்து, அயன் - பிரமணம், நத்தன் - சங்கத்தையுடைய திருமாலும், உவந்து - விரும்பி, தொழுது - வணங்கி, ஏத்தம் - துதிக்கப்படுகிற, குளத்தில் நயனத்தன் - நெறியில் (நெருப்புக்) கண்ணையுடைய சிவபிரானது, குடி - வசிக்கமிடமாம்; (எ - று.)

போன்றகழி - விகாரம். அகழப்படுவது, அகழி; அகழ்தல் - தோண்டு தல், இ - செயப்படுபொருள்விருதி. (அக)

அச.—(இ - ள்.) நூல் அளவிட்டு - சாஸ்திரங்களை. அளவுசெய்து முழுவதமறிந்தி, உயர்ந்து - மேனமமபெற்று, நீறு அணிந்து - விபூதியைத் தரித்து, [நூல் அளவு இட்டு - ஏற்றுநூலால் அளவுசெய்யப்பட்டு, உயர்ந்து - ஒங்கி, நீறு அணிந்து - வெண்ணிறச்சண்ணம் பூசி], ஆச இல் மதில் - சிற்பக் குற்றமில்லாத மதில்கள், பூசார்போல்ஆகும் - அநதணர்போலாகப்பெற்ற, புலியூரே - புலியூரானது, —மாச கழலாத - குற்றம் நீங்காத, வல் மதியார்கண் - கொடிய அறிவையுடைய அடியவாலலாதவரிடத்து, உறார் - பொருந்தாதவரும், கண் ஆம் - (தமது முன்று) கண்களாகிய, அழல் ஆதவன் மதியார் - அக்கினியையுஞ் சூரிய சந்திரரையும் உடையவரு மாகிய சிவ பிரான், ஆர்வு - தங்குமிடமாம்; (எ - று.)

பூசார் - பூமியில் தேவர்போல விளங்குபவா. ஆங்கு-அசை. (அச)

அரு.—(இ - ள்.) எல் கோ - விளக்கமான கண்களையுடைய, வரை - கலைபோலப் பெரிய, ஆகு - பெருச்சாரியை, இவரால் - (வாகனமாக) ஏறு

தலால், [எஸ் கோ வரை ஆகி வாலால் - பகற்பொழுதிக்குத் தலைவனான குரியவ்வரையிலும் உயர்ந்தவருதலால்], ஐக்கான் நேர் - விராயகழூர்த் திபைபொதத, பொன் கோபுரம் சேர் - அழகிய கோபுரங்களை யுடைய, புலியூரே-புலியூரானது, -எல் காற்கு இசைக்கும் - (தனது) நல்ல [அழகிய] காலகனில் ஸ்ரீக்கின்ற, கலம்பிளன் - கலம்பனனும் அணியையுடையவ னும், அசைக்கப்பட்ட, கலம்பிளன் - (கலம்பா) பருவதருதை யுடையவனு மாகிய கலம்பிளன், ஆர்வு - விருமிவாழ்மிடம்: (எ - று)

ஓர்சுன் பெருஞ்சான்றிவழவங்கொண்ட முன்வாகளை வருத்த, அவர் கள்வேணம்கோளால் உறையகழூர்த் அழகுநிகத்தை யடக்கி வாகன மாகக் கொண்டன ன்னபதி கதை. ஐங்கான் - ஈனாதிருகலக்ககோமி சித்தலகயம் சிப ஐந்தை யுடையவன். (அரு)

அசு - (இ - ள்) அநிதேதார்த்த - (தன்னை) அளித்த அடியார்களு க்கு, காலகடடி - (தனது) தருவகனைத் தரிசனநாது, ஆறு தலை கட்ட - ஆறுகிட்டகடையாக தரிசனநாது, [புலியூராகரு - (தன்னி ட - உயர்வு) தருமனின் சிறுக்கு, கலம்பட்ட - துருவகந்தை (தன்னி டமி)காண்பதற்கு, அருகில் காட்ட - துருவகந்தைவகையைக் காண்பித்து], அடியை மெய் பொல் - மெய்யுதத, துருடைய முருத்தகடவுளை பொர்த்த, காவனம் - காவனகலம்பிளன் - (தன்னை) அளித்த அடியார்களு க்கு, அசு - அக்காடாதி, கோவையு - கரு - அழகுநிகத்தை, பால் ணைத்தரு - துருவகந்தைவகையைக் காண்பித்து, அசு - அக்காடாதி, மாமனு க்கு - (தமது) பரிபாசகிய தக்காடாதிவகையைக் காண்பித்து, அநிதே தலையை, ஸ்ரீ - (சேர்) கல - தலையாக, கட்ட - (தன்னை) அளித்த அடியார்களு க்கு, கலம்பிளன் - தலையாக, (எ - று.)

பிருகண் - பிருகவாழ் சாபதன்படி. இராமையிலேயே தந்தையை யுந்தாபையுந்தாத பன்விரைபுபுளிகருடிபுளா பருகியவருத்தந்தை மது ணைச்சேமருகதரக்கடவுள் நோக்கிப் பருவகருணைகூர்ந்து உடனே தாய்ப் பன்றியினையுடையவருத்தந்தை முன்விரைபுபுளிகருடிபுளா பருகியவருத்தந்தை காத்தரு னின் சென்னைகதை. இவ்விரைபுபுளிகருடிபுளா பருகியவருத்தந்தை அநிதேதலையுடையவருத்தந்தை வாமகடகருடி அருகாக் கிற கட்டவுளதிகாரு ணியத்தைக் காட்டுதற்கு பாண்டிபாட்டில் குருவிருந்ததனை யென் னுமூரில் வாழ்ந்தகலம்பனனும் ஸ்ரீவீரவாளான் பெற்ற பன்விரைபுபுளிகரு ணிகருடிப் பெற்றோரிடத்தின் னோடோய்குடி வனத்திறசென்று அங்குத் தவஞ்சையதுகொண்டிருந்த பிருகண்பதிபகவானது யோகனில் குலையம்படி அவர்மேற் கருமுதலியவற்றை வாரிவீச, அவர் சினங்கொண்டு பன்றிகளாம் படிசுரிக்க, அங்ஙனமே அபிவினைகள் பன்றிக்குடிகளாயின ரென்றும், இவற்றின் தந்தையுந் தாயுமாகிய பன்றிகள் ராஜராஜபாண்டியனால் வேட் டையிற கொல்லப்பட்டு இறந்தன வென்றும் அதிக. சிவபிரான்கட் டைப்படி வேர்வியையழித்தித் தக்கமுனிவரைத் தலையத்தணித்த வீரபத் திரக்கடவுள், பின்பு பிரமன்வேணம்கோளால் அச்சிவனருளிய ஆணையின் படி ஓராட்டுத்தலைபத் தக்கனுடம்பின்மீது வைத்துபுணர்த்தி அவனையுந் ந்தெழும்படி செய்தருளின ரென்பது கதை. உமாதேவி ஒருகாலத்தில் தக் கன்மகராப்பிற் றந்து பரமசிவனை மனஞ்செய்துகொண்டதனால், தக்கன் சிவனுக்கு மாமனாவான்; மாமன்-இவகே, மனைவியின்தந்தை. (அசு)

அள - (இ - ள்) மெய் பவம் காய்ந்தி - உண்மையாக (தன்னையோது வாரது) பாவுங்களை ஒழித்தி, அங்கு அமலம் மிக்க - அவ்வாறு தூய்மை மிகுந்த, [மெய் பவம் காய்ந்து - (தன்னில்முழுகியவாறு) உடம்போடுகூடிய

பிறப்புக்களை யொழித்தி, அம் கமலம் மிக்க - அழகியதாமரைவிதைந்தி, சிவகங்கையது - சிவகங்கையென்னும் புண்ணியநீர்த்தமானது, பொப்பபு இல் மறைக்கு ஒப்பு ஆம் - பொப்பநிலையில்லாத வேதங்களுக்குச் சமமாகப் பெற்ற, புலியூரே - புலியூரானது, —மை பனைபோல் தொங்கு-சுரியபனைமாம் போல (புபரியதாய்)த் தொங்குகிற, அத்தனுக்கு- (துதிக்கையைபுடையவிரையகமூர்த்திக்கு, ஐயர்-தலைவரும், தாய் பெரு மால் வரை ஆம்-தாய்மையை புடைய உயர்ந்த பெரிய மேருகிரியாகிய, தங்கம் தனு - பொன்மயமான வில்லை ஏந்திய, கையர் - கையைபுடையவரு மாகிய சிவபிரான், சார்பு - சார்த்துள்ள இடமாம்; (எ - று.)

பொப்பபு இல் மறை - உன்மையேகூறும்வேதம். அததன்-வாஸ்தன்; வடசொற்றிப்பு. மேரு பொன்மையாதல், தங்கத்தனு என்றது. (அ.எ) அ.அ.—(இ - ள்.) கால் ஆயிரத்தால் - ஆயிரவகால்களையுடைமையாலும், கதிர் மணி சூட்டால் - ஒளியையுடைய மாணிக்கத்தைபுடைய உசன்க்கொண்டையையுடைமையாலும், [கால் ஆயிரத்தால் - ஆயிரத்தானைகளையுடைமையாலும், கதிர் மணி சூட்டால் - விளங்குகிற இரத்தினங்களைப்பித்த சிகரத்தையுடைமையாலும்], சோடல் போல் - ஆகிசேஷனைப்பாக்கின்ற, ஆலயம் - மண்டபம், சேர் - பொருந்திய, புலியூரே - புலியூரானது, —பால் ஆயிரத்தாளுக்கும் - பாற்கடலுண்டாக்கிய விஷத்தையும், அப்பு ஆர்தமையும் - கங்காபுலம் ஆத்திபூமாரி என்பவற்றையும், களமசடை இட்டு - (முறைபே) கண்டத்திலுஞ் சடையிலும் வைத்து, இரதநம் சுமப்பார் - விருகக்கூந்தவராகிய சிவபிரான், இடம் - வீடாம்; (எ - று.)

பாம்பிற்கு உடம்புமுழுவதிலும் கால்களுள்ளன வெண்பராதலின், 'காலாயிரத்தால்' என்றது. ஆலயம் எனது, இயகே கோயிலின் ஒருபகுதியாகிய ஆயிரக்காலமண்டபத்தை. நஞ்சு களத்தி இட்டு, அப்பு ஆர்தமைச் சடையிட்டு என்று முறைபே சென்ற ஸ்ரீயைதலால், மூன்றாமடி - முறைநிற னிறைப்பொருள்கோள். வடதேசத்திலுந்து அநேகஞ்சயங்குதுகளுடனே தனதுமாணிக்கர்பலமோடும் மதுரைக்குவந்து அரசனாகப் பல்வாறு சம்மானிக்கப்பட்டு அளவுக்குவிஞ்சினசெருக்குகல்காணி திரிந்த ஏமநாதன்னன்பா னொரு வீணைப்பாட்கண் வெல்லவிரும்பிய அம்மதுரையிலிராஜமைஸ்தர பாடகனாகிய பாணபத்திரன்என்பவனது வேண்டுகோளாற் சோமகந்தரக் கடவுள் ஒருவிரகுதலையுஞ்சென்று ஏமநாதன்வீட்டையடைந்து வீணைப் பட்டி அதிமசாதாரியன்னுமிராகத்தையமைத்து வாசித்துக் கருவியுங்கண்ட முமொக்க யாவருமவியக்குமாறு பாடி அவனை அனதைக்கொன்றுங்காண்டு அஞ்சியோடிப்போமபடி செய்தன ரென்பது கதை. இரதநம் - வடசொல்.

அ.க.—(இ - ள்.) தக்க கலை தெரியுந்தன்னால்-சுமந்தசாஸ்திரங்களை ஆராய்தலினால், [(ஆகமவிதிப்படி தனக்கு) ஏற்றஆடையையும்பூமாலையையு முடைமையாலும்], யயாசரை ஒப்பு - வேதவிபாசமுனிவரைப் போலுதலையுடைய, கொடி கம்பம் - ஆவசஸ்தம்பம், சேர் - பொருதப்பெற்ற, புலியூரே - புலியூரானது, —எக்கியத்தில் - (தக்கமுனிவனது) வேள்வியில், ஆதவ னார்-சூரியதேவன், பல்லு கெட்டு - பல்லுடைந்து, பாற - ஓழிம்படி, புடைத்தி - அடித்து, மறை சொல்லுகரு எட்டாதவலர்-வேதவாக்கியங்களுக்கு எட்டாதவராகிய சிவபிரான், தோய்வு - பொருந்தமிடமாம்; (எ - று.)

கலைதெரியல் - உபமானத்திலு, இரண்டனுபுத்தொகை; உபமேயத்திலு, உம்மைத்தொகை. விபாஸர் என்னும் வடசொல்லுக்கு - (வேதங்களை) வகுத்தவ ரென்று பொருள். கம்பம் - ஸ்தம்பம், எக்கியம் - யஜ்ஞம், ஆதவன் - ஆதபன்; வடசொற்றிப்புகள். ஆதபன் - நன்றாய்த்திப்பவன். வீரபத்திரக்கடவுள் தக்கனவேள்விதகர்த்தகாலத்திற் பல்லுநீர்தவன

துவாதசாதித்தருள் பூஷாஎன்பவ னென அறிக. வியாசர் தக்ககலை தெரி
யல் - வேதங்கனையும் புராணங்கனையும் ஆராய்ந்து வரையறைசெய்து ஒழு
ங்குபடுத்தல். (அக)

கூ. — (தி. - ஈ.) பாடும் இசையால் - பாடுகிறதென்கிறதையுடையதாயும், தனம் குமபத்தால் - கொடுக்கக்கூடிய குடங்களை யுடையதாயும், பாடும் இசையால் - (யாவாழும்) அறித்துப்பாடப்படுகிற கீர்த்தியை யுடையதாயும், தனம் குமபத்தால் - பொன்னினாலாகிய கலசத்தையுடையதாயும்], சிவகம் - தேவாலயம், பூடனம் வெள் மின்னள் ஆம் - ஆபரணங்களைப் பணிந்த வெள்ளை மூடைய நின்னல்போன்ற சரசுவதியைப் போக்க மீட்டும், பூடே - பத்யூரணது, —வேடன் அடி தரிக்கும் - வேட்போர்த்திதேவரீர்ப்பு கண்ணப்பரையனாகு பாதத்தை மேற்கொண்ட, கோவா - கண்ணெழுந்தாயும், ஆம் குழுத்து - விஷத்தையுள்ளி, அமரர் தயா அறிக்கும் - தேவதாருத்தொருங்கின யாழித்த, கோவார் - (யாவர்க்கு) தலைநகராகிய சிவபிரகாச, குழு - இரப்பிடமாம்; (எ - று.)

தினனாள் சிவந்தி இவையாவனாகே சரிபார்க்குத தெரிவிக்கும்பொருட்டு, தவறாது, அன்னாள் உபசாரம் வாங்குகமே, தமதுவலக்கண்ணினையுடுத்திக்குவிரப்பண்ண, தினனாள் பல்வகைமருந்திகள் செம்பதம் அளிப்பதற்குத் தடையாடாமை, உபசாரங்களை அடிமனினுலேயிட்டுச் சுவரம் பூண்டபகன்விலே, உபசாரம் மருந்திலே இரத்தத் தடைப்பட்டதைக் கண்டு அளவிராமகிழ்ச்சி உண்டாகுகமே, திருக்கா னத்திசேசர் மறவெருதகண்ணிர், உம இரதம் கொரிப்பண்ண, அங்கும் கமம் மறவெருதகண்ணிர் தேரண்டியங்கே உடங்குகுதி, அகண்ணையிழைக்காலத்தின் சுவரம் பூண்டபகன் இன்மேல் திருக்கிறதென்று தமதுத்தெரியும்பொருட்டிற் தமதுருத்சநுபக்காய் அவாகண்ணினருகிலே பூன்றிக்கொண்டு, பின்பு தமதுகண்ணைத் தோண்டத்தொடங்கின ரென்பது கதை. தனம் என்னுழைசெய்வததிர்ப்பயர், இங்கே இலக்கணையாய் பொன்சுயணர்த்திற்று. அனகம்-அகந்நாறம் என்னும்வடசொல்லின் சிதைவு; இசை ஜிராலயத்திர்ப்பயர், பின்பு எல்லாசூலயங்கட்கும் பொதுப்பெயராய் வழங்கலாயிற்று: இதன் அஜகந்நாமென்றதன் சிதைவென்றுங் கொள்ளலாம்: பிற்பிலவர்த கடவுளின்சேகாய் லென்று பொருள்படும். பூஷணம் - வடசொல்; அலங்காரஞ்செய்வதென்று பொருள். (க0)

கூக —(இ - ன்.) வான்மீதி எழும்புகையால் - ஆகாயமார்க்கத்திலே உயர்ந்தசெல்வதலாலும், மா இரத்ததால் - குதிரையுண்ட தேரையுடை மையாலும், [வான்மீதி எழும் புகையால்-ஆகாயத்தின்மேலு எழுகிற புகை பையுடைமையாலும், மா இரத்ததால்-சிறந்த விரதங்களை அதுஷ்டித்தலாலும்], கதிரோன் டோல் - குரிப்பன்போன்ற, மா மகம் - பெரிய யாகங்களை, செய் - செய்தற்கிடமான, புலியூரே - புலியூரானது, —தேன் மாறு - தேன் நீங்காத, ஆயிரம் தோடு தன்மீது - ஆயிரம் இதழ்கள் விளங்குகிற, அம்பு யன் - தாமரைப்பூவில் வாழும் பிரமனது, தலைப - சிரசை, ஓடு ஆய் - ஸ்சைசயோடாகக் காரணம், இரந்தான்-பிச்சையெடுத்தவருகிய சிவபிரான், உறைவு - வசிக்குமிடமாம்; (எ - று) —தான்-அசை.

ஆய் - ஆக; செய்வெனச்செய்திந்திரிபு. அம்புதும் - நீரிழிவப்பழை.
கூட.—(இ - ன்.) ஆம் கருணையோடு-பொருந்தின அருளுடனே, அமு
து நந்து-(தனது) அமிதகிரணங்களைக் கொடுத்த, அங்கு அ அலை நீக்கி -
மூவ்வாறு அப்படிப்பட்ட இருளை ஒழித்து, [ஆம் கருணையோடு - நிறை
த பொறிக்கரியுடனே, அமுது நந்து - இனியவுணவை (எவர்க்கும்) கொடு
க்க, அம் கவலை நீக்கி - நீண்பபற்றிய தாகக்கவந்தெய்யு மொழித்து],

மடம் - சத்தியங்கள், பூ கலை இர்து ஒப்பு ஆம் - அழகிய கலைகளிறைந்த சத்திரனுக்குச் சமமாகப்பெற்ற, புலியூரே-புலியூரானது, —வாங்கும்-பெற்ற, வரம்-வரத்தைபுடைய, கம்பலம்-அச்சந்தருந்தன்மையுள்ள, வாணன் - பாணசானது, வாயில் - வீட்டுவாயிலில், காத்து - காவலபுடைய, அன்பர்க்கு இரங்குதன்மையுடையார்க்கு அருள்செய்யுந்தன்மையுள்ள, அம்பலம் வாணன் - பொன்னம்பலத்தில் வாழ்பவருடைய சிவபிரானது, இல்-இடமாம்; (எ - று.)

பாணசானென்பவன் ஒருகாலத்திற் சிவனைக்ஞாந்ததுப பஸாராள் அருந்தவஞ்செய்து முடிக்க, சிவபிரான் அவனுக்குப் பிரதயட்சமாய்த் திருடனக்காட்சி தந்தருள், அப்பொழுது அவன் இரண்டு கைகளாலும் அழகாக மத்தளத்தட்ட, சிவபிரான் அருள்கூர்ந்து அவனுக்கு அயிரைகககையும் ஒரு ப்புமதியையும் அளவிறு தலத்தையும் மிக்கசெலவந்தையும் மதறும் பல வாங்கியுங் கொடுத்தருள், பெற்றவாழாந் நந்த அவவகாநாசன மற் றொருகாலத்தில கைலாசத்தச்சென்று பரமசிவன் ஈடனஞ்செய்கையில் தனது ஆயிரங்கககரால் ம்ருததகம் அடிக்க, சிவபிரான் அவன்பக்கல மிக அன்புகொண்டு, 'வேண்டியவருகேள்' எனன், அவன் அப்பொழுதுயான் உன்னை எப்பொழுதும் தரிசுகளும்படி நீ அம்கையோடும் விநாயக சபிர மணியரோடும் பிரமதகனங்கனோடும் என்மான்ககவாயில் இருந்தருளி வேண்டும்' என்று வேண்ட, அவனுக்கு அங்ஙனமே அருள்தாது அவன்வா யிலிற்.கடவுள் காவலசெய்திருக்கின்றன ரென்பதி கன த கமட்டுபுனபது, கம்பலம்என ஈறுதிரித்தது; ஸ்ரீ, கம்பலம் - போரையுடைய வாணனென் றும் உணாக்கலாம்; ஒருகாலத்திற் சிவபிரானையே வாணன் செருக்கினற் போருக்கழைத்தான். கம்பல என்று டிரித்தது, பலதகையுடைய என்று உணாத்தல் கதைக்குப்பொருத்தது. வாணன் - வட்டசாந்நிர்பு. வாயில் - இலவாய் என்பதில் இலக்கடைபோலி; வீட்டின முன்னிட மென்று பொ ருள். அல்லன்பதன் இரண்டாம்வேற்றுமையாகிய அல்லன்பதன், அலை யெனத் தொக்கது. வாணன் - வாழான். மடம் - பெரியோர்வசிக்ருமிடம்.

கூட. — (இ - ள்.) ஐ அமபு எய்த - ஐந்தமலாம்புகளைப் பிர யோகித்து, தார் அணி மகிழ் இட்டு - மாலையாகப்பொருதின் மகிழும்பு வைத் தரித்தி, [ஐயம் பெய்து - (இரப்பவர்க்கு) பிச்சையட்டு, தாரணி மகிழ் இட்டு-உலகத்தவார்க்கு மகிழ்ச்சியைச்செய்து], அங்கசனபோல- மன மதவன்பாககின்ற, பொய் இல் சத்திரம் - (எவர்க்குந்) தவறுதல்ல்லாத சத்திரங்கள், சூழ் - சுற்றிலும்ருககப்பெற்ற, புலியூரே - புலியூரானது, — பை அரவு மீதி ஆம் - படத்தைபுடைய பாம்புகள் (ஆபரணமாக) மேலே பொருந்தப்பெற்ற, புயத்திரர் - திருத்தொளகையுடையவரும், மக்க முயல் மேல் அழுத்தும் - வலிமைம்குந்த முயலகன்மேலே அழுந்த வைத்த, பாத அம்புயத்தினார் - திருவடித்தாமவாயுடையவரும் ஆகிய சிவபிரான், பற்று - விருமபியெழுந்தருளியிருக்கு மிடமாம்; (எ - று.)

“விலக்கில் சாலை யாவர்க்கும்” என்றார் சிந்தாமணியாரும். முயல் - முயலகன் என்பதன் விகாரம். தாருகவனமுனிவ லேவிய முயலகனென் னுங் கொடியவனது முதுகின்மீது பரமசிவன் திருவடியை ஊன்றி ஈடித் தன் ரென்பதி பிரசித்தம். மன்மதனது டஞ்சபுஷ்பபாணவகன் - தாமரை, அசோகம், மா, மல்லிகை, நீலோற்பலம் எனபன. தாரணி - தாணி; வட கொல்விகாரம். ஏ-அசை (கூட.)

கசு.—(இ-ள்.) மால் புணர்ந்து- பெருமையைப் பொருந்தி, நீறு அணி ந்தி - விபூதியைத் தரித்து, மா மதி மேலட்டு - சிறந்த அறிவு மிகுந்து, [முடி புணர்ந்து - மேகமண்டலத்தைச்சேர்ந்து, நீறு அணிந்து - வெண்ணி மச் சண்ணம் பூசப்பட்டி, மா மதி மேல் இட்டு-பெரிய சத்திரன் தன்மீது

[ருந்தப்பெற்று], உயர்ந்தோர் போல் - பெரியோர்களை ஒக்கின்ற, பல மாடம் - அநேக உபரிகைகளின்கள், சேர் - பொருந்தப்பெற்ற, புலியூரே - புலியூரானது, — குல பெற - கிணையப்பெற்ற, வெண கோடு - வெண்ணிறமான சுவர்களை, உந்தி - கொழித்தத் தள்ளுகிற, அலை - அலைகளையுடைய கடல், வளை - சூழ்தலையுடைய, பார் - நிலவுகத்திலுள்ளவர்கள், கூட்ப - (தம்மைக்) எனக்குவித்து வணங்க, மறை செய்க்கு - வேதம்வல்ல பிராமணருமாரன்பாருடடு, அயன் முன் தேமும் தலைவனைப்பார் - பிரமன் முன் நெருங்கால் தேடிக்கொணும்போன (தமது) புகழைய வணக்குபவராகிய சிவ பிரான், சேர்வு - தன்முட்டமாம்; (எ - று.)

இப்பாதிபிலுள்ள கதை, கீழ் ஐந்தாளுசெய்யுளுரையிற் கூறப்பட்டது. பார் - ஆகுபெயர். (கசு)

கசு. — (இ - ள்.) எப போதும் நல மணம் தோய்ந்து - எல்லா மலர் கலந்து போத வாசனப் போருகி, ஏற்பவர்க்கு இடம் - வந்துயாசிப்பவர்க்குத் தானாகவெப்பது, [எ] போதும் நலமணம் தோய்ந்து - எடபொழுதும் நலம் கயமாணவகர் பொருகி, ஏற்பவர்க்கு இடம் - தக்கவர்க்கு இடங் கொடுக்கி, ஈந்தக - ஈடப் பெற - பஞ்ச தேவத நக்களுக்கஞ்ச சமமாகச் சோலலப்படுகிற, வதி - தே நக்களையுடைய, புலியூரே - புலியூரானது, — மெய்ப்பு ஆன - உண்மைபொருது, நந்தி - நந்தி தேவரை, பரியார் - வாகனமாகக்கொண்டவந், நாரியாதது, அயன் அரிக்கும் - தாமரைப்பூவில் வாழுகிற பிரமனுக்கு நந்தி நமர்வுகடும், சகதிப்பு அரியார் - சேர்த்தற்கு அருமையான வருமாகிய சிவரானது, தலம் - இடமாம்; (எ - று.)

ஏற்பவர், எல் - பகுதி ஐந்தந் - சந்தாரம், மந்தாரம், பாரிஜாதம், கலபகம், அரிசந்தனம் என்பன. மெய்ப்பு - மெய்ச்சுதல், கொண்டாடப்படுதல் என்றங் கொள்ளலாம். பரிஎன்னுங் குதிரைப்பெயர், இவரு, வாகனமென்னுமரத்தியாய் கின்றது. நாரியாதது என்பதை அரிக்குகாட்டி, திருவுர்த்தித்தாமரைபையுடைய என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (கரு)

கசு. — (இ - ள்.) சோபனத்தை சோந்தி - மங்காத்தை யடைந்து, செங்கோல் தூக்கி - செங்கோலேயேந்தி, [சோபனத்தை சேர்ந்தி - படிக்கலைப்பொருந்தி, செம கோல் தூக்கி - ஒழுங்கான தூண்கள் நாட்டப்பட்டு], உயர் தோரணம் - உயர்ந்ததோரணம், பூபதிக்கு ஒப்பு ஆகும் - அசனுக்குச் சமமாகப்பெற்ற, புலியூரே - புலியூரானது, — தாபரம் - நிலிபெற்ற, என் திக்கு எனும் - எட்டுக்குக் நக்களென்கிற, ஆசாரத்தார் - ஆடைபையுடையவரும், கிட்டர் - கிட்டுகள் தித்திக்கும் - பெரியோர்காதுமனத்தில இளிக்கிற, இக்கு எனும் மா சாரத்தார் - கரும்பையோத்த மக்ககையுடையவருமாகிய சிவரானது, இல் - இடமாம்; (எ - று.)

தே ரணம் - வெளிவாயினன்று கொள்ளலாம். சோபனம் - படியென்னும் பொருளில் ஸோடாபம் எனனும் வடசொல்லின் விகாரம். பூபதி - பூமிக்குத்தலைவன். தாபரம் - ஸ்த்துவரம், கிட்டர் - கிஷ்டர்; வடசொற்றிரிபுகள். தித்திக்கும் எனனும் பெயரெச்சத்தில், தித்தி - பகுதி. (கசு)

கசு. — (இ - ள்.) அம் மழை கண்ணால் - அழகிய மழைபோலக்குளிர்ந்த கண்களையுடையமயாலும், காலால் ஆடுதலால் - (தமது) பாதங்களால் நரத்தனஞ்செய்தலாலும், [அ மழை கண்ணால் - அந்தமேகமண்டலத்தினிடத்த யளாவுதலாலும், காலால் ஆடுதலால் - காற்றால் அசைதலாலும்], கேதனங்கள் - துவசங்கள், பொம்மல் முனையார் ஆம் - பொலிகையுடைய தனங்களையுடைய மகளிரை யொத்திருக்கப்பெற்ற, புலியூரே - புலியூரானது, — பொங்கு அரவின் - சேறகின்ற நாகங்களாகிய, நல் பணி - சிறந்த ஆபரணங்களை, சம்மதி ஆய் - உடனப்படு, வார் பொன் சடைக்கு இட்டார் -

நீண்ட பொன்னிறமானசடையில் தரித்தவரும், கிரணம் செம் கரம் இணந்த பணிவார்-கிரணங்களாயிடு சிவந்தகைகளையுடைய சூரியனால் வணங்கப்படு பவரு மாகிய சிவபிரான், சேர்வு-சேருமிடமாம்; (எ - று)

கேதகம், ஸம்மதி, இரன் - வடசொற்கள். பொம்மல-பருமையுமாம். ஆம் - உலகமவருபு. (கௌ)

கூஅ.—(இ - ள்) மால் அகலம் உற்று - திருமாலின் திருமார்பைச் சேர்ந்தி, மணி வடம் பூண்டு-இரத்தினகூர்த்தை அணிந்து, [மால் அகலம் உற்று-மிக்கவிசாலம்பொருந்த, மணி வடம் பூண்டு-(அடக்கம் மணிகளையும் (இ முக்கும்) வடங்களையும் உடைத்தாட], இரத்திரையாள் போல்-திருமகளை வுக்கின்ற, இரதம் - தேர்கார், ஆநம்-டொருந்தப்பெற்ற, புலியூர்-புலியூரானது,—பாலனை கொலுவான் - (தமது, து மாரனைக் கொன்றவரான சிறுதொண்டநாயனாத, அகத்தை - மால் மகபிலைள்ள, ஸன்-தளசு. ய, ஸன்-புசித்தருளாதவரும், வான். அ ககன் மா முடிமேல்-வாளாயுதத்தையுடைய இராவணனது பெரிய தலைகளின்மேல், காலாகதம் தளன்றி ௧௧-(தமது இடக்காதபெருவிரல்களாகததை அழுத்தினவரு மாகிய சிவபிரான். காபட - காக்குமிடமாம்; (எ - று)

இரத்திரை-இரத்திரை என்று—பொடித்திரிபு அகத்தை யென லுள்ள ஐகாரத்தை உரு மயக்கமென்றுவது சாரி யபென்றுவது கொள்க ராவணனுக்கு வான், சிவபிரான் பின்னர அவன்செய்தசு மவேதகீதத்து. கு மகிழ்ந்து நகர்த்து. காலாகதம் தளன்றி ௧௧ - தமதுபருவடியால் கைலாச மலையை அழுத்தியவ ரென்றவ கொள்ளலாம். இராவணன தனதுபேராம லால் இருபதுகைகளையுட கீழ்க்கொடுத்திக வகலாசமலையைப் பெயர்த்து எறித்தத் தனது பத்தித்தலைகளின்மேலும் வைத்தததுக்கி அப்பாலெறிந தவிட்டுச் செலவதாக முடிவாகையால், சிவபிரான் திருவடிவிலேயுள்ள அழுத் த, அம்மலையின்கீழ்க்கப்பட்டு அய்வி ராவணனது தலைகளுங் கைகளும் நெரிந் தன வெனக; “கங்கிப தேர்செலாது கயிலாயத்து கருதே லுன்வீர மொழி நீ, முடுகுவ தன்று தன்ம மெனநின்று பாகன் மொழிவாண் நன்று முனியா, விந்விடு வென்று சென்று விரைவுற தாக்கன் வடையுற நெருக்க முடிதோள், நெடுநெடு விற்ற வீழ் விடலுறற டாத நினைவுறற தெனறன மனனே” எனத் திருநாவுக்கரசநாயனாரும், “பாவகிலா வரக்கன கயிலையன நெ றிப்பப் பலதலை முடியொடு தோளனவ றொரிய, வேறுகிய விரலா லானறி யன் தவறகே யொளிதிகழ் வாளது கொடுத்து” எனத் திருஞானசம பந்தமூர்த்திராயனாரும், “அரக்கன் முடிக்கறக ண்டர்த்திடடவெம் மாதிரி ரான்” எனச் சுந்தரமூர்த்திராயனாரும் அருள்செய்தவாறு காண்க. “இரத மூரும்” என்பாடத்துக்கு -தேர்கள் செலவு மென்க. (கஅ)

கூக.—(இ - ள்) செலவம் திருந்திடலால் - ஐகவரியம் மிகுந்திருந்த லால், சேர் முடத்தால் - பொருந்தின முடத்தன்மையினால், [செல் வரது இருந்திடலால்-மேகம் வந்து (தன்மீது) தங்கப்பெறுதலால், சேர் முடத் தால் - பொருந்தின வளைவுத்தன்மை யுடைமையால், பிங்கலன் நேர் புல லும் - குபோனுக்குச் சமமாகப் பொருந்தின, தெயகு - தென்னைமரங்கள், லுங்கும் - உயர்ந்திருக்கப்பெற்ற, புலியூர் - புலியூரானது,—மெல் இதழ் வாய் விண்ட- மென்மையான பூவிதழ்கள் முறுக்குமலர்ந்த, கடுக்கையான-சொன்னமாலையையுடைய ஆம், மேல் நாள் -முன்னொருகாலத்தில், அம ரருக்கு ஆ - தேவர்களைக் க்கும்பொருட்டாக, உண்ட - அமுதுசெய்த ருளின, கடு - விஷம், க - ரா - கைக்கப்பெறுதவரு மாகிய சிவபிரானது, ண்டர்-ணடாம்; (எ - று)

கைலாசமலையின் ஒருபக்கத்திலிருந்து தவஞ்செய்துநின்ற குபேரன் அவ்
 'சுத்த உமாதேவியை ஊன்றிப்பார்த்தகாரணத்தால் கண்ணொளிபசுந்து
 யகாஷ்டியங்கள்' எனப் பெயர்பெற்றான். பிங்கலன் - பிங்கலர்மமுடைய
 வன்; பிங்கலம் - கறுப்புக்கலந்த பொன்னிறம். குடேரீனுக்கு முடத்தன்மை
 நேர்தவல்லாததை வந்தவிடத்திற் காண்க; தகூ முனிவாயாகத்தில விர
 பத்திரை குரியன்முதலியோர்க்குச் சுவைகையகவின்னங்கள் நேர்ந்தது
 போல, இவனுக்கும் அவரு முடத்தன்மை நோந்திருக்கலாம்: முடம்-உறுப
 பக்குமைபென்ற மாத்திரமாய், கண்ணொளிமுகங்கியதையேயுமாகலாம்.

௧௦௦.—(இ - ள்.) மா கமண்டலம் தாகுதி - சிறந்த கமண்டலமென்
 னுஞ் சலபாத்தி-த்தை (க்கையில) தரித்தி, வன் தமீழ் பூத்தி - சிறந்த
 தம். பிங்கலனத்தைத் தந்தி, ஆறு விடா - காவிரிநதியைப் பெருகவிட்டு,
 [மாகம் மண்டலம் தாகுதி - பெரிய விண்ணுலகவிட்டத்தை (த்தன்மேல்)
 உடைத்தாய், வண்டு அமீழ் பூத்தி விடா - வண்டுகள் (தேனில்) மூழ்கப்
 பெற பூக்களையும் குள்களையும் வெள்விட்டு], பூகமும் - பாக்குமாயும்,
 கும்பன் சீர் - அகத்தியர்களுக்கமமாகப்பெற, பு. பூ - புலபூரானது, -
 ஆகமங்கள் கூறு பூம் மா வாக்கிவர் - (இருபத்தெட்டு) ஆகமங்களை
 வகுத்திட்ட சமந்தநிநுவாயையுடையவரும், கூடல இறைக்கு ஆ - மது
 ரைப்பதயாசன அரிமர்ந்தனபாண்டியனுக்காக, ரியை - நரிகளை, ஏறி
 ரும் மா ஆக்கிவர் - ஏறிகுருதிமைகளாகச் செய்தருளியவரு மாகிய சிவ
 பிரானது, இல் - இடமாம். (எ - று.)

கமண்டலமுனிவர்க்குரியதாநித்யமெனக் கருமக்கோல மனையே,
 ஆயுங் காலையந்தணர்க் குரிப' எனவூர எதலாகாடையதநாலும் அறிக. கங்
 காதிர்த்தவகொணடுவந்த அகத்தியமுனிவரது கமண்டலம் குடகும்பச்சார
 லிற் காக்கைவடிவவகொண்ட விநாயகராற் கவிழ்க்கப்பட்டு அதிலிருந்து
 காவேரிநிபெருகிய தென அறிக அகத்தியா கைலாசத்தில ஸர்வஜ்ஞராகிய
 சிவபிரானிடத்தும் சுப்பிரமணியமூர்த்தியிடத்திற் தமபிங்கலங்களை உப
 தேசம்பெற்று வட்டிசைகிவத தென்திசையாது மலயமலையிலிருந்து சிற்ற
 கத்தியம் பேரகத்தியம் என்னுந் தமபிங்கலங்களுலகளை இயற்றி, அவற்
 றைத் தொலகாப்பியர் முதலிய மாணாக்கரடன்னிருவர்க்குவு கற்பித்திக்
 கொடுத்தி அந்தப்பாஷைபைச் சுததமாக உலகத்திற் பரவச்செய்தன
 ரெனக. அகத்தியர் - தமிழ்க் குரிய முனிவ ராதலின், அவரை உவமைகூறிய
 தோடு இத்தமிழ்ப்பிரேர்த்ததை முடித்தனர், இந்நூலாகரிய ரென்க. ஊர்
 வசினையக்கண்டு காத்தல்கொண்ட மதிரன வநனை என்னும் இரண்டுதேவ
 ர்களாது விருப்பத்தால் ஒருகுடத்தின்ன பிறந்தவ ரிய ராதலின, இவர்க்
 குக் கும்பமென்று ஒருபெயர்; கும்பம் - குடம். சீர் - உவமவுருபு. சதாசிவ
 மூர்த்தியினுடைய ஐந்தாமுகங்களுள்ளும், சத்தியோகாதமுகத்தினின்று-கா
 மிகம் யோகஜம் சிந்தியம் காரணம் அளிதம் என்னும்பூதாகமங்களும்,
 வாமதேவமுகத்தினின்று-தீபதம் சூக்குமம் சகசசிரம் அஞ்சமான் சுப்பிர
 பேதம் என்னும் ஐந்தாகமங்களும், அகோரமுகத்தினின்று - விசயம் நிச்ச
 வாசம் சவாயம்புவம் ஆக்கினேபம் வீரம் என்னும் ஐந்தாகமங்களும், தம
 புருடமுகத்தினின்று - ரொளவம் மருடம் விமலம் சூது நூனம் முகவிம
 பம் என்னும் ஐந்தாகமங்களும், ஈசானமுகத்தினின்று - புரோமகீதம் இல
 ளிதம் சித்தம் சந்தாமம் சருவோக்தம் பாரமேசரம் கிரணம் வாதுளம் எ
 ன்னும் எட்டாகமங்களும் ஆக இருபத்தெட்டு ஆகமங்களுந் தோன்றின.
 இவை - ஞானபாதம் யோகபாதம் கிரியாபாதம் சரியாபாதம் என்று தனித்
 தனி நான்குபாதங்களை யுடையனவாயிருக்கும். (௧௦௦)

புலியூர்வெண்பா முற்றிற்று.

(இ - ள்.) சினைபெற்ற புலிபூர்விஷயமாக ஒழுங்குபடக்கூறப்பட்டு, ஓயன்பாக்கள் தூறும்; அவற்றுள், ஆராயுமிடத்தி, முதலிருபத்தைத் தவிர, பா. ஒருவகையாம்; அதன்பின்னுள்ள ஒவ்வொரு இருபத்தைக்கும் ஒவ்வெருவகையாம்; (எ - ற்.)

மூதல் இருபத்தைத்து கவிகள் - முன்னிரண்டடி தலமகிமையும், பின்னிரண்டடி திரிபுமாகவும்; அதன்பின் இருபத்தைத்து கவிகள் - முன்னிரண்டடி தலமகிமையும், பின்னிரண்டடி யமகமுமாகவும்; அதன்பின் இருபத்தைத்து கவிகள் - முன்னிரண்டடி சிலேடையும், பின்னிரண்டடி திரிபுமாகவும்; அதன்பின் இருபத்தைத்து கவிகள் - முன்னிரண்டடி சிலேடைபற்றிய உவமையும், பின்னிரண்டடி திரிபுமாகவும் வந்தவாறு காண்க. இந்நூலின் முதலாமபத்துபாடல்களில் பெரும்பாலும் மூத்தலத்தைப்பற்றிய கதைகள் வந்துள்ளன. எல்லாச் செய்யுள்களிலும் பின்னிரண்டடி சிலிரோன்றி கிமைபைப் பலவகையாலும் கூறும். யமகமாவது - எழுத்து மூன்றுமையப்பட்டுச் சொற்பொருள்கள் வேறப்பட்டிருப்பது; இது தமது மடக்கென்பதும். திரிபாவது - செய்யுளடிகளில் முதலொருத்தமாத் தாம் வேறப்பட்டிருக்க இரண்டாவது முதலிய பலவழி துத்தக்கா ஒருமைப்பட்ட பொருளின் பேதப்படுவது. சிலேடையாவது - பலபொருள் தமவது. சில முதலமாகவரும் உபமானம், சிலேடையுடனும் மனப்பதும். 'வாணம்' என்று வழுக்கும்.

இந்தப் புலிபூர்வென்பா நூலாகிய பா, மாரிமுத்தர் பின்னை யென்பவா. இவர், சோழநாட்டில் கிதம்பரத்திறு சாணநாசகத்தார் தலைவராகிய கென்னுமூரில் சசுவலேனார் குலத்திலுள்ள தெய்வங்கள் பெருமானாய் பின்னை யென்பவாது புத்திரர். இப்பொழுது கி. பி. 1000 க்கு முற்பட்ட காலத்தில் இருபத்தைத்து கவிகள் இவருடையது. இவர் இராமபிரமாத் திலேயே சிவபிரானது திருவருளால் கவிபாடு திறமைப்பெற்று பிறவிக்குருடான ஒருவனுக்குக் கண்ணைக் கொடுத்த கீர்த்தியடைந்தன என்பார். இவரோடு, சிவகங்கா நாததேசிக னென்பவர். இவர்க்கு அப்பாவுள்ள பெண்ணும் மற்ற பெயரையுடைய தெய்வங்கள் பெருமானாய் பின்னை யென்றும், சபாநாயகர் பின்னை யென்றும், குமாரசாமி பின்னை யென்றும் புத்திரர் மூவர். இவர்களுள், இடையிலுள்ளவ ரொழிந்தவர், புலவர்கள்; இவர் தமது மூத்த பின்னை யிராமபிரமாத் தில் கித்தப்பிரமமுடையவராயும் குறிமபகிந்தனையிலலாதவராயும் திரிந்தகொண்டிருந்தலைக் கண்டு கவலைகொண்டு ஒருநாள்கடவுளைத் தியானித்தவாறே அயிலுகையில், சபாநாயகர் ஒரு திலிலவாமுத்தனரவருவாய்க் கணவிலவந்து காட்சித்தறி 'உமதுகவலைதீரும். இவ்வருக்கு ஒருபிரபந்தமியற்றும் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிமறைய, இவர் அயிலுணர்ந்து திருவருளைச் சந்தித்துப் பேராநந்தங்கொண்டு அகவனமே புலிபூர்வென்பாவென்னும் இருநூலைத் தொடங்கிச் செய்து முடித்தமாத் திரத்தில் இவர் புத்திரரது மனமயக்கம் தெளிந்த தென்பர். இவர் இயற்றிய வேறு நூல்கள்:—கிதம்பரேசர் விமலி விந்தாது, வருணபுரி ஆதிமுலேசர்குமரவஞ்சி, பட்டியார்கொண்டி, ஷையார் தாய்மகளேசல, அம்பலப்பள்ளிக்கும் கோவிர்த்தப்பள்ளிக்கும் ஏசுமபள்ளு, ஐயனாரொண்டி, அரீதிகாடகம், நடராசப்பெருமான்மேல கீர்த்தனம் பதங்கள், ரதபந்தம் நாகபந்தம் முதலிய கித்திரகல்கள், பலவிதவண்ணங்கள், புலிபூர்ச்சிங்காரவேலர்பதிகம், விடங்கேசர்பதிகம் முதலியன. இந்நூற்பா யிரமோகிப "ஐயன் சபைநாத னென்பாய் புலிகைவென்பா, செய்யென் நினை துரைக்கச் செப்பினேன்—மெய்யென்று, பாட்டிற் பிழையிருந்தாம் பார்த்துப் பெரியோர்கள், காட்டித் திருத்தக் கடன" என்னுமபாடலையும், இந்நூற்சிதம்புப்பாயிரமாகிய "திருவருந் தில்லை விடங்கனுடை கீர்த்தி, வருபுல

“ரிமுத்தி மாலகீ-தருபுலியூர், வெண்பா மடந்தையா மேலியற்றி
 ார்க்கு வெண்பா மடந்தையா மேல்”, “எழுத்தறியா முன்னடைந்தால்
 வந்தாம் பாடார், வழுத்தறியாமாரிழுத்துவள்ளல்—விழுத்தவன்பேரில்,
 ம்பல வாணலிற்கெனன்பார் மன்னுதில்லை, அம்பல வாண னருள்” என்
 டும் பாடல்களையும் அறிக.

இந்தால் கஅக - ஆம்வருஷம் பி-ஏபட்டப்பீகைக்குப் பாடமாக நுந்தகாலத்தில், சென்னைக்கவர்ன்மென்ட் நார்மல்பாடசாலைத் தமிழ்ப் பவராயிருந்த ம - னா - னா - ஸ்ரீ. தி. க. சம்பராயசெட்டியார் அவர்கள் இந்நூலுக்கு முதலிலுரை பெறுவெளிப்படுத்தினார்கள். பின்பு, இந்நூல்கிரியா ஆமாயில் நான்காவதுத் துறைபாயுள்ளவரும், இப்பொழுது ஸ்ரீ மதுரச்சைப்பண்ணைக்கல் தட்டி புலவநமாகிய ம - னா - னா - ஸ்ரீ. ச. வேலுசாமிப்பிள்ளையவர்கள், இந்நூலிப்பற்றிப் பிரசுரஞ்செய்துள்ளார்; இந்நூலாகிரியரைப்பற்றி இப்பொழுதித விவரம், இவ்வுரையின்முதலிற் கண்டது.

ரோகிசை வெண்பாவாவது - நான் அழகாய், சுந்தரி முச்சீரடிபாகவும்
 மற்றையடி நானே சீரடிகாக்கவும் வந்தேன், காட்சிக்கும் மாச்சீர் விளச்சீர்
 ஓநம் வெண்சீர் வெண்டலையும் இயைவெண்டலையும் கொண்டு, மற்றைச்
 சீருந் தலையும் பெறுதல், இயைவெண்டலையும் இறுதிச்சீர் முதலிரண்டுக
 ளினன்கைக்கேற்றதன்சொல்லாய்ப் பெறுதல், காட்சிப்படுபு நான் மலர்
 என்னும் வாய்பாடுகளுள் ஒன்றாய் படிக்கி, ஒநாகுபத்தாலாயினும் இரு
 விகற்பத்தாலாயினும் வருவது [வெண்சீர் வெண்டலையாவது - காய்முன்
 ரோவருவது; இயைச்சீர் வெண்டலையாவது - மாய்முன் பிறையும், விளமுன் நேரும்
 வருவது; “காய்முன் நேரும் மாயுன் பிறையும், விளமுன் நேரும் வருவது
 வெண்டலே” ஒருவிகற்பமாவது - நான் கதையும் ஒருதிகையாய் வருவது,
 இருவிகற்பமாவது - புன்னிண்டையும் ஒருதிகையும், பின்னிண்டையும்
 ஒருதிகையாய் வருவது.]

இணைச்சுவைண்பா - இவ்வாதே தனிக்கொல்லிள்றிவருவது; தனிச்

புலியூர் வவன்பா முழுவதும் இந்ருவிக நபமீநரி சைவ்வன்பா.

நாலடியாரில், ஒரு மிகநுட்ப இனத்தைச் சேர்ந்தவன் பா—2.0கூ, 2.0அ, 2.கஅ,

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 84

பலவீகற்பத்தின்னிகைவண்பா - ௨0௧, ௨௪௧, ௨௪௨.

மற்றவைகள்மீதும் இந்நவீகநிபந்தனைகளைவெள்ளப்பாவாம்.

புண்ணை
ருவடக
ச்சிக்கப்
ண்டு சி
ரா